

Học Làm Ông Xã

Contents

Học Làm Ông Xã	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	16
4. Chương 4	24
5. Chương 5	31
6. Chương 6	38
7. Chương 7	46
8. Chương 8: Chương 8	52
9. Chương 9	58

Học Làm Ông Xã

Giới thiệu

Cô yêu thầm Tề Diễm... Khi mẹ anh nói muốn cô kết hôn với anh, cô đã nhận lời Và... cô lấy anh, sinh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoc-lam-ong-xa>

1. Chương 1

“Dì muốn con và anh Diễm kết hôn với nhau?” ...

Buổi sáng được nghỉ, Trình Tâm Phi đến nhà dì Tề là hàng xóm sát bên cạnh nhà cô, ăn sáng cùng với dì. Ăn xong, cô pha trà, vừa mới ngồi xuống, dì liền nói ra ý muốn cô làm vợ anh. Cô bất ngờ và vô cùng kinh ngạc nhưng mặt lại đỏ lên làm người khác biết ngay là cô “yêu thầm” anh Diễm và cũng muốn kết hôn với anh.

Đó là vì cô thích anh từ rất lâu rồi...

Cô và Tề Diệu là đôi thanh mai trúc mã, từ nhỏ cô hay chạy qua nhà anh chơi, hồi trước mẹ cô cũng nói cô là con gái nhà họ Trình mà nhiều khi còn tưởng là con gái nhà họ Tề. Vài năm gần đây, mẹ cô thường nói ra nói vào: “Mẹ sẽ giúp con chuẩn bị cho đám cưới thật tốt, muốn lấy chồng lúc nào cũng được”.

Mẹ cô thiệt là, cô cũng rất muốn được làm vợ của anh Diệu nhưng làm sao mà biết được anh ấy có muốn kết hôn với cô không chứ?

Mặc dù cô và Diệu từ nhỏ lớn lên cùng nhau, tình cảm của hai nhà cũng tốt nhưng cô và anh lại không giống một cặp đôi đang yêu chút nào, nhìn cả hai giống anh trai em gái hơn. Cả hai thân mật giống như người một nhà, cũng không có hẹn ước chính thức gì, vài lần hôn nhau nhưng đó là do cô yêu cầu anh hôn cô để làm quà sinh nhật 18 tuổi. Dzậy nên cô và anh không giống là người yêu của nhau, làm sao mà anh Diệu đồng ý lấy cô làm vợ?

Tề Ngọc cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Trình Tâm Phi. “Dì biết nếu bây giờ muốn con lấy chồng là quá sớm”. Tâm Phi chỉ mới tốt nghiệp Đại học được hai tháng. “Nhưng dì thấy dì càng ngày càng không được khỏe, dì muốn lúc còn sống được nhìn thấy con và thằng Diệu đám cưới, dì còn muốn được ôm đứa cháu nội nữa”.

Năm đó bà chưa tới tuổi lấy chồng nhưng cha của Diệu đã muốn có vợ, vài năm sau chồng bà qua đời, một mình bà nuôi con trưởng thành, mong muốn lớn nhất của bà là được nhìn thấy con trai cưới vợ sinh con.

“Dì à, dì không có sao hết. Bác sĩ nói chỉ cần dì dưỡng bệnh tốt...”

“Tâm Phi, con không cần lại an ủi dì, trong người dì sao dì biết”. Tề Ngọc cười đầm đạm. “Dì chỉ muốn biết con có muốn làm con dâu của dì không?”

Đối mặt với câu hỏi trực tiếp của dì Tề, Trình Tâm Phi thẹn thùng, nhưng cô không muốn dấu giếm tình cảm của mình. “Con thích anh Diệu nhưng anh ấy chịu đáp ứng kết hôn sao dì?”.

Nam nhân vật chính trở về đúng lúc đang bàn chuyện “kết hôn”, về mặt anh lộ vẻ mệt mỏi, biết ngay là tới qua anh làm việc qua đờ văn phòng Luật sư.

Hai mươi bảy tuổi, anh đã trở thành luật sư gần ba năm. Lúc đầu là người mới, sự nghiệp đang thăng tiến, anh hoàn toàn để công việc lên hàng đầu.

Thấy con trai trở về, Tề Ngọc liền đem chuyện vừa nói với Trình Tâm Phi “truyền đạt” lại một lần nữa cho con.

Tâm Phi là một cô gái dịu dàng và tốt bụng, tương lai nhất định là vợ hiền nên bà rất hy vọng con trai mình có thể lấy được Tâm Phi, có một gia đình hạnh phúc, bù đắp cho anh sự thiếu thốn tình cảm gia đình

Mệt mỏi là vậy nhưng trông anh vẫn rất sáng sủa và đẹp trai, nghe mẹ nhắc tới việc vợ con, sắc mặt của anh vẫn không thay đổi gì nhiều, đôi mắt đen sâu thẳm đưa về phía Trình Tâm Phi đang ngồi, anh hỏi: “Em đồng ý rồi sao?”

“.....Dạ.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nóng bừng lên tới đầu, cảm xúc ập đến nhanh chóng, không biết anh sẽ trả lời như thế nào đây.

“Được, chúng mình lấy nhau đi!”

Bảy giờ sáng.

Nắng ban mai chiếu qua cửa sổ xuống bàn cơm, Trình Tâm Phi ngồi nhìn người đàn ông đối diện đang uống tách cà phê tự pha. Anh cứ dán mắt vào tập tài liệu, còn cô lộ ra vẻ mỉm cười yếu ớt.

Đôi mắt hoàn toàn chìm đắm vào gương mặt của chồng, hôm nay anh cũng giống như mọi ngày, rất đẹp trai.

Anh muốn đi Viện Đài Trung, khác với bình thường, hôm nay anh tới đó sớm một tiếng. Biết anh muốn tới tòa sớm nên cô thay anh chuẩn bị quần áo. Tề Diệu đẹp trai phong độ thích hợp với áo sơ mi màu trắng, cô cũng đã chọn cho anh một chiếc caravat màu xám thật đẹp.

Nhìn cả người anh toát ra vẻ nam tính cuốn hút, đầu óc Trình Tâm Phi bắt đầu choáng váng.

Trước đây, lúc Tề Diệu đang làm việc, cô không hề làm ồn, chỉ lẳng lặng bên anh. Kết hôn được sáu năm, cô yêu chồng có phần đắm say.

Nếu người ta biết cô mới nhìn chồng đã thấy mắt hôn mắt vía thì chắc chắn sẽ giễu cợt cô không thôi. Cô bạn thân Phái Lam chính là một trong số đó, nhưng cô vẫn nhất nhất yêu anh.

Cô cũng biết sở dĩ anh đồng ý kết hôn với cô, vì sức khỏe của mẹ anh, chứ anh chưa bao giờ nói với cô rằng anh thích cô cho dù chỉ là vu vơ. Nhưng dù sao đi nữa, cô vẫn rất hạnh phúc khi được kết hôn với anh, được làm vợ anh và sống bên anh.

Sau khi kết hôn, cả hai đều không tránh thai, không lâu là cô có bầu. Ba tháng sau mẹ chồng qua đời, cô sinh một cậu con trai khỏe mạnh đáng yêu, thỏa mãn được tâm nguyện của bà nội muốn có cháu bé.

Nghĩ tới cậu con trai Duy Duy năm tuổi đang ngủ, mặt cô lộ vẻ cười rạng rỡ. Bởi vì cậu nhóc đúng là một “phiên bản” của anh, là một cậu nhóc rất đẹp trai. Cô định nửa tiếng nữa sẽ đánh thức cậu bé dậy, vì lúc sáng anh nói đừng gọi nhóc con dậy quá sớm, nên sáng nay bàn ăn mới im lặng như vậy.

Cô chợt nhớ tới một chuyện.

“Diệu.” Cô gọi ngọt ngào. Với chồng, cô rất thích gọi anh là Diệu cho thân mật.

“Sao?” Tề Diệu vẫn nhìn vào tập tài liệu hôm nay sẽ ra tòa.

“Bữa trước em có nói với anh, thứ bảy nhà trẻ tổ chức họp phụ huynh, anh có rảnh không để tham gia?”. Cô biết chồng mình lúc nào cũng bận rộn với công việc, lần trước nói với anh, anh cũng nói để xem lịch làm việc của anh đã.

Tề Diệu đặt tách cà phê trên tay xuống. “Nhờ em nói với Duy Duy thông cảm cho anh”.

Một câu thật ngắn gọn, Trình Tâm Phi biết trước chồng sẽ không rảnh rang. “Dạ, em sẽ nói với con”. Duy Duy lớn lên càng lúc càng giống cha, cũng di truyền từ anh sự thông minh, nhưng cũng không dễ mà nói dối cậu nhóc, xem ra cô phải tốn thời gian dỗ dành cậu bé.

Tề Diệu nhìn đồng hồ, đứng dậy đem tập tài liệu bỏ vào bì công văn, sau đó đi ra cửa. Cô đi phía sau anh, tiễn anh đi làm.

Tới chỗ để giày dép, anh mang giày vào, xoay người nhìn vợ. Thân thiết vuốt đầu cô một cái:

“Anh đi làm đây!”.

“Dạ, đi đường cẩn thận nha anh!” Cô cười tươi.

Đóng cửa lại, cô đi lại mép bàn ăn, cầm lên ly sữa còn phân nửa, uống tiếp.

Không giống ở trên tivi, tình cảm vợ chồng thường có những nụ hôn vào môi. Mỗi lần Tề Diệu đi làm, anh chỉ sờ đầu cô giống như anh trai sờ đầu em gái theo thói quen. Đến tận bây giờ khi cả hai đã có con, anh vẫn không bỏ. Chẳng lẽ anh vẫn còn coi cô như em gái của anh?

Cô không thể nói được cảm xúc trong lòng mình hiện giờ, có chút gì đó mát mát, tình huống như thế này cô chỉ biết như vậy.

Lúc nào thì anh bắt đầu sờ đầu cô... Là hồi còn nhỏ.

Năm đó, vì ba của cô chuyển công tác, cả nhà theo ba chuyển đến sống ở Đài Bắc nên thành hàng xóm cùng tầng lầu với nhà họ Tề. Ngày đó tan học, đi đến tầng năm, cô liền nhớ trong cặp sách có bảng điểm cần phải có chữ ký của phụ huynh liền tưởng tượng ngay ra cảnh vào nhà sẽ bị mẹ mắng ột trận, nên cô không vào mà ngồi ngay cầu thang.

Nghe có tiếng bước chân, cô nhìn theo hướng đó, thấy một người con trai có gương mặt đẹp trai khôi ngô. Cô biết tên anh. Tề Diệu. Anh cũng nhìn cô.

Cô nghe mẹ nói là anh rất thông minh, không chỉ học giỏi nhất lớp mà còn đứng nhất khóa, mấy năm học trung học đều đứng nhất. Anh học siêu thật. Làm sao có người nào mà đứng nhất hoài thế nhỉ?

Nhưng mà nhìn anh lại rất lạnh lùng, tốt nhất không nên tới gần. Có lần gặp cô trùng mắt nên cô không dám nói chuyện với anh. Cô còn nghĩ là anh rất chán ghét cô.

Hơn thế nữa, không có mình cô có cảm giác như vậy. Chị Đinh Quốc Nhị nhà ở tầng dưới, nói với cô anh là người khó chịu, không thân thiện với mọi người, còn nói anh không có ba, không có điểm gì tốt hết.

Nói thật, tuy anh không thích cô nhưng cô không thích nghe chị Đinh nói xấu anh như vậy. Vì biết là nhà anh sẽ không chú ý tới cô trước nên cô trực tiếp vào nhà anh. Nên khi anh đứng trước mặt cô, lại nói chuyện với cô, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đơ ngốc sửng sốt.

“Sao em lại ngồi đây?” Tề Diệu nhìn cô bé ngồi ở bậc cầu thang, gương mặt khô ngô hơi hoang mang. “Nhà không có ai sao?”

Thật sự cô không nghĩ tới việc anh, người mà cái gì cũng đứng nhất lại chủ động nói chuyện với cô. Trình Tâm Phi vui vẻ đứng dậy, trên khuôn mặt khó giấu được vẻ vui sướng.

“Anh, anh đang nói chuyện với em hả?”

Không nói chuyện với cô thì nói chuyện với ai?

Nhìn cô nhóc này rõ ràng không thông minh, nhưng cô bé cười rất đáng yêu, không thấy ghét.

So với mấy cô nàng nữ sinh trung học ở tầng dưới toàn cười mê trai với anh, thì cô nhóc này có đôi mắt thật to, cười vui vẻ, rất đáng yêu và hồn nhiên hơn nhiều.

“Sao cười ngây ngô hoài?”. Đôi mắt anh nhìn cô bé nữ sinh vui vẻ có ấn tượng sâu đậm, vì mỗi lần nhìn thấy anh, cô bé luôn giương đôi mắt to lên nhìn, trông có vẻ sợ hãi, giờ lại cười đến ngốc nghếch.

“Tại vì em nghĩ anh ghét em, không nghĩ anh lại muốn nói chuyện với em. Hi. Thật sự em đang rất thích”. Cô nói ra những lời nói tự đáy lòng.

“Em cũng ghét anh, đâu có muốn nói chuyện với anh đâu?”

“Không phải em không muốn nói chuyện với anh mà là em không dám nói chuyện với anh. Tại vì anh thông minh, học giỏi, đạt được nhiều thành tích và tài năng nữa. Em nghĩ chắc anh ghét em, coi em như con ngốc”. Cô chẳng có điểm gì nổi bật.

“Em thấy anh thông minh, tài năng nên em không dám nói chuyện với anh? Chứ không phải em nghe những lời cô nữ sinh họ Đinh kia nói? Em với con nhỏ đó không phải là bạn thân sao? Lần trước hai người đứng nói chuyện ở trước cổng khu nhà, anh đều nghe thấy hết”.

Những chuyện chị Đinh nói với cô không thể nghĩ được anh lại nghe thấy. Nhưng cô cũng không thích những lời nói xấu của chị Đinh, cô vội giải thích.

“Bọn em không phải là bạn thân, do em không thích nghe chị ấy nói xấu anh”

“Thật sao?”

“Thật!”

Trình Tâm Phi gật đầu cái rụp, sợ anh không tin. “Không có ba thì sao? Em thấy anh so với bất kỳ ai đều thông minh, giỏi giang, tài năng hơn nhiều, đừng để ý mấy lời chị Đinh nói”. Cái gì anh cũng đứng nhất, quá xuất sắc.

Tề Diệu nhìn cô, nhíu mày.

Anh ấy không tin những lời mình nói sao? Cô trở nên sốt ruột.

“Anh, anh không tin em hả? Em thật sự không có ghét anh. Do em thấy anh quá tài năng, giỏi giang, nổi bật nên em hâm mộ anh lắm. Chỉ cần được thông minh bằng một nửa anh là tốt rồi”

Anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồn nhiên của cô một lúc lâu, gật đầu, hỏi tiếp một câu:

“Sao ngồi đây mà không vào nhà?”

Biết anh đã tin tưởng cô, Trình Tâm Phi hào hứng mỉm cười tươi rói. Đột nhiên nghe anh hỏi câu này tự nhiên cô cảm thấy xấu hổ, ngoan ngoãn trả lời.

“Do bảng điểm học tập của em kém lắm. Mẹ em mà nhìn thấy chắc chắn sẽ mắng em một trận nên em muốn từ từ mới vào nhà”

Cô ngượng ngùng lè lưỡi, sau đó cúi đầu. Giá mà có cái lỗ để chui xuống. Chắc anh ấy sẽ cười mình đây. Nếu mà biết có ngày anh ấy biết mình học kém, mình sẽ chăm học hơn rồi.

Anh lại không hề cười chọc cô. Trình Tâm Phi cũng không biết điều này cho đến khi anh đặt tay lên đầu cô, cô mới ngạc nhiên ngẩng mặt lên. Trên mặt anh không có biểu hiện gì khác, cũng không lạnh lùng như trước. Cô còn có cảm giác trong giọng nói của anh làm cho người ta cảm thấy rất dịu dàng và thoải mái.

“Đừng buồn, lần sau cố gắng đạt kết quả tốt hơn”.

Tề Diệu thích gương mặt tươi cười của cô hơn là vẻ mặt nhăn nhó nghiêm túc hiện tại.

“Nếu muốn đứng nhất cũng đơn giản thôi. Chỉ cần môn gì không hiểu tới hỏi anh”

Tưởng anh ghét cô hóa ra không phải. Nhìn bề ngoài cứ nghĩ không nên tới gần, anh cũng không thân thiện mấy, trái lại, cô cảm thấy anh thật sự là một người con trai tốt, cô thích anh, rất thích.

Mà làm sao có thể nói muốn đứng nhất cũng đơn giản nhỉ? Trình Tâm Phi nghĩ bụng. Nhưng cô lại nhớ kỹ trong đầu câu nói của anh “môn gì không hiểu cứ tới hỏi anh”.

Sau lần đó cô đã biết Tề Diệu không lạnh lùng như vẻ bề ngoài. Cô hay tới nhà họ Tề im lặng đi theo anh ngồi trong phòng khách học bài cả buổi. Từ đó kết quả học tập của cô tiến bộ rõ rệt, sau này thi đậu vào Đại học Quốc gia.

...

Trình Tâm Phi nhìn đồng hồ treo tường mới sực nhớ phải gọi con dậy.

Cô đem ly sữa đặt lên bàn, thẳng tới phòng của con.

“Duy Duy, dậy đi học con!”

Một giờ sau, Trình Tâm Phi đưa con tới nhà trẻ tư nhân gần một khu dân cư nhỏ.

Sau khi mẹ chồng mất, Tề Diệu càng bận rộn làm việc. Cả gia đình chuyển đến sống gần Sở Vụ Luật sư, bên cạnh khu chung cư cao tầng. Chỉ những ngày nghỉ lễ đặc biệt, anh mới cùng cô về nhà cha mẹ ăn cơm.

Sau khi đưa con tới nhà trẻ, cô đi vào cửa hàng dệt kim của cô bạn thân từ hồi học trung học Giản Phái Lam. Giản Phái Lam 9h có tiết dạy cách dệt kim.

Sau cửa hàng có một nhà kho. Phái Lam ngăn thành hai phòng, một phòng vẫn là nhà kho, phòng còn lại trở thành một phòng học nhỏ, dạy những khách hàng kiến thức về dệt kim.

Đừng coi thường trong khu này toàn những người không có năng lực, thực tế họ rất giỏi giang, có một số người còn được đặt hàng dệt kim cao cấp theo tài liệu của nước ngoài.

Nhìn cô bạn thân ở phòng học mang lên tập tài liệu, Trình Tâm Phi hỏi:

“Có cần mình giúp gì không?”

“Không cần đâu, nhanh mà”

Giản Phái Lam trả lời, hôm nay cô có 6 học trò.

“Mình muốn uống cà phê, nhưng mình không thể pha để mời cậu được rồi. Nếu tiện cậu pha ỉnh một tách nha, đừng thêm đường”. Cô thích cà phê nguyên chất.

Trình Tâm Phi pha một ly cà phê rồi đưa cho bạn.

“Cậu không uống hả?”

“Không. Mấy ngày nay sao mình thấy miệng lạ lạ, có khi buồn nôn. Mình nghĩ tốt nhất nên bỏ uống cà phê một thời gian”

Gián Phái Lan đưa tách cà phê lên miệng, nhìn vào bụng của cô bạn thân:

“Buồn nôn? Có bầu nữa rồi sao? Duy Duy cũng lớn rồi, giờ sinh em bé thứ hai đi là vừa”

“Hôm kia mình mới hết kinh, cậu nói sao mà có thai được?” Trình Tâm Phi cười. “Hơn nữa, mình với ông xã cũng không muốn có con nữa đâu, sinh một đứa thôi”

“Nếu không phải có con thì chắc tại cậu làm cả đồng việc nhà, quá mệt mỏi sẽ dẫn tới bị bệnh luôn đó”
Gián Phái Lan biết rất rõ chuyện nhà cô bạn thân.

“Cậu á, không cần phải căng chông như vậy đâu. Lâu lâu cũng phải bắt cái tên ích kỷ đó đỡ dần giúp cậu việc nhà, đẩy chút trách nhiệm cho lão”. Cô biết Tề Diệu là một luật sư lớn và danh tiếng, thắng vài phiên tòa đã nổi danh như cồn, sự nghiệp thành đạt đáng ngưỡng mộ nhưng chuyện trong nhà cô cũng biết rất rõ. Từ khi hai người đó kết hôn, việc nhà hay việc nuôi dưỡng chăm sóc nhóc Duy Duy, một mình Tâm Phi đảm đương hết. Cô bạn không mệt mỏi mới là lạ.

“Ông xã mình bận rộn nhiều việc lắm. Đi sớm về trễ đủ mệt rồi. Mình chỉ muốn anh ấy về nhà nghỉ ngơi thoải mái. Việc nhà và chăm sóc con, không vất vả đâu mà”.

Trình Tâm Phi cười ngọt ngào. Cả hai người, một lớn một nhỏ cô đều yêu nhất, vì chồng và con, cô không sợ khổ.

“Mình đang băn khoăn không biết tên đại luật sư họ Tề kia là cái gì mà ép buộc được cậu?” Cậu tốt nghiệp Đại học, liền kết hôn và sinh con cho anh ta, còn ngu ngốc không trách móc hay tức giận gì hết”

Cứ cho là trước đây cô bạn tốt bụng muốn làm theo ý muốn của dì Tề đang bị bệnh mới chịu lấy anh ta làm chồng, nhưng bây giờ đâu cần phải như vậy nữa đâu.

“Anh ấy không có ép buộc mình”. Chỉ vì cô yêu anh.

“Anh ta không có ép buộc cậu, vậy chính do cậu mê anh ta quá. Anh ta rắc thuốc mê cho cậu sau đó làm cậu phục tùng anh ta mà làm trâu làm ngựa”

Tâm Phi yêu chồng như thế nào, cô biết từ hồi còn học trung học. Bởi vì cô bạn này nói với cô sẽ không bao giờ rời khỏi anh Diệu của mình. Nghe câu nói này mà lỗ tai của cô dài ra như tai thỏ.

Những lời Phái Lan nói đều đúng vậy mà Tâm Phi vẫn cười rất tươi. Nhưng cũng le lói một chút chua xót rất khó nhận ra.

Mặc dù cô yêu Tề Diệu nhưng cô cũng cảm nhận được rằng anh không yêu cô. Anh chưa từng nói anh thích cô. Mặt khác, cô cũng biết anh có ai đó trong lòng. Chuyện này cô chưa nói với cô bạn thân Phái Lan.

Đó là khi Tề Diệu đi làm được hai năm, một ngày trong tuần, cô gặp anh để mượn sách. Lúc đó, cả nhà anh đang ăn sáng nên cô tự động đi vào phòng anh. Cô nhìn trên giá sách ở dưới cùng thấy có một chiếc hộp nhỏ rất đẹp, nhìn là thấy ngay. Cô chợt tò mò táy máy mở ra xem, bên trong là một chiếc nhẫn kích cỡ có vẻ như dành cho con gái. Cô lật đặt đây nắp hộp lại...

Anh sẽ tặng chiếc nhẫn này cho ai? Chắc chắn không phải cô vì nếu tặng anh đã tặng rồi, không cần phải để ở đây, lại đặt ngay bên dưới giá sách. Cô đoán anh đặt ở đây để thường xuyên mở nó ra xem.

Cô chỉ gặp anh ở nhà nên những mối quan hệ của anh ở trường hay ở bất kỳ đâu cô đều không rõ cho lắm. Cô không biết anh gặp gỡ những ai, tất nhiên cô cũng không biết cô gái anh thích là ai, mà cũng có thể là nhẫn cưới của mẹ chồng đưa ra vì muốn cả hai kết hôn, cô nhất định sẽ nghĩ ngay, vì cô muốn được ở bên anh.

Trong cuộc hôn nhân giữa anh và cô, rõ ràng người ích kỷ chính là cô.

“Đúng rồi, Tâm Phi. Cậu còn nhớ anh khóa trên tên Duẫn Kiệt không?”

“Anh khóa trên tên Duẫn Kiệt?”. Tâm Phi nghĩ ngợi.

“Cậu quên rồi à? Chính là hồi tụi mình học trung học, tham gia câu lạc bộ Ghita, có một anh đưa cho cậu thư tình, nhìn đẹp trai, nhã nhặn. Sau đó ảnh thi đậu Học Viện Y. Anh khóa trên tên Tiêu Duẩn Kiệt. Nhớ chưa?”

Nhắc tới thư tình, cô có chút ần tượng.

“Mình nhớ rồi!”

“Giờ mới nhớ ra anh ấy. Nói thật nha được anh Duẩn Kiệt để ý là điều tuyệt vời lắm đó”. Giản Phái Lam rất hâm mộ anh. “Anh Duẩn Kiệt được các nữ sinh trường mình bình chọn là “Bạch mã hoàng tử”, xuất sắc, gia đình khá giả, lại đẹp trai nữa”.

“Sao tự nhiên lại nhắc tới anh khóa trên đó làm gì?”. Đây là chuyện cách đây gần mười năm. Lâu lắc rồi.

“Bữa trước mình bị sốt phải đi khám ở bệnh viện An Bình, anh ấy là bác sĩ ở đó”. Anh không thay đổi mấy, liếc mắt một cái, cô nhận ra ngay.

“Cậu biết không? Anh ấy còn nhớ cậu. Mình nói cậu kết hôn rồi. Anh ấy nói là lấy Tề Diệu phải không. Mình gật đầu liền”.

“Sao anh ấy biết mình kết hôn với Tề Diệu?” Từ sau khi đàn anh khóa trên tốt nghiệp, cô và anh không liên lạc với nhau. Phái Lam đột nhiên lại nhắc tới anh làm cô phải suy nghĩ rất lâu mới nhớ.

“Mình không hỏi, có lẽ là có ai đó nói với anh ấy. Cũng có khi ảnh đọc trên tạp chí thấy nói tới ông xã của cậu kết hôn chẳng hạn. Ai, mình quên hỏi ảnh một chuyện mất rồi”

“Chuyện gì?”

“Lúc trước sao ảnh lại đưa thư tình cho cậu lại không chờ câu trả lời của cậu? Ít nhất cũng phải tới gặp cậu chứ”

Nhớ lại lúc đó cô giúp Tâm Phi nghĩ xem phải từ chối anh chàng này như thế nào để anh không đau khổ nhưng anh chàng lại không tìm Tâm Phi. Thỉnh thoảng gặp nhau ở vườn hoa của trường cũng chỉ chào hỏi xã giao.

“Cậu sao tự nhiên nhớ rõ chuyện đó vậy? Thật là, năm đó mình đã nói với cậu đừng có suy nghĩ gì hết. Chắc anh ấy chỉ đưa thư tình nhằm người thôi”

“Đưa nhằm cũng phải tới gặp cậu để nói rõ ràng chứ. Không lẽ tất cả những người nổi tiếng, đẹp trai đều như vậy hả?”. Giản phái Lam ám chỉ cả Tề Diệu.

Những người học dẹt kim lục đục vào phòng học nên cả hai không nói chuyện nữa.

“Mình lên trước giúp cậu coi cửa hàng”. Cô bạn có giờ giảng, cô lại đang rảnh nên sẽ giúp trông coi cửa hàng.

“Cảm ơn. Mình sẽ mời cậu ăn trưa”

Phòng học bắt đầu giờ học, ngồi ở quầy, Tâm Phi cũng không nhàn rỗi gì. Cô lấy từ trong ngăn tủ ra một chiếc áo len “ghi-le” đan dở lằn trước để Duy Duy mặc vào mùa thu. Mùa thu mát mẻ, mặc ghi-le là thích hợp nhất.

Nghĩ tới anh khóa trên Duẩn Kiệt, nếu Phái Lam không nhắc tới, có lẽ cô đã quên anh luôn rồi. Đó là lần đầu tiên cô nhận được thư tình, cũng duy nhất chỉ có một lần đó, không phải không có ai khác đưa thư tình cho cô mà là cô không nhận.

Vì sao?

Đương nhiên chuyện này có liên quan tới Tề Diệu.

Năm đó, nhận được thư tình rồi tan học về nhà, Phái Lam gặp cô miệng la hét om xòm muốn cô trả lại thư tình, cô cảm thấy thật sự không tốt chút nào khi làm như vậy. Buổi trưa, lúc Tề Diệu đứng ở chỗ xe máy chuẩn bị đi làm, cô vui vẻ chạy lên đứng trước mặt anh:

“Anh Diệu, anh muốn đi làm hả?”

Tề Diệu, sau khi học xong Đại học, càng trở nên đẹp trai, nổi bật và phong độ. Lần nào nhìn thấy anh, tim cô cũng đập nhanh hơn.

Tề Diệu gật đầu, nhìn cô không nói một câu.

“Anh, anh làm sao vậy?”

Anh cứ nhìn cô chăm chăm, sau đó lại không nói câu nào, tim Trình Tâm Phi càng đập nhanh hơn trước.

“Em nhận được thư tình phải không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt ửng hồng, nhất định anh nghe Phái Lam nói.

“.....Dạ?”

“Ai đưa?”

Cô không biết tại sao anh lại quan tâm tới chuyện này. Trước kia, anh rất ít khi chú ý chuyện của cô, toàn cô chạy tới hỏi gì Tề rất nhiều chuyện về anh. Cô biết anh là một người hờ hững với việc quen bạn gái, công việc đã chiếm hết thời gian của anh.

Tề Diệu là người nghiêm khắc. Anh cho rằng học sinh trung học muốn học giỏi cần phải giành nhiều thời gian để đọc sách, không nên yêu đương, quen bạn trai.

“Dạ, một anh học trên em 3 lớp đưa cho em”

Cô và Phái Lam tham gia Câu lạc bộ Ghi ta. Nói thật lúc đó cô bị lôi kéo đi. Duẩn Kiệt trước kia cũng tham gia Câu lạc bộ nhưng sau đó lên lớp cao hơn, anh không tham gia nữa, chỉ tình cờ trở lại Câu lạc bộ chỉ đạo cho các đàn em khóa sau.

Tề Diệu nhìn khuôn mặt trắng hồng trong sáng của Tâm Phi.

“Thư tình đâu? Đưa cho anh. Tịch thu!”

“A?”

“Anh Diệu muốn tịch thu thư tình của mình? Giá mà anh ấy không biết cô nhận được thư tình thì tốt biết mấy, vì cô không muốn nhận thư tình của ai khác nữa. Cô không phải là học sinh tiểu học, mà là học sinh trung học, cô biết rõ người mình thích là ai, giống như khi con gái thích con trai thường muốn được nhận thư tình nên cô chỉ muốn được nhận thư tình của anh.

Nhưng mà anh chắc chắn sẽ không đưa thư tình cho cô, đừng nói là trước mắt anh không quen bạn gái, anh vẫn coi cô như em gái hàng xóm, nhưng bây giờ cô cũng là người lớn rồi nha.

Cô không muốn anh lo lắng cho cô như “cô em gái nhỏ” nên cười tươi.

“Anh, không cần lo cho em. Em nhận được thư tình nhưng em rất chăm chỉ đọc sách. Thật đó!”

Mặt Tề Diệu tối sầm lại.

“Đưa thư tình đây!”

“Anh ấy tức giận sao? Anh ấy nghĩ cô sẽ không chăm chỉ đọc sách? Thật sự cô cũng có muốn nhận thư tình đâu. Do anh khóa trên gọi ra ngoài rồi đưa cho cô, cô cũng không có cách nào hết mà.

Nhìn bàn tay to trước mặt, Trình Tâm Phi không có cách nào khác đành mở cặp sách ra, lấy thư tình bỏ vào tay anh, nhìn anh nhét thư tình vào trong túi áo khoác.

“Học sinh phải tập trung học tập, đây không phải lúc để yêu!”

Tề Diệu ra dáng anh trai dạy dỗ em gái. Trình Tâm Phi có cảm giác như vậy

“Dạ?”

Cô biết những người học giỏi đều coi việc học là quan trọng nhất. Thật ra trong lớp cô có một vi bạn nữ đã có bạn trai, còn cô chỉ nhận thư tình đã có gì đâu.

“Nhớ rõ đây. Lần sau ai đưa thư tình cũng không được nhận, biết không?”

“Em nhớ rồi!”

Anh nói gì mặc kệ đúng hay sai, cô đều gật đầu hết.

“Ngoan lắm!”. Tề Diệu sờ lên đầu cô.

Lại xem cô như em gái. Nhưng Trình Tâm Phi vẫn thích anh Diệu của cô quan tâm tới cô như vậy.

“Em sẽ không nhận thư tình nữa đâu, sẽ chăm chỉ học”

Bàn tay vuốt ve đầu cô ngừng lại, cô ngẩng mặt nhìn anh. Anh đang nhìn cô bằng ánh mắt chưa từng thấy bao giờ, không bình thường chút nào hết. Cô theo bản năng sờ lên mặt.

Sao vậy anh?”. Trên mặt có dính gì chắc quá.

“Không có gì! Anh đi làm đây!”

Tề Diệu không nhìn cô nữa, ngồi trên xe máy, chiếc xe đề vang rồi phóng đi.

Đang nhớ lại chuyện trước đây, một trận choáng váng ập đến làm đầu óc Trình Tâm Phi tối thui, cô sực tỉnh, đưa tay để áo ghile lên bàn. Cô cần phải nghỉ ngơi một chút. Cô nói với Phái Lam việc nhà không vất vả nhưng thật ra gần đâu cô cảm thấy hơi mệt mỏi.

Có thể do giấc ngủ không được ngon vì lâu rồi anh và cô không quan hệ vợ chồng. Số lần ông xã yêu về trễ ngày càng nhiều trong khi cô luôn chuẩn bị tinh thần để đợi anh.

Bức thư tình đó cũng không biết anh đã xử lý như thế nào. Cô cũng không hỏi anh, có thể mất rồi cũng nên.

Đình... Đình...

Cửa bật mở báo hiệu có khách hàng. Tâm Phi ngừng suy nghĩ, mỉm cười đứng dậy chào khách.

2. Chương 2

“Tề Diệu, chúc mừng cậu, cậu lại thắng kiện!”

“Rất đáng giá để chúng ta khui sâm banh uống mừng, Tề luật sư, tối nay đi uống chút gì với bọn này chứ? Vừa này nhìn thấy cậu trên tivi, so với các chính trị gia có khi cậu còn nổi tiếng hơn”.

Tề Diệu vừa trở lại Sở Vụ Luật sư, rất nhiều các đồng nghiệp cùng các nhân viên tới gặp anh. Họ nắm bắt tin tức nhanh nhạy thật, chỉ mấy phút đã biết được kết quả tuyên án của tòa, đều phấn khích tới chúc mừng anh.

Giáp mặt với nhóm người tới chúc mừng, Tề Diệu chỉ cười diềm đạm, không nói gì.

Năm ngoái, anh biện hộ ột vị viện trưởng nổi tiếng của Đảng bị một tuần san vu khống tội tham ô tham nhũng. Hôm nay có kết quả, các tuần san của các tòa soạn lớn đồng loạt đăng thông báo. Bỗng chốc sự việc trở nên ồn ào náo nhiệt, mà anh là luật sư thứ ba nhận vụ kiện, thật ra vụ này cũng không mấy khó khăn, chỉ vì vị chính trị gia kia quy củ một đồng, thay đổi tới hai luật sư, sau cùng mới tìm tới anh.

Lúc trước cũng có người chê bai nói anh sẽ khó mà thắng được vụ này, dù sao tờ tạp chí nổi tiếng kia đăng tin cũng không phải là chuyện lá cải, bọn họ chắc hẳn là có chứng cứ mới dám công khai với công chúng. Nhưng Tề Diệu lại thắng kiện, còn thắng một cách tuyệt đối và hoàn toàn thuyết phục, làm cho đối phương muốn tố ngược trở lại tỉ lệ thắng cũng rất nhỏ.

“Tề Diệu, vị chính trị gia nổi tiếng kia mới vừa nãy ở trên ti vì nói cậu là nhân tài vĩ đạo, không đi theo con đường chính trị thật đáng tiếc. Chẳng lẽ cậu muốn đổi nghề sao?”

“Làm sao đổi được”. Tề Diệu quả quyết. Anh nhiều lần tiếp xúc với vị chính trị gia kia, ông ta cũng từng gặp mặt khuyên anh đổi nghề theo chính trị, thậm chí còn hỏi anh có muốn gia nhập vào Đảng, nhưng bị anh từ chối. Bởi vì nghề luật sư không chỉ đơn giản là công việc, mà còn là niềm đam mê của anh.

Năm mà anh xuất ngũ, anh liền đến Sở Vụ Luật sư làm việc, cứ như vậy mấy năm nay không hề thiếu những vụ kiện lớn. Hơn nữa, nhiều đồng nghiệp ra khỏi Sở vụ theo những công việc có tiền đồ hơn, nhưng anh tuyệt nhiên yên vị với vị trí hiện tại.

Không phải anh chưa từng nghĩ đến những đột phá mới mẻ và chuyên nghiệp trong công việc, anh đã nghĩ đến việc thành lập một Công ty Luật sư của chính anh, trước mắt chỉ mới nằm trong kế hoạch.

Sau khi nhận tất cả những lời chúc mừng của mọi người, Tề Diệu trở về văn phòng của mình. Bên ngoài văn phòng, trợ lý của anh báo cho anh biết, Chủ tịch Công ty Phương thị đang đợi anh ở bên trong. Phương chủ tịch rất có dáng dấp của một ông chủ lớn, nên mọi người đều gọi ông ta là ông chủ Phương.

Thấy mặt Tề Diệu bình tĩnh, trợ lý nhanh chóng giải thích. Ông chủ Phương nói không cần gọi điện hẹn trước, ông ta rảnh rồi nên có thể ngồi chờ.

“Tôi biết rồi”.

Tề Diệu mơ hồ đoán được, ông chủ Phương lại vì chuyện đó mà tới tìm anh. Anh không nói gì khác, rảo bước vào trong văn phòng.

“Ông chủ Phương, xin chào, hôm nay ngài rảnh rồi đến tìm tôi có việc gì?”. Tề Diệu lễ phép bắt tay ông chủ Phương đáng bậc cha chú của anh, sau đó ngồi vào ghế của mình.

Nửa năm trước, Công ty Phương thị quyết định xây dựng lại công ty nhưng sau đó lại xảy ra vụ tranh chấp tài sản làm cho bất động sản đất đai giá trị gần hai mươi triệu nhân dân tệ bị đình trệ không thể khởi công. Hậu quả là một mình Phương thị thua kiện, sau đó Phương thị tìm anh để tổ lại vụ án, kết quả của vụ án hồi tháng trước, Phương thị thắng kiện.

“Tề đại luật sư, là như thế này, ta có việc muốn tìm cậu nên mới tự mình tới đây”. Ông chủ Phương sang sảng nói. Ông năm nay đã hơn 60 tuổi nhưng có thể nói trước mặt tên tiểu tử nhỏ gần gấp đôi tuổi này, ông hoàn toàn không chút tức giận, trái lại còn vui vẻ cười nói.

Cái chính là Tề Diệu xứng đáng để đích thân ông tới tìm anh.

“Ông chủ Phương, không biết ngài tìm tôi có chuyện gì?”

“Tôi tới là để hỏi cậu, chuyện lần trước tôi đề nghị được hợp tác với cậu, cậu thấy sao?” Ông chủ Phương nói thẳng không quanh co.

Trước đây khi chưa biết Tề Diệu, ông từng nghe nhiều người trong ngành nhắc tới cái tên nổi danh của anh, rằng anh lợi hại như thế nào, nổi bật, tài năng, xuất sắc ra làm sao. Ông hơn bốn mươi năm tung hoành trên thương trường, quen biết không ít giáo sư hoặc những luật sư lớn cấp quốc tế nên chỉ nghĩ Tề Diệu gặp may mắn mới thắng được vài vụ kiện, chẳng xuất sắc đến thế.

Nhưng đến khi công ty của ông đơn phương thua kiện, làm cho ông đau đầu bức bách với Đoàn luật sư. Ông là thương nhân, đầu tư để thu về lợi nhuận, làm sao có thể để 20 triệu nhân dân tệ bị quẳng xuống đại dương nên quyết định tìm tới Tề Diệu.

Ngay từ đầu ông nghi ngờ về tài năng của anh trước toà. Nhưng sau vài lần tiếp xúc, cái nhìn của ông về anh khác hẳn, từ hoài nghi chuyển thành thích thú, toàn quyền về vụ kiện đều giao cho anh xử lý, do vậy Phương thị mới thắng kiện và tiến hành khởi công.

Tài năng xuất sắc như Tề Diệu sao chỉ có thể làm một luật sư nhỏ được? Bởi đó ông quyết định hậu tạ anh bằng việc mời anh đến Phương thị làm việc, nhưng lại bị anh từ chối. Anh nói với ông anh thích làm luật sư, còn thương trường anh không mấy hứng thú.

Nghĩ lại, từ trước tới nay chưa có ai từ chối lời đề nghị của ông chủ lớn là ông, chỉ duy nhất một mình Tề Diệu.

Tề Diệu từ chối nhưng không hề làm ông thấy tức giận, ngược lại, ông càng cảm thấy thích chàng trai này. Cả người anh đầy tự tin, tin tưởng vào chính mình, tuyệt đối không dựa vào người khác để được đề bạt, quả thật, chàng trai này rất giống ông hồi trẻ.

Tề Diệu không giống những người trẻ hiện giờ, hết mình vì công việc, nói cho cùng, anh cũng không giống như lời mọi người nói rằng anh kiêu ngạo, mà tiểu tử này rất có khí phách và chính kiến.

Cũng vì thế mà ông càng ngày càng thích anh. Nếu ông có một người con trai như Tề Diệu, cả cuộc đời này ông sẽ không có gì tiếc nuối nữa.

Việc Tề Diệu từ chối ông cũng không thành vấn đề, ông quyết định cùng anh hợp tác, đầu tư thành lập một công ty Luật thật lớn. Tề Diệu không cần phải làm nhân viên của ông, mà là một cổ đông chính thức của công ty. Ông tin chắc việc đầu tư sẽ rất thuận lợi. Hơn thế nữa, nếu Tề Diệu đứng đầu điều hành Công ty Luật, làm sao có thể không thắng các vụ kiện ra tòa? Sau này, có riêng một công ty Luật, các đối thủ cạnh tranh trên thương trường cũng không dám gây khó dễ, vị thế càng được bảo đảm vững chắc.

Về chuyện đề nghị hợp tác của ông chủ Phương, Tề Diệu không phải là không cảm thấy lo lắng. Đúng là trước mắt, anh có ý tưởng thành lập một công ty Luật, hướng hồ điều kiện ông chủ Phương đưa ra rất có lợi. Nhưng nếu thành lập Công ty Luật, anh sẽ càng không có nhiều thời gian dành cho gia đình, chăm sóc cậu con trai của anh. Cũng nhiều ngày rồi anh chưa nói chuyện với cậu nhóc, ngay cả việc gặp mặt con còn khó khăn. Chắc chắn việc anh không thể tham gia hoạt động của nhà trẻ cậu nhóc sẽ giận lắm đây.

“Tề Diệu, quyết định của cậu thế nào?”

“Tôi không nghĩ đây là nơi thích hợp để chúng ta bàn chuyện hợp tác”. Với đề nghị hợp tác triển vọng như vậy, Tề Diệu không phải không đồng ý, quan trọng là kế hoạch hợp tác còn phải thảo luận kỹ càng.

Lần này không bị từ chối, ông chủ Phương cười to. “Được, cậu yên tâm. Tôi sẽ nói thư ký thảo nội dung kế hoạch hợp tác của chúng ta. À, còn việc này nữa, sắp tới bên nhà thầu công trình bắt đầu lựa chọn địa điểm, cậu cũng có thể xem qua”.

Coi như việc đàm phán hợp tác đã thành công, ông chủ Phương hứng khởi quay đi.

Chín giờ tối, trong căn phòng nhỏ, có một cậu bé náo loạn không chịu ngoan ngoãn nhắm mắt lại ngủ.

“Duy Duy, con không nghe lời mẹ ngủ đi, ngày mai lại dậy trễ nữa cho coi”. Trình Tâm Phi ngồi trên mép giường, nhẹ nhàng cười.

“Mẹ, con hỏi mẹ lần nữa, có thật là ngày mai ba sẽ không cùng mẹ và con tham gia hoạt động của trường con?”. Tề Tuất Duy mở miệng hỏi, khuôn mặt nhỏ nhắn hoàn toàn lộ vẻ bất mãn.

Cậu nhóc đã hỏi cô rất nhiều lần làm Trình Tâm Phi chỉ biết cười gượng gạo. Cu cậu toàn ý lại ba ba, nói có một số việc mẹ không thể làm được, nhất định phải làm cùng ba ba mới chịu.

Nhưng ba ba lại bận rộn thế kia...

Cô vuốt cái trán tròn tròn đáng yêu của con, dịu dàng giải thích: “Đừng vậy con, ba con còn phải làm việc, mà ba cũng nhờ mẹ nói xin lỗi con rồi đó”.

“Ba làm việc gì mẹ?”. Tề Tuấn Duy giận dỗi.

Nhóc còn làm sao hiểu được chuyện công việc của người lớn.

“Ba con mà không làm việc, nhà chúng ta sẽ không có tiền mua này mua kia, con cũng không được đi nhà trẻ. Ba vì nhà mình mới làm việc, con hiểu không?”.

Tề Tuấn Duy là một cậu bé thông minh, mẹ cậu nói gì cậu cũng hiểu hết, nhưng cậu vẫn rất tức giận, cái miệng nhỏ xíu như cũ cong lên bất mãn.

“Dậy nha, con đừng giận ba nữa!”. Cô dịu dàng an ủi con.

“Ba lâu rồi chưa tới nhà trẻ cùng với con và mẹ”.

Trình Tâm Phi lại không hiểu ý của con sao, lần trước trong đại hội thể dục thể thao, cu cậu nhìn các bạn cùng lớp tham gia trận đấu với ba mà hâm mộ.

Mình có nên nói chuyện nghiêm túc với anh ấy không nhỉ?

Trước khi mẹ chồng mất, bà có dặn dò cô, Tề Diệu công việc bận rộn, hy vọng nhất định cô sẽ trở thành vợ hiền, để anh không có bất kỳ bận tâm nào, tập trung tuyệt đối vào công việc. Lúc đó lí do bà muốn cô trở thành con dâu nhà họ Tề là bởi vì cô thực sự rất ngoan ngoãn.

Mặc dù cô gật đầu đáp ứng yêu cầu của bà, nhưng nói thật cô không rõ lắm việc làm thế nào để trở thành một cô vợ hiền. Cô rất hay hỏi về công việc của anh, dù sao cô cũng không hiểu lắm, chỉ biết chăm sóc cho gia đình nhỏ sao cho chu đáo nhất, không gây phiền phức cho chồng, bao gồm cả chuyện nuôi nấng Duy Duy.

Nhưng cu nhóc này, càng ngày càng lớn phải có ba dạy dỗ.

Có lẽ nhân lúc nào đó anh có thời gian, cô sẽ nói với anh về nhóc Duy Duy.

“Hoạt động lần sau của nhà trẻ, nhất định mẹ sẽ nói ba sắp xếp thời gian để tham gia, được không con?”.

“Thật không mẹ?”

“Tất nhiên là thật rồi!”.

Nghe mẹ nói lần sau có cha cùng tham gia, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tề Tuấn Duy lúc này mới lộ vẻ tươi cười.

“Chúng ta cùng ngoắc tay, mẹ”.

“Được, ngoắc tay”. Trình Tâm Phi ngoắc vào ngón tay nhỏ xíu của cậu nhóc. “Ngoắc tay rồi nha, giờ con ngủ đi. Ngày mai mẹ kêu mà con không dậy, đến đó trễ là mẹ mặc kệ con luôn nha”.

“Con buồn ngủ rồi. Chúc mẹ ngủ ngon”.

Cô hôn lên hai má của con trai.

“Chúc con ngủ ngon”.

Ở lại một lúc, thấy nhóc con cuối cùng cũng ngủ say, cô mới đứng dậy, bật đèn ngủ, sau đó đi ra khỏi phòng.

Cô cử động hai tay, không biết tại sao gần đây cô luôn cảm thấy mệt mỏi. Rõ ràng mọi việc đều như trước kia mà?

Cô nhìn đồng hồ. 9 giờ rưỡi. Lúc sắp tới, ông xã gọi điện nói hôm nay về trễ, nói cô không cần chờ cửa.

Anh chưa về nhà, làm sao cô có thể ngủ được. Đẳng nào anh cũng thường về muộn, Trình Tâm Phi quyết định pha nước ấm tắm, cho cơ thể thư giãn, rất có thể sẽ giúp cô hết cảm giác mệt mỏi.

Gần mười giờ đêm, Tề Diệu về nhà. Vừa vào trong phòng khách, nhìn đèn ngủ mờ ảo, trong phòng giờ phút này hoàn toàn im lặng không có ai cả, nhưng đèn ngủ tắt mát ra thứ ánh sáng có màu sắc ấm cúng, đem lại cho anh cảm giác rất ấm áp.

Cuối cùng thì anh cũng hiểu được dụng ý của Trình Tâm Phi khi mua đèn ngủ này để đổi giàn đèn cũ. Vì cô nghĩ đến việc anh thường xuyên về trễ.

Bước tới phòng con trai, anh nhẹ nhàng đẩy cửa, qua ánh đèn ngủ, nhìn vào gương mặt giống anh như từ một khuôn mẫu mà ra. Miệng anh bất giác hơi cong lên, mỉm cười.

Mấy ngày nay, anh không có thời gian để quan tâm tới cu nhóc. Ngày mai anh phải tham gia hoạt động của nghiệp đoàn luật sư, không có cách nào để tham gia hoạt động nhà trẻ. Anh đắp chăn rồi sở vào mặt của cậu nhóc. Diệu bộ lúc ngủ đáng yêu quá, lộ vẻ cười. Không biết mẹ cu cậu nói như thế nào để an ủi và làm cho tiểu tử này ngoan ngoãn như vậy.

Đi ra khỏi phòng của con, anh trở lại phòng ngủ, không thấy vợ trên giường. Sau đó anh thấy cửa phòng tắm hé mở, bên trong có bật điện, nhưng không có tiếng động.

Tề Diệu hơi hoang mang. Anh bỏ cặp tài liệu xuống, đi tới phòng tắm, đẩy cửa bước vào.

Thấy chồng đi vào phòng tắm, Trình Tâm Phi đang thoải mái ngâm mình trong bồn tắm liền tròn mắt ngạc nhiên. Cô tưởng 10 giờ rưỡi anh mới về nhà.

“Diệu, anh về rồi!”. Cô vội đưa tay lên che ngực.

“Ừm”. Tề Diệu đưa mắt nhìn vợ, sau đó lập tức đưa lưng về phía cô, bắt đầu cởi quần áo. [Hic... Anh nờ u nu thì báo em một tiếng để em khỏi đọc đoạn này... Ồ. Mờ không đọc thì sao mờ edit đây. Nói lằng xẹt hơ!).

Trình Tâm Phi thấy vậy, đoán anh mệt mỏi nên muốn tắm rửa. Cô muốn chuẩn bị phòng tắm cho anh.

“Diệu, nhờ anh lấy giùm em cái khăn tắm lớn được không? Em tắm xong rồi, phòng tắm nhường cho anh nè”. Không phải là chưa lần nào cả hai đều nude, cũng đã có với nhau một nhóc, nhưng muốn cô lượn qua lượn lại trước mặt người đàn ông cô yêu, ngượng đỏ mặt mất thôi. Cô thấy xấu hổ lắm.

Tề Diệu ở trần xoay người lại.

“Em đừng vội vàng như vậy. Chúng ta tắm chung”.

Tắm chung? Hai tai cô đỏ lên, cảm thấy toàn thân nóng bừng trong khi nước tắm đã nguội ngắt từ lâu lắc.

Nhìn anh bắt đầu cởi bỏ dây nịt, Trình Tâm Phi không nhìn nữa. Cô biết cô sẽ nhìn thấy biểu tượng nam tính rắn chắc của anh. [Bản convert lách lách gì đó, thui túm lại bằng câu đó á...XD).

AAAAA. Trời ạ! Cô đang nghĩ cái gì vậy? Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nóng ran. Cô vội táp nước vào mặt, rất muốn chui xuống nước trốn.

“Em làm gì vậy? Mặt ửng hết rồi!”.

Tề Diệu không biết lúc nào đã đi đến cạnh bồn tắm lớn, ngồi bên người cô.

“Diệu...”. Anh dựa sát vào cô, gần đến mức cô có thể hít được hơi thở của anh, làm cho cô ngây ngất, càng bối rối hơn.

Tề Diệu vuốt hai má cô. Sau khi tắm, làn da của cô trở nên mềm mại, cả người trắng hồng, khuôn mặt vốn dĩ thanh tú càng nhìn càng thấy xinh đẹp, mười phần làm anh mê mẩn.

Cô thẹn thùng sao? Kết hôn đã sáu năm, vợ của anh đối với chuyện quan hệ vợ chồng vẫn còn rất ngượng ngùng, e lệ. Được cái đối với chuyện đó, ham muốn của anh cũng không thực sự quá lớn, trái lại, chính vẻ ngượng ngùng của cô lại kích thích anh nhất, thân dưới của anh đã bắt đầu rục rịch.

Tay anh lướt qua bờ môi đỏ mọng ửng ửng của cô.

“Anh nhớ trước đây em đâu có xấu hổ như thế này đâu. Năm em tròn 18 tuổi, không phải em đã muốn anh hôn em coi như là quà sinh nhật sao?”.

Như lửa đổ thêm dầu, mặt Trình Tâm Phi càng lúc càng nóng rực. Cô biết vì sao anh lại nhắc tới chuyện trước kia, làm cô ngượng hơn.

Đúng là cô đã yêu cầu anh hôn cô nụ hôn đầu đời ón quà sinh nhật. Chuyện đó cũng có nguyên nhân của nó. Do là trong lớp của cô, có một bạn nữ nói muốn hôn nụ hôn đầu tiên với một anh lớp trên mà bạn ấy thầm mến nhưng anh chàng ấy đã có bạn gái nên bạn nữ đó bị từ chối. Cô liền nghĩ tới người mà cô muốn hôn nhất chính là Tề Diệu. Vì nếu sau này anh có bạn gái, chắc chắn anh cũng sẽ từ chối cô như vậy.

Không biết sao lúc đó cô lại táo bạo như vậy. Cô rất muốn nụ hôn đầu đời của cô được dành cho anh, nhưng cô lại sợ anh không đồng ý. Do vậy nên cô mới lấy danh nghĩa là quà sinh nhật, và muốn anh hôn cô.

“Anh Diệu, hôm nay là sinh nhật em”.

“Anh biết. Chúc em sinh nhật vui vẻ”. Cô chưa nói với anh nhưng anh đã nghe mẹ anh nói rồi.

“Em... Anh có thể tặng quà sinh nhật cho em không? Em... Em thích được tặng quà sinh nhật lắm. Anh đồng ý nha!”. Cô nói nhanh, giọng hơi run.

“Em muốn anh tặng quà sao?”. Tề Diệu mỉm cười. “Em thích gì?”

“Em...”. Cô ngập ngừng.

“Nói đi!”. Anh thúc giục cô.

“Cái đó... Cái... Em muốn...”. Cả buổi tối cô đã học đi học lại rất nhiều lần nhưng ngay lúc này đây lại không biết nói với anh thế nào.

Tề Diệu đang chờ cô nói cô thích gì.

Đây là cơ hội của cô. Nếu có lần sau, chắc chắn cô sẽ phải đợi lâu ơ là lâu. Anh mà có bạn gái, cô yêu cầu thì chắc chắn anh sẽ không đồng ý.

Bằng bất cứ giá nào cũng phải nói với anh.

“Anh, em muốn quà sinh nhật là... Anh hôn em đi!”

Tề Diệu sững người khi nghe cô nói ra quà sinh nhật mà cô muốn. Anh chưa bao giờ nghĩ cô lại táo bạo tới mức đưa ra yêu cầu đó.

Đôi mắt sâu thẳm nhìn vào cô, cô muốn quà sinh nhật là một nụ hôn sao?

Tim Trình Tâm Phi đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Chờ câu trả lời của anh mới có mấy giây mà như hàng tiếng đồng hồ.

Sao lâu thế nhỉ? Lâu đến mức khiến cô hiểu ra rằng, yêu cầu của cô rất khó thành hiện thực. Anh và cô rốt cuộc cũng chỉ là hàng xóm của nhau mà thôi.

“Anh Diệu. Em xin lỗi anh. Lúc nãy em nói giỡn thôi. Ngủ ngon”. Cô cúi đầu xin lỗi anh, quay người chuẩn bị bước vào nhà.

“Chờ đã!”. Tề Diệu nắm cánh tay của cô kéo lại.

“Anh Diệu?”

“Sao tự nhiên em lại đưa ra yêu cầu này?”. Anh muốn biết vì sao.

Nếu cô nói ra vì sao cô muốn anh hôn cô, chỉ sợ anh sẽ cười cô mất. Cô ngập ngừng nói.

“Xin lỗi anh nha. Em không nên nói ra yêu cầu này với anh... Em... A!”

Anh đang hôn cô...

Anh tức giận. Cũng không thể trách anh được, yêu cầu của cô quá đáng như thế. Nhưng dù sao đi nữa thì cô cũng đã có được món quà sinh nhật mà cô muốn, đó chính là nụ hôn đầu tiên của cô với anh.

Sau đó, vì cảm thấy xấu hổ hết sức nên suốt cả tuần, cô tránh mặt anh. Cho đến một ngày, cô ra ngoài mua đồ, lúc về nhà, đụng anh ngay cửa khu chung cư. Cô mới dám nói chuyện với anh.

Lần đó hôn anh, cả người cô bay bổng lâng lâng nên cô rất thích được anh hôn. Cho dù anh không yêu cô, chỉ cần anh không thấy chán cô, như vậy là cô mãn nguyện lắm rồi.

Tề Diệu tài năng xuất sắc, còn cô chỉ là một người rất rất bình thường.

Anh ham muốn cô, cô thật sự rất vui sướng. Có lúc anh ham muốn quá mức cô vẫn thỏa mãn được anh.

Tề Diệu hôn lên đôi môi ngọt ngào của cô. Sau đó thân hình cao lớn chậm rãi đứng dậy, rất nhanh chóng bước vào bồn tắm lớn, ôm lấy thân hình trắng hồng mềm mại. Quay một cái, hai người thay đổi vị trí, cơ thể mảnh khảnh của cô nằm úp trên người anh. Nụ hôn của cả hai càng lúc càng nồng nhiệt, say mê không ngừng.

Hôn đến mức không thở được nữa, Tề Diệu mới buông cô ra, nhưng chỉ được vài giây lại hôn cô.

“Ừ.....”. Nụ hôn cuồng nhiệt sắp làm cô nghẹt thở đến nơi, đầu lưỡi anh không ngừng khiêu khích, quần quít, hút thật sâu vào trong miệng cô làm cho cô không có cách nào chống đỡ được.

Khi anh buông cô ra, Trình Tâm Phi thở hổn hển.

Anh kéo cô ngồi trên người anh, hai tay cô liền chống lên trên vai anh. Ở góc độ này, trước mặt anh lộ ngay ra bờ ngực đẹp, mềm mại căng tròn, giống như đào mật đang tỏa mát ra hương thơm đầy mê hoặc.

Cơ thể cô lấm tấm nước. Những giọt nước càng làm cô quyến rũ hơn khiến anh cắn lên nụ hoa hồng nhạt đó tạo ra những âm thanh khơi gợi, xúc tác ham muốn của cả anh và cô. Anh có phần nhiệt tình hơn ngày thường, cô không tài nào chống đỡ được.

“Ừ... Diệu”. Khoái cảm ập đến như sóng biển trong cơ thể cô, Trình Tâm Phi rên khẽ, cả người cô run rẩy không ngừng.

Ở dưới nước, bàn tay to của anh mơn trớn nơi mềm mại một cách nhẹ nhàng. Đầu ngón tay rất nhanh tiến vào trong hang động. Anh biết cơ thể mềm mại của cô có bao nhiêu nơi mẫn cảm.

Những nơi mẫn cảm của cô thường dậy lên dục vọng trong anh, làm cho anh càng muốn cô hơn.

Anh hôn chiếc cằm xinh đẹp của cô. Cô cúi đầu, nhìn vào đôi mắt đầy lửa tình dục của anh, những bờ môi lại dán vào nhau, lúc này anh cũng đã tiến sâu vào trong cơ thể của cô, tiếng rên của cô hòa tan trong nụ hôn nồng nhiệt của anh.

“A... a...”.

Ôm vòng eo thon nhỏ chỉ có hai mươi tấc, Tề Diệu càng lúc càng đẩy nhanh động tác. Bọt nước tung bay, khoái cảm ập đến tầng tầng lớp lớp. Hai người đắm say hòa vào nhau trong cơn lốc tình yêu. [Nhớ phim Cơn lốc tình yêu ghê há...]

Khi Trình Tâm Phi nằm trên giường nghỉ ngơi, cô cảm thấy đầu óc choáng váng, toàn thân không chút sức lực. Tề Diệu cũng nằm trên giường, vẻ mặt ngập tràn thỏa mãn.

“Duy Duy còn giận không em?” Anh hỏi.

Cô không ngờ anh lại chủ động nhắc tới chuyện của con. Nếu Duy Duy biết ba ba quan tâm tới mình, chắc nhóc con thích lắm đây.

“Nhóc Duy Duy không giận nữa!”

“Thật sao?”. Anh tạm thời không muốn nói cho vợ biết kế hoạch thành lập Công ty Luật. Mọi thứ chỉ đang nằm trong kế hoạch, khi nào thành lập, anh sẽ nói với cô.

“Diệu, nếu được, em hy vọng lần sau anh quan tâm tới Duy Duy, chỉ cần cả nhà đi chơi công viên thôi, con cũng vui lắm rồi đó”. Thằng bé đúng là không giận khi anh là ba mà không tham gia hoạt động của nhà trẻ, cũng không hề quan tâm tới nó, vì trong lòng của cu nhóc, anh luôn là người cha tuyệt vời nhất.

“Được, anh sẽ cố gắng”. Tề Diệu hôn lên hai má hồng của vợ.

“Lịch làm việc của anh ngày mai là nguyên ngày hả?”

“Đúng vậy, tối tối mới xong, có chuyện gì không em?”.

“Sau khi hoạt động của nhà trẻ kết thúc, em muốn đưa Duy Duy về nhà ba mẹ em. Ông bà rất nhớ Duy Duy, chắc sẽ ở lại ăn cơm trưa, chiều mới về”.

“Anh biết rồi. Nhờ em nói với ba mẹ thứ lỗi cho anh, lần sau nhất định anh sẽ tới thăm hai người”.

“Dạ!”. Trình Tâm Phi mỉm cười.

Nhìn cô cười dịu dàng ngọt ngào thế kia, Tề Diệu hôn lên trán của cô, sau đó tiến xuống dưới hôn vào môi cô cuồng nhiệt say mê.

Cô thả lỏng toàn thân đón nhận nụ hôn của anh, vì trong giờ phút này, anh rất dịu dàng. Cô thật sự thích anh hôn cô... Nhưng tay anh đang sờ lưng tung...

“Diệu?”. Cô nhẹ nhàng đẩy tay anh ra. Anh lại muốn cô nữa á.

Tề Diệu nhanh chóng nằm đè lên người cô. Nhìn vào đôi mắt tràn đầy dục vọng, chín xác, anh lại muốn nữa rồi. Ham muốn gì mà mãnh liệt quá khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bỗng chốc hồng lên. Lúc này rõ ràng ở trong phòng tắm đã “enter” hai lần...

“Diệu, anh không thấy mệt hả?”. Cả ngày làm việc mệt mỏi, anh không nên để mất sức lực...

Tề Diệu khẽ cười, kéo bàn tay nhỏ bé của cô chạm vào anh.

“Em thấy sao?”.

Chạm vào anh, Trình Tâm Phi cảm nhận được cơ thể nam tính của anh đang căng lên, thật sự rất hấp dẫn, cô lại thấy ngượng.

Cô... Cô... Cô thật sự không hiểu được anh. Tại sao Tề Diệu của ngày thường và Tề Diệu lúc trên giường không cùng một người nhỉ?

Ở trên giường, anh nhiệt tình quá mức...

Hơn nữa, bởi vì anh nhiệt tình như thế, ôm cô dịu dàng ấm áp như thế, có lúc cô cảm thấy anh đang yêu cô.

Nhưng mà cô cũng biết không có khả năng đó. Từ nhỏ tới giờ, toàn là cô chủ động tìm anh còn anh chẳng lúc nào để ý tới cô.

Mà anh cũng chẳng bao giờ nói thích cô.

Đang lúc cô nghĩ ngày thường anh thế nào, trên giường lại bộc phát ham muốn rõ rệt thế thì áo ngủ đã bị cởi ra từ lúc nào.

Rồi anh cũng cởi áo ngủ ra, cô thấy ngay biểu tượng nam tính của anh đang chờ được lâm trận, miệng lưỡi cô liền khô rang. Chỉ cần anh muốn cô, cô sẽ thỏa mãn anh ngay, nhưng ngày mai cô phải tham gia hoạt động của nhà trẻ, cô sợ mình sẽ không gượng dậy được mất. “Anh, em...”

Cô định nói với ông xã yêu nếu tiếp tục làm chuyện đó thì ngày mai không thể tới nhà trẻ, anh lại đi trước cô một bước làm cả người cô tê dại mềm nhũn.

“Phi Phi...”

Anh thổi vào tai cô luồng không khí nóng hổi gọi tên cô, giọng nói trầm thấp hùng hồn kia thật sự làm người ta mê mẩn, khiêu khích cô, làm cho cô say đắm.

Cô rất thích anh gọi tên cô thân mật như vậy, giống như thích được anh hôn.

Tất nhiên cô không thể chống cự được khí lực mê người của chồng, chỉ có thể đắm chìm...

3. Chương 3

Ngồi ở phòng khách, Trình Tâm Phi vừa gấp quần áo vừa xem con vẽ. Cô nhận ra cậu con trai của cô có tài hội họa trời cho, sau này rất có thể sẽ trở thành một họa sĩ.

Ồ... Cô nhìn lướt qua, cậu nhóc đang dùng màu đỏ để tô lên cây cối.

“Duy Duy, cây màu xanh chứ con. Con thấy cái cây nào màu đỏ chưa?”

“Chưa mẹ”. Duy Duy thành thật trả lời.

“Chưa thấy cái cây nào màu đỏ thì tại sao con lại tô màu đỏ chết thế kia?”

“Thầy giáo của con nói mình có thể tưởng tượng ra vẽ gì, tô màu gì, con nghĩ con thích màu đỏ”. Tề Tuấn Duy làm ra vẻ người lớn, cậu thích màu đỏ nhất.

Rốt cuộc con mình là thiên tài hoạ sĩ nhí, nhưng trong đầu lại không am hiểu gì về nghệ thuật. Trình Tâm Phi nhớ trước đây mẹ chồng cũng nói với cô, Diệu từ nhỏ đã chăm chỉ học tập, thành tích hàng năm đều xuất sắc, ngay cả thể dục cũng tốt, riêng môn mỹ thuật lại không có một chút hứng thú nào. Điểm môn này lúc nào cũng kém. Nên đâu có giống Duy Duy đâu.

“Duy Duy, con về tiếp đi nghe. Mẹ xếp quần áo vào phòng con”.

“Dạ!”

Cô ôm mớ quần áo vừa gấp, chống tay trên sô pha đứng dậy. Đột nhiên đầu óc choáng váng, hai tay cô run lên, quần áo trên tay rơi hết xuống thảm, cô gục người xuống bộ sô pha. Tề Tuấn Duy lập tức chạy ngay tới chỗ mẹ, gương mặt nhỏ cuống quýt:

“Mẹ, mẹ có sao không? Mẹ bị ốm rồi?”.

“Mẹ không sao đâu. Đầu mẹ hơi choáng váng một chút thôi con”.

“Mẹ, mẹ đi khám bác sĩ đi mẹ?”. Hồi trước, mỗi khi cậu bị ốm, mẹ đều dẫn cậu tới gặp bác sĩ, sau đó không sao nữa.

“Không cần đâu con, mẹ nghỉ một chút là khỏe liền à”. Đúng như lời Phái Lam nói, mệt quá sẽ phát bệnh sao? Gần đây cô cảm thấy mệt mỗi kỳ lạ, đang ngồi mà đứng dậy đều bị choáng như lúc này. Cô sờ trán, nóng rồi. Minh phải uống nước ấm, chắc sẽ đỡ hơn.

“Mẹ, bị ốm phải đi gặp bác sĩ. Hay là mẹ sợ bị chích kim? Con sẽ cố vũ mẹ. Mẹ sẽ không sợ nữa đâu”.

Trình Tâm Phi đỡ khóc đỡ cười.

“Cảm ơn con. Mẹ không bị ốm đâu, chỉ hơi mệt thôi con”.

“Thật không mẹ?”

“Thật đó!”.

Tề Tuấn Duy nhìn mẹ không sao nữa, ngoan ngoãn nhặt quần áo rơi vãi trên thảm, phóng tới sô pha.

“Mẹ, mẹ ngồi nghỉ, để con giúp mẹ gấp quần áo”.

“Con làm được hả?”. Cô chưa bao giờ dạy con gấp quần áo cả.

“Con làm được. Con hay nhìn mẹ gấp”. Cậu học theo mẹ gấp gấp mấy lượt.

“Mẹ, mẹ coi nè. Con gấp quần áo được nè”.

Trình Tâm Phi suýt nữa thì bật cười, gấp quần áo gì mà mà nhồi thành một cục như nhồi bột mì, nhưng nhìn vẻ hí hửng của con, hơn nữa cậu nhóc vì sợ cô mệt nên muốn giúp cô, nên cô không muốn chọc con mà khen một câu.

“Con gấp đúng rồi đó!”. Ngoan ghê! Còn nhỏ mà đã giúp cô làm việc nhà.

“Không có gì mà con không làm được, con là siêu nhân”. Cậu nhóc vô tư cười đắc ý.

Sau đó, cô cùng con sửa sang lại quần áo.

“Duy Duy, con giúp mẹ đem quần áo vào trong phòng, rồi bỏ trong ngăn tủ nha con”. Cô sợ nếu đứng lên lại bị choáng, quần áo thế nào cũng phải xếp lại.

“Dạ, nhưng mà con không biết bỏ quần áo chỗ nào hết mẹ”.

“Mẹ sẽ đi cùng với con, rồi chỉ cho con”.

“Dạ!”. Tề Tuấn Duy vui vẻ gật đầu, sau đó khom người ôm chồng quần áo.

“Giờ con ôm quần áo vào trong phòng đi nè”. Duy Duy mới năm tuổi, tay nhỏ xíu nên không thể ôm hết cả chồng quần áo. Trình Tâm Phi phải chia ít ra để cậu nhóc ôm.

Có con giúp mình, cô đã nhanh chóng cất xong quần áo. Nhìn cậu nhóc giúp cô làm việc nhà, cô nhận ra Duy Duy càng ngày càng lớn phổng lên.

Điện thoại bàn reng liên hồi, cô phấn khởi đi nhanh tới. Chồng cô gọi điện về nhà, báo tối nay sẽ về trễ, nói cô đừng đợi anh.

“Em sao vậy?”

“Em làm sao?”

“Giọng em nghe lạ lắm, không có chút sức lực”.

Trình Tâm Phi không hề nghĩ rằng Tề Diệu lại có thể phát hiện ra cô không khỏe, cười nhạt.

“Em khát nước đó mà, uống nước là khỏe liền”. Không nên để anh lo lắng chuyện trong nhà.

Gác máy, thấy con chạy bịch bịch tới, Trình Tâm Phi hỏi:

“Duy Duy, con có thấy giọng mẹ là lạ không?”

“Không mẹ!” không nghe thấy giọng mẹ kỳ lạ.

Đúng thế! Giọng của cô vẫn bình thường, có gì khác đâu. Anh ấy chỉ nghĩ lung tung, nghĩ lại cô không khỏi thấy buồn cười.

“Tề Diệu, chúc cho chúng ta hợp tác thành công”.

“Cám ơn”

8h pm. Trong một nhà hàng sang trọng và tiếng tăm, Tề Diệu đang cùng với phía đối tác tương lai là ông chủ Phương ăn tối. Đây là bữa ăn ông chủ Phương mời anh với lý do chúc mừng mối quan hệ hợp tác giữa cả hai. Bản kế hoạch hợp tác đã hoàn tất, giờ chỉ việc ký kết nữa là xong.

Nhưng dù sao đi nữa, khi còn chưa chính thức ký kết, địa điểm xây dựng công ty Luật còn chưa xác định, bởi vậy đây vẫn chưa là thời điểm thích hợp để công bố ra bên ngoài. Còn nữa, như Tề Diệu nói, trước mắt anh vẫn sẽ làm việc, sau này sẽ bàn.

Điều kiện gì ông chủ Phương cũng đáp ứng, chỉ còn chờ quyết định của Tề Diệu.

Ông sở dĩ nhất định phải dựa vào Tề Diệu để nâng cao tên tuổi của Phương thị vì có thể so sánh như thế này. Trong World Cup, những đội bóng làm nên những trận cầu lịch sử thì sẽ kéo theo hàng triệu người hâm mộ bóng đá. Vì thế nếu như đội bóng nào sở hữu những cầu thủ đẳng cấp sẽ thu về nguồn lợi ích không nhỏ, đầu tư càng có lợi.

“À, đúng rồi, Tề Diệu. Nếu như sau này chúng ta đã quyết định muốn hợp tác, chẳng phải có thể coi như là người một nhà. Lần sau đưa vợ con đến đây, để tôi có thể làm quen”. “Không thành vấn đề.” Vợ anh sẽ đi xã giao với anh.

Ông chủ Phương tiếp tục khơi chuyện:

“Cậu có mấy đứa con rồi?”. Ông có nghe nói Tề Diệu có con rồi.

“Một, đang học lớp chồi”. Anh cười khê khi nhắc tới con trai.

“Mới một đứa thôi sao? Sao không sinh thêm vài đứa nữa? Cậu thông minh như vậy, lại đẹp trai sáng sủa, phải sinh vài đứa mới đúng. Chẳng lẽ vợ cậu không muốn sinh nữa à?” Ông chủ Phương mở to miệng uống hết chén rượu.

“Tôi nghe nói có những cô vợ trẻ hay thích giữ dáng, không chịu sinh con”.

“Không phải, do tôi quyết định chỉ sinh một đứa con. Tôi đi làm, vợ tôi ở nhà làm việc nhà và chăm sóc con. Tôi không muốn cô ấy vất vả, một nhóc đã là quá đủ”. Tề Diệu ít khi nói chuyện nhà anh trước mặt người ngoài. Nhưng với thái độ thân thiết của ông chủ Phương, anh lại có cảm giác như cha mình, đây cũng là nguyên nhân anh đồng ý hợp tác. Nghe câu trả lời của Tề Diệu có thể làm người ta thấy kinh ngạc. Nếu là

người khác, ông chủ Phương nghĩ nói ra sợ vợ vất vả chỉ là thể diện, nhưng đây là lời từ miệng Tề Diệu nói ra, lại làm cho người ta tin liền.

Ông chủ Phương làm bộ mặt kỳ quái.

“Tề Diệu, tôi nhìn không ra cậu lại là một người đàn ông yêu vợ hết mực, ha ha ha, đây, cụng ly”.

“Vâng!”.

Bàn ăn có một vị khách không mời mà đến, vào lúc nào cũng không ai biết, cô chính là con gái độc nhất của ông chủ Phương, Phương Uyển Gia.

Thấy cô, ông nhủ Phương ngạc nhiên:

“Uyển Gia, con đến đây làm gì?”.

Phương Uyển Gia không để ý đến cha. Mặt tươi tỉnh nhìn về phía Tề Diệu,

“Anh Tề, anh khỏe không? Em rất nhớ anh đó”. Cô không hề che giấu cảm xúc. Cô rất thích anh chàng luật sư đẹp trai này. [Mê trai quá thể,... lúc đầu ghét mụ này kinh khủng. Cũng hên mụ ta không tiến xa, quín rũ anh này chứ nếu không bạn đã không ngừng rửa xả].

Gặp Tề Diệu lần đầu tiên ở nhà nàng, lúc đó anh vừa trở thành Luật sư của cha cô không lâu. Cô mới gặp đã say mê anh. Đàn ông đẹp trai cô gặp cũng không ít, nhưng người như Tề Diệu, cả người toát ra vẻ tự tin cuốn hút thì chẳng thấy bao giờ. Anh có thể làm lung lay trái tim của bất cứ cô gái nào, đẹp trai quá. Anh ấy không đi làm ngôi sao thì tiếc thật. [Lắm chuyện...]

Tề Diệu lớn hơn cô tới mười tuổi, chênh lệch tuổi tác cũng nhiều. Nhìn thấy anh, cô mới nhận ra vì sao cô thường hay chia tay bạn trai, hóa ra là cô thích đàn ông lớn hơn cô nhiều tuổi. Nhưng thực sự có chút cay đắng, anh đã kết hôn. [Khà khà khà, mụ đừng mơ tưởng nữa.]

Nhưng kết hôn rồi thì đã sao, cô vẫn thích anh. Nhìn vào mắt con gái chỉ có một mình Tề Diệu, ông chủ Phương lắc đầu. Con bé này thích Tề Diệu, ông biết rõ.

“Uyển Gia, sao con cũng ở đây?”. Con gái không để ý đến ông, ông đành phải hỏi lại lần nữa.

“Con cùng tụi bạn tới đây ăn cơm. Nhân viên phục vụ nói cha và Tề Diệu ở đây”. Vì cô và bạn thường đến nhà hàng này ăn cơm nên nhiều nhân viên biết họ. “Cha, cha thật là. Sao lại lén lút cùng anh Tề ăn cơm ở đây mà không nói với con. Cha biết là con rất muốn cùng anh ấy ăn bữa cơm mà”.
“Con này, lén lút gì mà lén lút. Cha và cậu Tề đến đây bàn chuyện làm ăn”. Đứa con gái này ông nuông chiều quá mức thành ra nói chuyện không biết trên dui. “Không phải con đi ăn cùng với bạn bè sao? Tới đó đi”.

“Con này, lén lút gì mà lén lút. Cha và cậu Tề đến đây bàn chuyện làm ăn”. Đứa con gái này ông nuông chiều quá mức thành ra nói chuyện không biết trên dui. “Không phải con đi ăn cùng với bạn bè sao? Tới đó đi”.

“Con nói với tụi nó rồi. Con muốn ngồi ăn với anh Tề”. Phương Uyển Gia ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Tề Diệu.

“Anh Tề, em ngồi đây được chứ?”.

Anh cũng nhận ra ông chủ Phương hết cách với con gái. Coi cô như em gái, anh nói.

“Nếu ông chủ Phương đã đồng ý, tôi...” Điện thoại của anh phát nhạc chuông, cắt ngang lời anh, là Sở Luật sư gọi tới. “Xin lỗi, tôi ra ngoài nghe điện thoại”.

Sau khi Tề Diệu đi khuất, Phương Uyển Gia làm nũng nói:

“Cha, hai người ăn cơm với nhau sao không rủ con. Cha biết là con thích anh Tề Diệu thật lòng mà”.

Sao ông lại không biết? Chính vì vậy nên ông mới phải đau đầu.

“Con quên rồi sao. Tề Diệu kết hôn rồi”. Tề Diệu là người đàn ông trẻ tuổi xuất sắc, không thể làm sao con gái ông thích cậu ta.

Thực ra, ông cũng rất thích Tề Diệu. Nếu Tề Diệu vẫn còn độc thân, ông nhất định sẽ xúc tiến con gái với cậu ta. Như vậy ông sẽ có một cậu con rể xuất sắc, làm cha vợ như ông sẽ cảm thấy nở mặt nở mày. Nhưng cậu ta đã có vợ, hết hy vọng rồi.

“Kết hôn thì kết hôn chứ cha. Anh ấy không có yêu vợ”. Vì thích Tề Diệu nên cô đã điều tra không ít chuyện về anh. “Con nói cho cha biết, sở dĩ anh ấy lấy vợ vì đó là ý muốn của mẹ anh khi bị bệnh. Anh vì hiếu thảo nên mới đồng ý. Người ta còn nói nhìn thấy hai vợ chồng anh không giống cặp vợ chồng tình cảm, lạnh nhạt lắm cha”. [Đồ nhiều chuyện,...]

“Vợ chồng người ta tình cảm hay không tình cảm, người bên ngoài làm sao biết được”. Lúc này chẳng phải Tề Diệu vừa nói không muốn vợ cậu ta vất vả đó thôi, ông tin Tề Diệu không phải là người không yêu vợ. “Chốt lại, con đừng quán lấy Tề Diệu nữa, lần trước, con với thằng nhóc kia gây chuyện tai tiếng còn chưa đủ hả?”.

Con gái của ông, với cái danh con gái duy nhất của Chủ tịch Công ty Phương thị, thường xuất hiện trên báo chí. Có lần bị các nhà báo chụp được cảnh đêm hôm khuya khắc giữa đường giữa xá ôm một chàng ca sĩ ngôi sao đã kết hôn, giới truyền thông lập tức đăng tải loạt bài. Mặc dù con bé đã nói không phải nhưng làm ông xấu hổ mất một thời gian, liền bắt buộc nó phải về nhà trước 12 giờ đêm. Con gái ông còn trẻ, sau này sẽ lấy chồng, liên tiếp gây tai tiếng như thế còn ai dám rước nó.

“Cha, sao cha lại nói vậy? Nếu anh Tề không yêu thương vợ anh, vậy thì con sẽ giải thoát cho anh khỏi cuộc hôn nhân không hạnh phúc, được không cha?”

Ông chủ Phương định mở miệng kêu con gái đừng làm chuyện xấu mặt đó đúng lúc Tề Diệu đẩy cửa đi vào. Quên đi vậy. Về nhà nói chuyện sau, cho dù nó thích Tề Diệu, cũng không được phá hoại hôn nhân của người khác.

“Xin lỗi, ông chủ Phương. Đồng nghiệp ở Sở gọi điện, cần tài liệu trong văn phòng của tôi. Tôi phải đi trước”.

“Gì vậy? Em vừa mới tới đây, anh đã đi rồi sao?”. Nghe anh nói muốn đi trước, Phương Uyển Gia không ngần ngại ngăn lại.

Ông chủ Phương liếc trắng mắt trừng con gái, trách móc cô.

“Tề Diệu, đừng để ý đến nó, công việc quan trọng hơn”.

“Rất tiếc, tôi đi trước. Hẹn lần sau gặp lại”.

Thấy Tề Diệu cầm cặp tài liệu chuẩn bị đi, Phương Uyển Gia chưa từ bỏ ý định, giơ tay ngăn anh lại.

“Anh Tề, khoan đã. Em có chuyện này muốn nói với anh”.

“Chuyện gì?”

“Như vậy nè, em nói với các bạn của em, em là bạn thân của anh nhưng tụi nó không tin em. Tuần sau là sinh nhật một người bạn của em, tụi nó muốn em đi cùng với anh. Có như vậy mới tin em là bạn thân của anh”. Sự thật là chính cô đã khoe rằng hôm đó sẽ xuất hiện cùng với Tề Diệu. “Anh Tề, làm ơn đi mà. Anh nhất định phải giúp em. Nếu không mất mặt lắm”.

Với yêu cầu này của Phương Uyển Gia, Tề Diệu không thể không nhớ tới Tâm Phi. Cô lúc nào cũng mềm mỏng, dịu dàng, im lặng ở bên anh. Cho dù hai người đã kết hôn, cô cũng chưa bao giờ đưa ra bất kỳ yêu cầu nào với anh.

Sợ con gái dây dưa làm cho Tề Diệu thấy phiền chán, thậm chí có thể sẽ ảnh hưởng quan hệ hợp tác, ông chủ Phương vội thấp giọng mắng con gái.

“Uyển Gia, đừng ở đây là nói chuyện tầm phào. Tề Diệu không rảnh tham gia hội họp bát nháo của tụi bạn con đâu”.

Phương Uyển Gia không để ý đến cha.

“Anh Tề đại ca, em xin anh đấy. Đi một chút thôi mà, chỉ cần cho người ta thấy mặt anh thôi cũng được. Anh phải đồng ý với em. Em không muốn quê độ trước tụi bạn đâu”.

Coi như là yêu cầu của một em gái, Tề Diệu cũng không muốn ngay cả mặt mũi của ông chủ Phương cũng bỏ qua.

“Ừ, tôi biết rồi. Nhưng tôi chỉ đến được một chút thôi”.

Thấy Tề Diệu đồng ý rồi, Phương Uyển Gia vui vẻ kêu to.

“Cám ơn anh, anh chỉ cần tới đó một lát rồi về”. Được đi dự sinh nhật cùng với anh Luật sư lớn đẹp trai này, xem ra ngày hôm đó cô có thể khoe khoang một phen ra trò.

Thấy Tề Diệu mở cửa đi về, ông chủ Phương nhìn con gái, nhắc nhở.

“Tề Diệu vì nể mặt cha nên mới không muốn làm con mất mặt. Nhưng con đừng làm mọi chuyện rồi ren nữa. Không nghe lời cha, ngay cả tiền tiêu vặt cha cũng cắt, thể tín dụng cha cũng tịch thu hết!”

“Con biết rồi!”. Phương Uyển Gia trả lời nhưng trong lòng lại chộn rộn không yên. Tối đó mình nên mặc đồ gì đây ta?

Tề Diệu đi ra khỏi nhà hàng, định tới bãi đỗ xe dưới tầng hầm. Ngang qua Cửa hàng bánh ngọt “Arthur Family”, bỗng dừng anh dừng lại.

“Arthur Family”. Anh đã từng nghe tên cửa hàng này.

Anh liền nhớ lại cách đây mấy ngày, lúc cả nhà ngồi trong phòng khách, vợ và con anh ăn bánh ngọt nhân sô cô la mà Giản Phái Lam mua của cửa hàng này. Anh thì lại không thích bánh ngọt, con trai anh cũng không ăn nhiều, chỉ có một mình Tâm Phi ăn hết sạch, lúc đó nhìn cô cười rất tươi, còn nói bữa nào sẽ đi mua.

Chỉ có một cái bánh mà cô lại cười tươi đến vậy, xem ra cô ấy rất thích bánh ngọt của cửa hàng này.

Anh vào trong cửa hàng, một lúc sau đẩy cửa đi ra, trên tay cầm một hộp bánh nhân sô cô la, lái xe trở lại Sở Luật Sư, cầm tập tài liệu đưa cho đồng nghiệp ngày mai ra tòa. Vì vụ kiện mà đồng nghiệp anh nhận bào chữa giống với vụ kiện trước đây của anh, hai người cũng đã thảo luận với nhau. Khi anh về nhà, lúc này đã 10 giờ rưỡi tối.

Ánh sáng ấm áp tỏa ra từ đèn ngủ làm ọi cảm giác mệt mỏi trong anh tan biến. Anh cất hộp bánh vào trong tủ lạnh, giờ khuya rồi nên anh không muốn đánh thức vợ con dậy ăn bánh.

Như thói quen, Tề Diệu tới trước phòng con trai, nhìn con ngủ rồi mới đi vào phòng ngủ. Anh mở cửa phòng nhưng cũng không làm vợ anh thức dậy. Cô đang ngủ rất sayưa.

Anh đứng bên giường, cúi đầu nhìn cô, khuôn mặt đang say giấc nhìn cũng thật đẹp.

Lạ thật! Sao hôm nay về nhà, cô lại ngủ rồi, không giống như bình thường, cô hay ngồi trên giường đọc sách đợi anh. Đến khi anh vào phòng, cô sẽ bước xuống giường, tươi cười lấy quần áo cho anh thay.

Không thấy vợ anh tỉnh dậy, Tề Diệu cởi quần áo, sau đó đi vào phòng tắm, hai mươi phút sau, anh mới tắm xong, bước ra ngoài.

Khi anh trèo lên giường, Trình Tâm Phi mới mở mắt ra tỉnh giấc ngủ.

“Diệu! Anh về lúc nào vậy? Sao em không biết?”. Cô ngủ quên mất. “Em xin lỗi, để em đi lấy đồ...”.

Tề Diệu đẩy cô sắp ngồi dậy xuống giường.

“Khỏi cần. Anh tắm rồi! Em nằm xuống ngủ tiếp đi!”.

“Tắm rồi à?”. Cô nhìn chồng đã mặc đồ ngủ. “Ài, em xin lỗi anh. Lần sau em sẽ chú ý hơn”.

“Không sao, ngủ đi em”.

Nhìn cô có vẻ mệt mỏi, Tề Diệu ôm lấy cô, định nói anh mua bánh cho cô, nhưng lại nghĩ ngày mai cô mở tủ lạnh thế nào cũng sẽ thấy. Bàn tay anh ôm lấy vòng eo nhỏ của cô, sờ soạn trên hông.

“Diệu?”

“Em rất gầy, có biết không?” Anh sờ là biết ngay cô gầy hơn trước nhiều, vì ngày nào anh chẳng ôm cô ngủ.

“Gầy hả anh? Chắc là tại trời nóng quá, em ăn không ngon miệng nên gầy đi”. Đúng là gần đây khẩu vị của cô rất kém.

Tề Diệu nhìn vợ hỏi.

“Hồi học trung học, em vì giảm béo mà ngắt xỉu. Đừng nói với anh là bây giờ em cũng đang giảm béo? Anh nói rồi, em không được phép giảm béo!”

Bị anh nhắc lại chuyện xấu hổ trước kia, khuôn mặt nhỏ nhắn Trình Tâm Phi ửng đỏ.

“Em không có giảm béo mà!”

Hồi đó, cô muốn mình gầy đi một chút sẽ đẹp hơn, nhưng không ngờ mới nhịn có một bữa sáng mà đã té xỉu ở trước cổng khu nhà khi đi mua đồ, làm Tề Diệu phải ôm cô chạy một mạch lên tầng trên, còn bị anh mắng xối xả.

Đó là lần đầu tiên cô thấy anh tức giận như vậy, có lẽ là do ôm cô leo tuốt lên năm tầng của khu nhà, một đứt hơi mất thôi.

Cuối cùng, cô không dám giảm béo nữa.

Thấy chồng nổi nóng, cô vội vàng giải thích.

“Em không có giảm béo đâu anh, do trời nóng quá, em ăn không ngon miệng!”.

“Thật chứ!”

“Thật”. Cô gật đầu cái rụp, chỉ sợ anh không tin.

Tề Diệu nghe cô chắc chắn, mới nằm xuống giường, ôm cô.

“Chuyện kia...”

“Chuyện gì anh?”. Trình Tâm Phi không biết chồng muốn nói gì.

Nhìn sắc mặt cô không tốt, anh quyết định không nói chuyện sẽ cùng với ông chủ Phương hợp tác xây dựng công ty Luật, để sau này hăng nói.

“Không có việc gì hết, ngủ thôi!”.

Anh nghĩ ngợi, lúc nào có thời gian, anh sẽ đưa cả nhà đi du lịch một chuyến, bù đắp tình cho Duy Duy, cũng muốn cô được nghỉ ngơi nữa. Nhưng hiện giờ anh lại nắm trong tay vài vụ kiện, việc xây dựng công ty Luật lại đang trong quá trình quy hoạch, không thể thực hiện được rồi.

Anh sẽ cố gắng giải quyết công việc trong thời gian ngắn nhất. Trước mắt bào chữa cho xong mấy vụ kiện kia rồi hai tháng nữa sẽ sắp xếp cho cả nhà đi du lịch, còn chuyện xây dựng công ty Luật để sau. Sau này khi mọi thứ đi vào quỹ đạo, anh càng có nhiều việc phải làm, đến lúc đó muốn đi cũng không đi được nữa.

Giản Phái Lam đi vào trong toilet, nhìn bạn ngồi xổm nôn khan, bực bội hỏi:

“Trình Tâm Phi, có thật là cậu không có thai không đó?”

Ăn uống không tốt, buồn nôn, thường xuyên chạy vào trong toilet, không phải mang thai thì là gì?

“Mình không có thai!”. Phái Lam nghi hoặc cũng đúng thôi, nhưng cô cảm giác cô không có thai vì cô vẫn uống thuốc tránh thai đều đặn.

Giản Phái Lam đưa cho cô chén nước ấm. Vì là buổi chiều nên cửa hàng rất ít khách.

“Cám ơn cậu.” Trình Tâm Phi uống nước, cảm thấy thoải mái hơn một chút.

“Nếu cậu không có thai thì cũng nên đến bệnh viện khám thử xem”. Cô cảm thấy dường như cô bạn của cô rất mệt mỏi, việc nhà đều một tay cô nàng làm, lão chồng kia chỉ có cái danh là chủ nhà thôi.

Nhưng mà mệt quá thì cũng không tới mức phải nôn như thế này, sắc mặt của Tâm Phi cũng không tốt, làm cho Giản Phái Lam không khỏi lo lắng, hay là cô ấy mắc bệnh gì đó.

Có bệnh hay không có bệnh, có thai hay không có thai, đều phải đến bệnh viện kiểm tra mới biết được.

“Giờ mình sẽ nghỉ ngơi, nếu mà vẫn thấy không khỏe, mình sẽ đến gặp bác sĩ”.

“Hay cậu cũng giống Duy Duy, sợ gặp bác sĩ?”. Giản Phái Lam nhìn bạn thân dò hỏi. “Định để tới lúc nào nữa, giờ mình sẽ đóng cửa hàng, đưa cậu tới bệnh viện”.

“Giờ đi?”. Phái Lam nói đi là đi liền. “Đừng có đóng cửa hàng, rồi rồi, mình đồng ý với cậu, hai ngày nữa nếu mình vẫn cảm thấy trong người không khá lên, sẽ đi gặp bác sĩ”.

“Nhớ đó, chừng đó nếu cậu mà không đi, mình sẽ đến kéo cậu đi cho bằng được”. Phái Lam đe dọa nói. “Mà nè, cậu không khỏe mà lão chồng của cậu không biết hả?”

“Anh ấy không biết đâu”.

“Cái gì?” Giản Phái Lam tức giận. “Cho dù lúc trước đúng là mẹ anh ta yêu cầu anh ta lấy cậu, nhưng giờ hai người đã kết hôn được sáu năm, cậu cũng sinh cho anh ta một cậu con trai đáng yêu như vậy, anh ta là chồng cậu, sao không có một chút gì quan tâm tới cậu hết vậy?”

Cả hai coi nhau như chị em, chuyện gì của Tâm Phi cô cũng biết. Cô cũng đã từng hỏi Tâm Phi, kết hôn với người không yêu mình cũng được sao?

“Chỉ cần mình yêu anh ấy là được rồi!”.

Lúc đó Tâm Phi đã trả lời cô như vậy. Pó tay với cô nàng, yêu Tề Diệu từ lâu lắc lâu lơ, chắc chắn sẽ không lay chuyển được quyết định của cô bạn ngốc nghếch này nên Phái Lam đành phải chúc phúc cho cô nàng, thầm mong Tề Diệu một lúc nào đó sẽ yêu Tâm Phi.

“Để mình gọi điện quạt cho anh ta một trận.” Cô tức giận nói.

Trình Tâm Phi chạy nhanh lại giờ tay ngăn Phái Lam.

“Phái Lam, cậu đừng gọi điện cho anh ấy. Mình không muốn cho anh ấy biết mình không khỏe”.

“Cái gì?”.

“Công việc của anh ấy gần đây rất bận rộn, thường về nhà rất khuya. Lúc anh ấy về thì mình ngủ rồi, làm sao mà biết mình không khỏe được chứ?”. Vào buổi sáng, sắc mặt cô cũng như mọi ngày sao anh biết được.

“Sao cậu không nói với anh ta? Anh ta là chồng của cậu”.

“Mình không muốn làm cho anh ấy lo lắng, mình muốn anh ấy yên tâm làm việc”.

“Đồ ngốc, cậu là vợ của anh ta, cậu phải đòi quyền lợi của cậu, hiểu không?”. Đây là thời đại gì thế này, cô bạn ngốc nghếch của cô còn cung phụng lão chồng hết mức. Muốn trở thành người phụ nữ truyền thống sao? Có mà đổ bệnh ra đấy thì khổ. Chính vì vậy nên cô vẫn chưa muốn kết hôn.

“Này cậu, anh ấy vẫn đối xử với mình rất tốt. Mấy bữa trước còn mua bánh nhân sô cô la ở cửa hàng Arthur Family ình. Cậu cũng biết đó, mình thích ăn bánh nhân sô cô la nhất còn gì”. Mấy ngày trước, vừa mở tủ lạnh ra đã thấy ngay hộp bánh, thích quá đi mất.

“Tề Diệu đi Arthur Family mua bánh nhân sô cô la cho cậu?” Giản Phái Lam trưng ra vẻ như muốn nói “làm-sao-có-thể”. Cái lão luật sư lớn họ Tề đó bận rộn nhiều việc như thế, hưởng hồ, hai người đó kết hôn lâu như vậy, cô chưa từng nghe nói anh ta đưa Tâm Phi đi mua này mua kia. “Có thật là anh ta mua không đó, hay là nhờ ai mua?”.

Cũng không trách Giản Phái Lam lại nghĩ như vậy, chính Trình Tâm Phi cũng nghĩ như cô bạn, nhưng cô không hỏi anh. Mặc kệ, anh mua hay nhờ ai đó mua, cô đều rất vui.

“Mà nè, đừng nói chuyện của mình nữa. Chuyện của cậu và bạn trai sao rồi, vẫn còn cãi nhau hả?”. Trình Tâm Phi cũng lo lắng hỏi.

Nhắc tới chuyện cô cãi nhau với bạn trai, Giản Phái Lam bắt đầu dĩ vãng dài.

“Đừng nói là cãi nhau, tụi mình chắc phải chia tay quá”.

“Chia tay?” Trình Tâm Phi bất ngờ. “Tại sao?”

Bạn trai của Phái Lam là Ngô Tử Dục, làm việc trong ngân hàng, cũng chính là cậu học sinh cướp đi nụ hôn đầu đời của cô. Nhiều năm trước đây, trong một lần Giản Phái Lam đi dự đám cưới của bạn, mà trùng hợp Ngô Tử Dục cũng là bạn của chú rể, thế là hai người gặp lại nhau, rồi yêu nhau, còn sống chung với nhau nữa.

Thấy sắc mặt của cô bạn thân buồn bã, Trình Tâm Phi hơi đau lòng.

“Phái Lam, cậu và Ngô Tử Dục yêu nhau như vậy, sao hai người lại chia tay?”

“Cậu chưa nghe cậu yêu nhau lắm chán nhau đau sao? Mình và anh ta là như vậy đó!”. Cô lại thở dài.

Vì hai người cũng tính tới chuyện sẽ kết hôn nên mới quyết định sống chung, không ngờ sau khi ở cùng nhau mới biết anh chàng chính là Tề Diệu thứ hai, mọi trong việc nhà đều đổ hết lên đầu cô.

Cô không giống như Trình Tâm Phi, hơn nữa cô cũng phải đi làm kiếm tiền, vậy mà về nhà lại có cả một đống việc nhà chờ cô nhúng tay, còn cái tên mặt dày kia thậm chí đi chơi cùng bạn bè. Cô không thể chịu đựng được nữa, thế là cãi nhau với anh ta một trận, xách hành lý ra khỏi nhà anh ta, bỏ đi tới bây giờ.

Mấy ngày nay, cô đã suy nghĩ rất nhiều, đúng là cô yêu anh ta thật đấy nhưng thử coi xem, đến một cuộc điện thoại cũng không gọi cho cô. Chia tay! Phải chia tay thôi!

“Mình đi đón Duy Duy đi học về đây”. Ngày nào Trình Tâm Phi cũng đưa con đến nhà trẻ, sau đó tới cửa hàng của Giản Phái Lam giúp cô trông coi. “Cậu mau chóng giảng hòa với bạn trai đi!”

Giản Phái Lam cười khổ.

“Cậu không cần lo lắng ỉn, lo cho cậu thì tốt hơn đó. Cậu không nghĩ là nhìn cậu như thế này lão chồng sẽ bị dọa mất hồn sao? Có khi lão tao đi ra ngoài, gặp gỡ cô nào xinh đẹp, tới lúc đó hối hận cũng không kịp đâu”.

Giản Phái Lam chỉ nói đùa cho vui, không ngờ vài ngày sau đúng là có chuyện đó thật.

4. Chương 4

Tối thứ bảy, trong một quán bar nổi tiếng khu phố phía Đông, mọi ánh mắt trong dãy ghế VIP đều đổ dồn về phía Phương Uyển Gia.

Cô từng oang oang tới nay sẽ đi cùng với anh chàng luật sư nổi tiếng nên mọi người đều rất hy vọng sẽ được nhìn thấy Tề Diệu. Trong những cuốn tạp chí, ảnh của anh chụp theo bất kỳ góc độ nào cũng rất đẹp trai.

Vì cô nàng này tuyên bố Tề Diệu sẽ tới đây nên các ghế đều đã chật ních người. Có điều cô và các bạn đến trước cả tiếng nhưng vẫn chưa thấy luật sư Tề đâu, mọi người bắt đầu nhìn nhau nghi ngờ.

“Này cậu, Gia Gia, có đúng là Tề Diệu chắc chắn sẽ đến không đó?”

“Chắc mà, anh Tề đang bận chút việc, anh ấy nói sẽ tới trễ”.

“Thiệt tay giả đây bồ? Cậu gọi điện cho ba cậu đi, nói ba cậu phải gọi anh ấy đến đây”.

Phương Uyển Gia giận dữ la lớn.

“Anh Tề đã đồng ý với tớ là anh ấy sẽ tới. Chờ chút đi. Rồi các bạn sẽ biết tớ và anh ấy là bạn thân”.

Tâm Bồi nói:

“Gia Gia, có thật là Luật sư Tề chúc tớ sinh nhật vui vẻ không vậy? Tớ là fan của anh ấy nè, cậu đừng có đùa tớ nha!”.

“Tâm Bồi, cậu yên tâm đi, anh Tề rất quý tớ. Tớ nói anh ấy làm gì, anh ấy cũng đồng ý với tớ.” Phương Uyên Gia cam đoan với cô bạn thân.

“Nhưng mà sao Tề Diệu vẫn chưa đến? Cả nhóm còn phải tới quán khác nữa”.

“Đúng rồi đó!”.

“Hay gọi anh ấy tới địa điểm kế tiếp đi”.

“Các bạn đừng có vội, giờ mình ra ngoài gọi điện cho anh ấy”.

Không khí ồn ào, Phương Uyên Gia ra ngoài hành lang, lấy điện thoại ra, gọi điện cho Tề Diệu.

Điện thoại vừa kết nối, cô hỏi ngay:

“Anh Tề, anh đang ở đâu?”

“Tôi đang tới đó!”

Nghe anh nói đang đến, cô mừng rơn.

“Em sẽ đứng trước cửa chờ anh!”

Phương Uyên Gia nhanh chóng lao ra khỏi quán bar, đứng trước cửa chờ Tề Diệu.

Tề Diệu đẩy cửa xuống xe, nhân viên giữ xe cầm chìa khóa anh đưa lái xe vào bãi. Vừa thấy anh, Phương Uyên Gia liền chạy nhanh tới trước, ôm lấy cánh tay của anh.

“Anh Tề, em vui quá. Anh tới rồi!”. Giờ vào trong chắc tụi nó sẽ lác mắt à xem.

Cô biết là anh sẽ đến mà.

“Uyển Gia, tôi chỉ dự được một lát thôi”.

“Dạ, không sao hết. À, trước khi anh về, anh có thể chúc Tâm Bồi sinh nhật vui vẻ được không anh?”

“Được!”.

“Chúng mình vào trong thôi!”.

Phương Uyên Gia kéo cnh tay Tề Diệu, sóng đôi bước vào quán bar. Cả hai không hề biết rằng ở bên kia đường có một chiếc xe ô tô chớp nháy một phát chụp ngay được cảnh thân mật của hai người vào trong máy ảnh..

Paparazi hí hửng khi chụp được cảnh này, nhất định phải đem tấm ảnh này làm bìa cho tuần san kỳ tới.

Thiên kim tiểu thư tai tiếng, con gái chủ tịch Phương thị vừa chia tay với bạn trai là đại minh tinh, giờ đã có người yêu mới là Luật sư Tề Diệu nổi tiếng. Ba ngày sau, các báo chí đều đưa tin Tề Diệu cùng Phương Uyên Gia thân mật đi ăn cùng nhau.

Buổi trưa, Trình Tâm Phi mới xem được tin này trên ti vi. Sau đó tất cả các phương tiện truyền thông đều đưa tin này lên. Rồi đến lượt trợ lý của Tề Diệu thay anh giải thích với báo chí rằng Tề Diệu và Phương tiểu thư chỉ là quan hệ bạn bè.

Cô nhớ lại sáng nay, Tề Diệu trước khi đi làm vẫn xoa đầu cô như mọi khi, đâu thấy anh có gì lạ đâu. Không ngờ trên màn hình TV lúc này, hé ra bức ảnh chụp ở Nhà hàng, gương mặt của nữ nhân vật chính cô không nhìn rõ lắm nhưng nam nhân vật chính cô hoàn toàn có thể nhận ra đó chính là Tề Diệu, đáng người phong độ đẹp trai kia không thể là ai khác được.

Cô chưa bao giờ hỏi anh về bất cứ chuyện gì. Chuyện tai tiếng này là thật sao? Ảnh chụp hai người, thân mật thế kia,...

Lòng nhói đau, cô chưa bao giờ nghĩ tới chuyện Tề Diệu sẽ gặp cô gái nào đó ở bên ngoài, cô muốn ngay lập tức gọi điện hỏi anh, nhưng cô lại sợ...

Cô và anh kết hôn không vì tình yêu, thật sự, nếu anh gặp và yêu một người con gái khác, cô có nên rời khỏi anh không? Cho dù anh và cô sống với nhau cả đời, nhưng nếu không có tình yêu thì sẽ hạnh phúc sao? Bạn thân của cô cũng đã từng nói yêu nhau để sống chung mới khó, còn cô thì ngược lại, sống chung dễ yêu nhau khó.

Nhiều năm qua rồi, cô theo đuổi anh. Vì muốn vượt qua anh, cô không ngừng học tập, cố gắng để đạt kết quả cao nhất. Vì muốn được nói chuyện với anh, dù chỉ là mấy câu thôi nên ngày nào cô cũng chạy qua nhà họ Tề. Lúc mẹ anh hỏi ý cô chuyện kết hôn, cô đồng ý ngay, vì cô muốn được sống với anh.

Phái Lam từng hỏi cô, cố gắng nhiều như vậy, chẳng lẽ không có kết quả gì sao?

Điện thoại vang lên, cắt đứt mọi suy nghĩ của Trình Tâm Phi, là Giản Phái Lam gọi điện.

“Tâm Phi, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra thế? Lão Tề Diệu nhà cậu với Thiên kim tiểu thư tai tiếng kia thật hả?”. Giọng nói Giản Phái Lam so với cô chắc chắn là nổi khủng hơn nhiều.

“Mình không biết.” Mặt Trình Tâm Phi mờ mịt, cô cái gì cũng không biết.

“Cậu không biết? Tề Diệu chưa giải thích với cậu sao?”

“Chưa!”

“Cậu, lão ta chưa giải thích với cậu, vậy tại sao cậu không chủ động hỏi lão, chắc hẳn lão đó có phải sự thật không?”

“Nhưng mà?”

“Nhưng mà cái gì?”

“Mình sợ làm phiền anh ấy!”. Nàng thở dài.

“Trình Tâm Phi, cậu thật sự muốn mình tức phun máu sao? Cậu sao lại như vậy hả? Cậu việc quái gì phải lo sợ sẽ làm phiền lão ta đang làm việc, cậu thật là...”. Giản Phái Lam hít thở sâu trong điện thoại.

Điện thoại lại có cuộc gọi tới.

“Phái Lam, mình có điện thoại. Tối nay mình sẽ gọi điện lại cho cậu”.

Trình Tâm Phi nhấn nút nghe. Tề Diệu gọi điện. Lòng cô rối ren, cảm thấy đầu hơi choáng váng.

“Diệu?”

“Em xem tin tức chưa?”

“..... Em xem rồi!”

“Đừng xem nữa, đó là tin lá cải, biết không?”

“Em biết!”.

Trình Tâm Phi vừa gác máy, điện thoại lại vang, giờ tới lượt mẹ của cô.

“Tâm Phi, con không sao chứ? Mẹ và cha con rất lo cho con”. Mẹ Trình thật sự rất lo lắng cho con gái. Tâm Phi là đứa con gái bà thương nhất.

“Mẹ, con không sao đâu. Mẹ nói ba đừng lo lắng cho con. Anh Diệu vừa gọi điện cho con. Anh ấy nói đó chỉ là tin lá cải”.

“Tâm Phi, con tin nó nói à?”

“Dạ, con tin anh ấy. Anh ấy đã nói không phải là không phải”. Cô tin anh, mặc kệ lòng cô rối ren, cô vẫn tin tưởng anh.

“Con tin tưởng nó là được rồi. Có bất kỳ chuyện gì, con phải gọi điện cho ba và mẹ. Đừng làm ba mẹ lo lắng”. Mẹ Trình dặn dò.

“Dạ!”.

Nhẹ nhàng gác điện thoại, Trình Tâm Phi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cặp lông mi dài hơi khép xuống, cô cũng không dám hy vọng xa vời.

Xì căng đan lan rộng trên các phương tiện thông tin đại chúng, người trong cuộc là Tề Diệu không lên tiếng, ông chủ Phương vì muốn dập tắt tiếng xấu trên màn ảnh, phải đứng ra nói Tề Diệu và con gái không có tình cảm gì, ông còn cấm cửa con gái. Vài ngày sau, chuyện ồn ào này cũng lắng xuống.

Từ lúc Tề Diệu gọi điện cho Trình Tâm Phi, cô chưa lần nào hỏi lại anh chuyện tai tiếng kia.

“Duy Duy đâu?”. Không thấy con ngồi ăn cơm, Tề Diệu hỏi.

“Hôm qua con ho khan, em sờ trán con thì thấy con sốt nên hôm nay em đã gọi điện xin nhà trẻ cho con nghỉ, lát nữa sẽ dẫn con đến bệnh viện”.

Anh nhíu mày nói:

“Sáng nay anh phải tham gia một Hội nghị quan trọng, không thể lái xe đưa em và con đến bệnh viện được”.

“Không sao anh, hai mẹ con em sẽ đi taxi!”

“Nhớ gọi điện cho anh!”

“Dạ!”

Cuộc sống vợ chồng như vậy đấy. Có quá tẻ nhạt không nhỉ? Cả hai đối đáp với nhau vài câu, ngày nào cũng như ngày nào.

Đưa chồng ra cửa đi làm, Trình Tâm Phi vào phòng gọi con dậy. Nửa tiếng sau, khi hai mẹ con đi ra cửa, đột nhiên đầu óc cô choáng váng, cô liền ngồi xồm xuống nền nhà.

“Mẹ, mẹ làm sao vậy?”. Tuấn Duy la to.

“Mẹ không sao”. Cô gắng gượng đứng dậy, cảm thấy toàn thân không có chút sức lực, chắc là mình cũng phải đến bệnh viện để khám. Lỡ như ngày nào đó ngất xỉu, Duy Duy phải làm sao?

Sau khi được bác sĩ khám, Duy Duy chỉ bị cảm sốt, uống thuốc nghỉ ngơi là khỏe lại. Cô cũng được các bác sĩ kiểm tra sức khỏe, nói một tuần nữa sẽ có kết quả chính thức.

Cô mua thuốc cho con xong, hai mẹ con dắt tay nhau ra khỏi bệnh viện, đứng chờ taxi tới đón.

“Trình Tâm Phi?”

Nghe tiếng ai đó gọi tên mình, Trình Tâm Phi quay đầu lại, trong mắt cô là một gương mặt quen quen. Người đàn ông đeo kính bước về phía cô. Cô thử hỏi:

“Anh có phải là Duẩn Kiệt học khóa trên?”

Tiêu Duẩn Kiệt đứng trước mặt cô, nhả nhận cười nhẹ.

“Tâm Phi, đã lâu không gặp em”.

“Dạ, lâu rồi không gặp nhau!”. Cô nhớ lần trước Phái Lam nói anh khóa trên làm bác sĩ ở đây. “Không ngờ đã lâu như vậy mà anh chỉ nhìn qua là nhận ra em liền”.

“Tất nhiên rồi, vì em nhìn không khác mấy”. Cô vẫn đẹp như trước. Tiêu Duẩn Kiệt nhìn cậu bé đứng bên cạnh cô. “Hồi bữa anh gặp Phái Lam, cô ấy nói em lấy chồng và có một cậu con trai, đây là cậu nhóc con em à?”

“Dạ, Duy Duy đây ạ.” Trình Tâm Phi kéo con đứng trước mặt mình. “Duy Duy, chú này là anh khóa trên của mẹ hồi mẹ học trung học, con chào chú Tiêu đi!”.

Tề Tuấn Duy lễ phép khoanh tay cúi đầu.

“Con chào chú Tiêu”.

“Ngoan lắm, rất dễ thương!”.

“Cám ơn anh”. Con được khen, miệng Trình Tâm Phi nở nụ cười.

“À, sao hai mẹ con lại đến bệnh viện?”

“Em đưa Duy Duy đi khám bệnh. Phái Lam nói với em anh là bác sĩ ở đây, đúng không vậy?”

“Đúng”.

“Làm bác sĩ chắc là nhiều việc lắm nhỉ? Không làm phiền anh nữa, Duy Duy, nói tạm biệt chú Tiêu đi con, chúng ta phải về rồi”.

Tiêu Duẩn Kiệt nhìn cả hai.

“Hai mẹ con đi tắc xi về sao? Chồng em đâu?”

“Anh ấy đang làm việc, hai mẹ con em sẽ đi tắc xi về”.

“Anh chuẩn bị đi đón bạn gái anh ở trường Đại học, thuận đường nên để anh đưa em về”.

“Dạ, không cần đâu anh, làm phiền anh...”.

“Đừng nói vậy, xe của anh ở đằng trước”.

Thấy khó mà từ chối được, Trình Tâm Phi đành phải dắt con đi theo sau Tiêu Duẩn Kiệt.

Ngồi sau xe, cô đọc địa chỉ nhà cho anh.

“Cảm ơn anh đã đưa hai mẹ con em về, nhưng liệu có kịp đón bạn gái anh không vậy?”

Tiêu Duẩn Kiệt nhìn vào kí chiếu hậu.

“Em vẫn giống như trước đây, luôn khách sáo. Em đừng lo, không trễ đâu!”.

“Bạn gái của anh là giáo viên ạ?”

“Không, cô ấy là nghiên cứu sinh. Bọn anh tính chờ sang năm sau khi cô ấy lấy được bằng thạc sĩ sẽ kết hôn”.

“Chúc mừng anh!”. Trình Tâm Phi mỉm cười. Nhiều năm rồi không gặp nhau, giờ gặp lại cô không thấy xấu hổ nữa, có lẽ vì chuyện trước kia qua lâu rồi.

“Cám ơn em!”. Tiêu Duẩn Kiệt cũng cười. “À đúng rồi, anh có chuyện này muốn giải thích với em”.

“Giải thích?”

“Hồi đó anh không biết là em đã có bạn trai nên anh mới đưa thư tình cho em, xin lỗi em”.

Cô hoang mang hỏi:

“Bạn trai? Anh Tiêu, anh nhầm rồi. Em chưa có bạn trai mà”. Cả khi học Đại học, cô cũng không có bạn trai.

“Tề Diệu, chồng em đó, cậu ấy không phải bạn trai em à?”.

“Anh ấy tất nhiên không phải bạn trai của em rồi. Anh ấy chỉ coi em như em gái. Nhưng sao anh lại nghĩ Tề Diệu là bạn trai của em?”. Cô nhớ là cô chưa bao giờ nói với anh khóa trên về Tề Diệu. Hay là Phái Lam nói. Không. Cô cũng chưa nghe Phái Lam kể lại bao giờ.

“Không phải Tề Diệu là bạn trai của em à? Vậy sao lúc đó cậu ta lại cầm thư tình...”.

“Hự hự!”. Cổ họng Tề Tuấn Duy khó chịu.

Thấy con ho, Tâm Phi bỏ dở câu nói của Tiêu Duẩn Kiệt, lấy chai nước từ trong ba lô ra. “Duy Duy, con uống nước đi”.

“Dạ”. Cậu bé uống một ngụm nước. “Cảm ơn mẹ!”.

Xe đi vào trước cửa nhà Trình Tâm Phi, bước xuống xe đang định mở miệng nói cảm ơn thì cô nghe con gọi to.

“Ba kìa mẹ!”.

Cô tưởng con nhìn lầm, quay người lại. Đúng là Tề Diệu lái xe về nhà.

Anh ấy sao lại về? Quên gì ở nhà hay sao?

“Ba!”. Tề Tuấn Duy chạy lại phía ba, được Tề Diệu nhấc bổng lên.

“Con sao rồi? Hết sốt chưa?”. Tề Diệu vuốt trán con.

“Dạ, con hết sốt rồi. Bác sĩ nói con uống thuốc sẽ hết”.

Trình Tâm Phi nhìn hai bố con rồi quay sang, cúi đầu cảm ơn Tiêu Duẩn Kiệt đang ngồi trong xe. “Anh khóa trên, cảm ơn anh đã đưa hai mẹ con em về!”.

Tiêu Duẩn Kiệt nhìn hai bố con Tề Diệu, không nói gì thêm.

“Đừng khách sao, anh đi đây!”.

“Tạm biệt!”.

Trình Tâm Phi vẫy vẫy tay cho đến khi xe Tiêu Duẩn Kiệt đi khuất mới quay người đi tới gần chồng. “Anh quên mang gì hả?”

Tề Diệu nhìn theo chiếc xe vừa rời đi.

“Người vừa này là ai?”.

“Đó là anh khóa trên trước đây của em hồi học trung học”. Cô không muốn nói rõ ra. Mà có nói tên chưa chắc anh đã biết.

“Hồi học trung học?”. Anh nghĩ ngợi. “Có phải là người viết thư tình cho em, tên là Tiêu Duẩn Kiệt”.

Cô bất ngờ tròn xoe mắt.

“Sao anh biết tên của anh ấy?”

Tâm Phi nghĩ chắc có lẽ Tề Diệu chỉ đoán mò, cũng có thể anh biết Duẩn Kiệt từng viết thư tình cho cô.

Nhưng mà nhiều năm rồi, không ngờ anh vẫn còn nhớ tên của anh khóa trên, trí nhớ đáng nể thật.

“Tại sao anh ta lại lái xe đưa em và Duy Duy về?”

“Anh ấy là bác sĩ ở bệnh viện An Bình. Em đưa con đến đó khám bệnh không ngờ lại gặp anh ấy. Đúng lúc anh đi đón bạn gái, thuận đường đưa hai mẹ con em về luôn”.

Tề Diệu nhìn vào mắt cô, không nói gì nữa, ôm con về nhà.

Trình Tâm Phi nhìn dáng cao to của anh đi mất. Anh tức giận sao? Vừa bước xuống xe đã thấy mặt anh rất khó coi, hay là Hội nghị có trục trặc gì nhỉ? [Ai xơ, chị ơi là chị. Anh ấy đang ghen đó! Chị nhìn mặt anh ấy mà không thấy sao??? Bơ cầm gương soi soi. Nhân: “Xấu mà chảnh”. Bơ liếc: “Kệ, em”).

Mặc kệ, không hỏi nữa. Cô cũng đi vào nhà.

Vừa bước vào trong phòng khách, điện thoại của Tề Diệu vang lên. Anh thả con xuống, nghe điện thoại. Một phút sau, anh đi tới phòng đọc.

“Diệu, em làm cơm cho anh nha!”.

“Không cần, anh lấy tập tài liệu rồi đi ngay”. Anh quên mang theo tài liệu. Hội nghị vừa kết thúc liền lái xe về nhà.

Đúng như Tề Diệu nói, lấy xong anh lái xe tới Sở Luật Sư ngay.

“Duy Duy, con lên trước nằm nghỉ đợi mẹ nghe. Mẹ đi nấu cơm”.

“Dạ”.

Duy Duy ngồi ở trong phòng khách, tìm điều khiển ti vi, thấy điện thoại của ba để quên, cậu nhóc gọi to.

“Mẹ, ba để quên điện thoại”.

Trình Tâm Phi từ phòng bếp đi lên, đúng là anh ấy để quên điện thoại ở nhà. Cô nghĩ chắc chắn anh sẽ cần dùng đến điện thoại, vừa mới tới nơi chưa kịp nghỉ ngơi chẳng lẽ lại phải lái xe về nhà, cô quyết định đến Sở đưa cho anh.

“Duy Duy, hai mẹ con mình đi đưa điện thoại cho ba!”. Bất tắc xi tới Sở chỉ mất khoảng 10 phút, về nấu cơm cũng không muộn.

“Dạ”.

Khi cả hai đến Sở, trợ lý nói Tề Luật sư đang ở trong phòng Tổng giám đốc, Trình Tâm Phi ngăn cô trợ lý không cần phải đến đó nói với Tề Diệu. Cô đưa điện thoại cho trợ lý, dẫn con đi về. Duy Duy nói muốn đi vệ sinh nên cô lại dẫn con quay ngược trở lại.

Đưa con tới WC dành cho nam, cô ra đằng trước chờ con.

“Tổng giám đốc Công ty Luật sư của ông chủ Phương không phải Tề tiên bối sao?”.

Nghe có người nhắc tới tên chồng mình, cô nhìn về phía có tiếng nói. Ngay hành lang có hai người đang đứng nói chuyện, cô biết một người.

“Rất có thể vì xì căn đang kia, tôi nghe nói ông chủ Phương sẽ không cần Tề Diệu nữa”.

“Đáng tiếc thật! Tề tiên bối rất tài năng”.

“Nếu Tề Diệu chưa kết hôn, cậu ta đã thăng chức từ lâu rồi, đâu có ở đây làm việc cho cái Sở Luật sư bé tí này”. Luật sư Trần uống cốc cà phê.

“Là sao?”

“Cậu vừa vào đây nên có nhiều chuyện cậu không biết. Tề Diệu vừa phong độ vừa thông minh lại thường đi giao tiếp với giới thương gia. Có rất nhiều ông chủ thích cậu ta, ai cũng muốn gả con gái cho cậu ta. Nếu Tề Diệu chưa kết hôn, rất có thể sẽ lấy một thiên kim tiểu thư nào đó, đừng nói mới ba mươi tuổi, hai chúng ta còn lâu mới được như cậu ta”.

Cả người Trình Tâm Phi run lên, cảm thấy lòng bàn tay đầy mồ hôi.

“À, nghe nói ông chủ Phương cũng muốn con gái mình là Phương Uyển Gia cùng Tề Diệu thành một cặp, cũng vì cậu ta mới quyết định thành lập công ty Luật lớn nhất Đài Loan. Nhưng cậu ta lại từ chối, đương nhiên vị trí tổng giám đốc Công ty đó cũng không cánh mà bay”.

“Wow! Thật đáng tiếc cho Tề tiên bối”.

“Nếu Tề Diệu chưa kết hôn, thế nào cậu ta cũng phát hơn bây giờ nhiều, không được thăng chức cũng tiếc cho cậu ta thật”.

“Nhưng tôi nghe nói Tề tiên bối lấy vợ vì ý muốn của mẹ, có đúng không vậy?”

“Đúng đó, tôi có đi dự đám cưới của cậu ta. Mẹ Tề Diệu bệnh, ý muốn lớn nhất của bà là được nhìn thấy con trai kết hôn sinh con nên mới yêu cầu cậu ta lấy con gái nhà hàng xóm làm vợ. Một năm sau khi cậu ta kết hôn thì bà mất”.

“Ồ, vậy là Tề tiên bối vì mẹ mình mới đồng ý kết hôn. Cô gái được kết hôn với anh ấy may mắn thật. Nhưng như vậy chẳng phải Tề tiên bối phải chịu thiệt thòi sao, những cơ hội thăng chức đều bị tuột khỏi tay”.

“Giờ còn biết làm gì nữa, lấy nhầm vợ, khổ cả đời”.

“Tôi không muốn giống như Tề tiên bối kết hôn như thế”.

“Ừ! Phải thế chứ!”.

Hai người đó đi mất. Trình Tâm Phi cảm thấy cơ thể cô không động đậy được nữa, cả người cứng đờ, vì quá bất ngờ nên đầu óc cô trống rỗng.

Cô đã nhận ra từ trước, Tề Diệu không yêu mình, nhưng chỉ cần được sống bên cạnh anh là cô mãn nguyện lắm rồi.

Nhưng cho tới bây giờ, cô cũng không biết được rằng cô chính là người cản trở sự nghiệp của anh. Đúng như họ nói, Tề Diệu có thể lấy bất cứ cô gái con nhà giàu nào mà anh muốn, vừa được thăng chức vừa không phải làm việc vất vả như giờ...

Nếu Tề Diệu chưa kết hôn, công danh mà anh đạt được hơn bây giờ nhiều...

Cô chưa bao giờ nghĩ rằng, Tề Diệu phải làm việc nhiều như vậy là vì cô, đi sớm về trễ, chưa lần nào anh than vãn oán giận cô.

Cô nên cảm thấy thế nào đây? Dù cho Tề Diệu không yêu cô, chưa từng nói cô là vật cản lù lù đối với sự nghiệp của anh, hay cô làm cho anh thấy chán ngắt.

“Giờ còn biết làm gì nữa, lấy nhầm vợ, khổ cả đời”.

Lấy nhầm vợ, khổ cả đời? Đầu óc Trình Tâm Phi kêu ong ong.

Đến khi cậu nhóc chạy ra, cầm lấy tay cô, cô mới giật mình.

“Mẹ, mẹ sao vậy? Bây giờ con gọi mẹ mà mẹ không nghe?”. Tề Tuấn Duy ngẩng đầu, giọng giận dữ.

“Mẹ xin lỗi con, mẹ đang suy nghĩ một chuyện nên không nghe”.

“Mình về đi mẹ”.

“Ừ!”

5. Chương 5

Lúc Tề Diệu trở lại văn phòng, trợ lý đưa điện thoại di động cho anh.

“Chị Tề và Duy Duy cầm tới đây. Chị ấy nói phải về nấu cơm cho Duy Duy nên phải đi liền”. Duy Duy dễ thương nhìn rất giống Luật sư Tề.

Tề Diệu nhìn điện thoại, dăm chiêu hỏi.

“Trợ lý Từ, cô thấy vợ con tôi đi gì tới đây? Có ai đưa tới không?”.

“Hả?... À, chuyện đó... Tôi không biết”. Cô làm việc ở bên trong phòng, sao biết chị Tề đi gì tới đây?

Thấy mặt trợ lý lộ vẻ chẳng biết gì, Tề Diệu thấy mình hỏi một câu thật vô nghĩa nên bước nhanh vào văn phòng, nhấn số của vợ anh.

“Em tới sao không nói với anh một tiếng rồi về?”

“Anh đang bận mà, với lại Duy Duy nói đói bụng, em phải về nhà nấu cơm cho con”.

“Em...”. Tề Diệu không biết trong lòng anh đang rối bởi chuyện gì nữa, cũng không biết phải hỏi cái gì?”

“Sao vậy anh?”

“Không, chỉ muốn cảm ơn em!”

“Không có gì a!”

Anh vừa cúp máy, điện thoại bàn lập tức reo vang. Ông chủ Phương gọi.

“Tề Diệu, tôi đã gửi cho cậu bản hợp đồng, cậu xem chưa?”. Ông chủ Phương hỏi.

“Tôi xem rồi!”.

“Không có vấn đề gì chứ?”

“Không!”. Bản hợp đồng toàn những điều kiện có lợi cho anh.

“Ai, nếu con bé ngu ngốc kia không gây chuyện thì tôi và cậu đã có thể gặp nhau làm một chén”.

Mấy tờ báo kia viết nhăng viết cuội rằng Tề Diệu muốn thông qua con gái ông để được ông giúp đỡ thành lập công ty.

Đưa toàn tin lá cải. Rõ ràng ông phải tới năn nỉ Tề Diệu đầu quân cho ông thế mà lại bị viết thành thế kia. Mặc dù Tề Diệu không thay đổi quyết định nhưng ông vẫn phải tạm thời không đến gặp anh, để cho giới báo chí khỏi có gì để viết.

Khi nào Công ty Luật thành lập xong xuôi, ông và Tề Diệu sẽ lên tiếng giải thích với họ sau vậy.

“Tề Diệu, cậu đừng lo. Tôi đã mắng con bé kia một trận rồi, nó sẽ không dám quấy lấy cậu nữa”. Ông nói là làm, không cho tiền cũng lấy luôn thẻ tín dụng, không để nó tự tung tự tác như trước ở bên ngoài.

“Ông chủ Phương, chuyện đã qua rồi”. Anh không quan tâm, chuyện của giới truyền thông thật nhàm chán.

“Tôi chỉ sợ chuyện này làm ảnh hưởng tới tình cảm của cậu và bà xã. Thật sự xin lỗi cậu”. Ông coi Tề Diệu như con, tất nhiên không muốn tình cảm của hai vợ chồng trẻ bị xáo trộn.

“Không đâu. Tình cảm của vợ chồng tôi vẫn không thay đổi”. Anh và Tâm Phi biết nhau hơn mười năm, chuyện nhỏ ngoài ý muốn này chẳng là gì.

“Tốt, tốt rồi. À, Công ty đang bắt đầu khởi công. Nếu cậu rảnh có thể tới xem và đưa ra ý tưởng của cậu. Tất cả đều sẽ do cậu quyết định”.

Ông chủ Phương rất ưu ái anh, Tề Diệu biết điều đó.

Công ty Luật sư tiến hành khởi công thuận lợi, hai vụ kiện anh bào chữa cũng thắng kiện, cuối cùng sắp tới anh cũng có khoảng nửa tháng nghỉ ngơi, lúc đó anh sẽ giành thời gian để quan tâm tới vợ con anh.

Trợ lý bước vào, đưa cho anh lịch làm việc trong tuần, sau đó cô nhắc anh, sinh nhật của Duy Duy rơi vào tuần sau.

“Luật sư Tề, anh có cần em mua giúp anh quà sinh nhật cho Duy Duy không?”

“Không cần, tôi tự mua”.

“Vâng”. Cô biết đây là sở thích của anh. Tuy cô thường giúp anh mua nhiều thứ nhưng nếu là quà sinh nhật của người nhà, dù cho anh bận rộn như thế nào vẫn thường tự đi mua quà. Chính vì điều này cô mới biết rằng anh là người rất yêu gia đình.

Sau khi trợ lý đi rồi, Tề Diệu ngồi trong phòng nghỉ ngơi. Mua gì cho Duy Duy đây?

Hay mua ô tô đồ chơi? Có lần cậu nhóc nói muốn cùng anh chơi điều khiển ô tô, không biết bây giờ cậu nhóc còn nhớ không nhưng sau này anh sẽ giành nhiều thời gian cho con, hai bố con sẽ cùng nhau chơi.

Trong cửa hàng của bạn thân, Tâm Phi khẽ thở dài.

“Phái Lam, cậu nghĩ thế nào nếu mình và Tề Diệu ly hôn?”.

Giản Phái Lam đang cầm kim khâu thiếu chút nữa đã đâm vào tay.

“Là bạn thân nhất của cậu, tất nhiên mình muốn cậu ly hôn quách cái gã đàn ông ích kỷ tự cao tự đại đó đi. Một mình cậu phải làm việc nhà mệt bỏ hơi tai còn gì”. Cô muốn như vậy đấy. “Nhưng mà, cậu quên rồi sao, cậu yêu anh ta hơn cả bản thân cậu, sao tự nhiên cậu lại nói muốn ly hôn với anh ta?”.

“Người ích kỷ là mình!”. Cô buồn rầu trả lời.

“Sao cậu lại nói cậu ích kỷ?”.

Trình Tâm Phi nhú mày, im lặng.

“Tâm Phi, có chuyện gì xảy ra phải không?”. Nếu không có chuyện gì, sao tự nhiên cô ấy lại muốn rời xa người đàn ông quan trọng nhất của mình?

“Không có chuyện gì đâu, mình chỉ thấy, Tề Diệu lấy mình, anh ấy chịu thiệt thòi hơi bị nhiều”. Lúc ở Sở Luật sư nghe hai người kia nói chuyện cô đã suy nghĩ nhiều ngày rồi.

“Anh ta thì thiệt thòi cái gì hả?”. Giản Phái Lam kêu to. “Anh ta lấy được cậu là phúc mấy đời nhà anh ta. Cậu nói như vậy chẳng lẽ lão ta phàn nàn gì cậu, nói với cậu là lão thiệt thòi hả?”.

“Không, mình nghĩ như vậy”. Không cần người khác nói, trong lòng cô cũng rõ. Tề Diệu là người đàn ông xuất sắc sáng ngời, còn cô chỉ là một cô gái giềng bình thường của anh.

Nếu không có cô, thì anh sẽ không phải làm việc vất vả như bây giờ...

“Vì sì căng đàn lần trước nên cậu nghĩ vậy à?”

“Mình đã nghĩ, anh ấy xuất sắc tài năng như thế, nếu anh ấy cưới một thiên kim tiểu thư, thì anh ấy đã có cơ hội phát triển tài năng rồi”.

“Sao cậu lại nghĩ cậu thua người khác? Thiên kim tiểu thư danh giá thì hiền lành như cậu hả? Không có đâu, các cô ấy làm sao mà trở thành một người vợ hiền, một người mẹ mẫu mực như cậu được. Cậu đừng tự so sánh mình với mấy người đó nữa”. Giản Phái Lam nói hết hơi.

Trình Tâm Phi cười khổ. Cô chỉ có thể làm vợ hiền và mẫu mực thôi chứ những chuyện khác, hoàn toàn không giúp gì được cho anh.

“Cậu nghĩ nhiều quá rồi đó”. Giản Phái Lam kéo học tử lấy một hộp quà nhỏ ra. “Hôm nay là sinh nhật Duy Duy, nhờ cậu đưa cho thằng bé”. Cô biết tối nay cả nhà Tâm Phi sẽ đi ăn nên đem quà đưa ra.

Trình Tâm Phi cầm món quà, là một con sư tử rất dễ thương.

“Woa! Dễ thương quá. Duy Duy thích lắm đây. Mình cảm ơn thay nhóc Duy nha!”

“Không có chi! Ha ha. À này, cậu nói hôm nay cậu tới bệnh viện lấy giấy khám sức khỏe phải không, để mình đi cùng cậu?”

“Khỏi cần, mình chỉ mệt mỗi thôi mà, không sao đâu”

“Vậy à?”

“Cậu đừng lo, có chuyện gì mình sẽ gọi ngay cho cậu, được chứ?”

“Ừ!”.

Trình Tâm Phi bỏ quà vào trong túi xách, rồi gọi tắc xi đến bệnh viện.

Sau đó bác sĩ nói cho cô kết quả kiểm tra sức khỏe, cô cũng không biết mình về nhà bằng cách nào nữa, cũng không biết đã ngồi ở phòng khách bao lâu, mãi đến khi nhà trẻ gọi điện đến cô mới giật mình.

Mình ngồi đây ba tiếng đồng hồ rồi. Quên mất, hôm nay là sinh nhật Duy Duy, con chờ ngày hôm nay cả tháng trời, sao mình lại quên nhỉ. Cả nhà định sẽ đi ăn nhà hàng, anh ấy cũng đã nói sẽ giành thời gian cho cả nhà.

Cô lao tới trước gương, ngó người.

Trong gương, sắc mặt cô phờ phạc, vẻ mặt buồn bã đau khổ...

Sao cô lại thế này...

Cô chạy ngay vào trong phòng, ngồi trước bàn trang điểm. Tayrun un đánh phấn trên gương mặt tái nhợt, sau đó tô son, sau đó nữa ra khỏi nhà đi đón con.

Nhìn con ngủ, mặt buồn thiu, cô đau lòng lắm.

Mẹ xin lỗi con. Vì mẹ không làm được một buổi tối sinh nhật như con muốn.

Tối nay, cô và con ngồi trong nhà hàng chờ anh. Ngồi chờ hơn nửa tiếng vẫn không thấy anh đến. Gọi điện, anh nói anh đang bận, không có cách nào tới được, nhắn cô thay anh xin lỗi Duy Duy.

Cuối cùng chỉ có hai mẹ con ăn với nhau, có cả bánh ga tô nữa nhưng cậu nhóc mặt mày nhăn nhó cả buổi, cho dù cậu nhóc đã nhận được món quà mà cậu thích.

Tắt đèn cho con, Trình Tâm Phi ra phòng khách. Cô muốn đi tắm nhưng lại nghĩ nếu như rửa lớp phấn trang điểm trên mặt, lúc ngồi nói chuyện với Tề Diệu, sợ rằng nhìn mặt cô sẽ biết cô đang bị bệnh.

Kết quả kiểm tra sức khỏe cho thấy cô mắc bệnh. Cô đã suy nghĩ rất nhiều, cần phải làm một việc, trước khi mọi việc quá trễ.

Cô chờ Tề Diệu về, đây cũng là lần đầu tiên cả hai nói chuyện nghiêm túc, cũng có thể là lần cuối cùng. Cô cúi đầu xuống, trong lòng dấy lên nhiều cảm xúc dữ dội, cô nhất định phải nói sao cho lưu loát nhất.

Gần rạng sáng, Tề Diệu mới về nhà, cầm trên tay chiếc ô tô điều khiển từ xa mà anh mua mấy ngày trước. Thấy vợ ngồi trong phòng khách, anh ngạc nhiên. Nhìn mặt cô, anh biết cô muốn hỏi vì sao anh không tới.

“Duy Duy ngủ chưa em?”

Thấy chồng cầm ô tô vào trong phòng con, Trình Tâm Phi cảm động. Cho dù anh bận rộn như thế nào vẫn không quên ngày sinh nhật của con, anh còn nhớ Duy Duy nói muốn chơi điều khiển ô tô với anh!

Cô ôm đầu, trấn an chính mình không được mềm lòng. Thấy anh từ phòng con đi ra, cô mở miệng nói ngay:

“Diệu, nay sinh nhật Duy Duy nhưng con đã khóc”.

Tề Diệu đau lòng nói.

“Anh xin lỗi, mấy ngày nữa anh sẽ quan tâm con nhiều hơn”. Chỉ cần vụ kiện này chấm dứt anh nhất định sẽ giành thời gian cho hai mẹ con.

Tối nay sở dĩ anh thất hứa vì nhân chứng phía nguyên đơn ngày mai ra tòa lúc trước nói không đi sau đột nhiên lại nói đi, làm anh phải gạt chuyện riêng qua một bên để giải quyết công việc trước..

Anh biết cậu nhóc rất khó chịu nhưng anh hứa anh sẽ bù đắp cho con.

Trình Tâm Phi giận dữ nói.

“Tề Diệu, anh là người cha vô trách nhiệm”.

Không ngờ cô lại nói nặng nề như vậy, còn mang cả tên cả họ của anh ra mà gọi, đôi mắt Tề Diệu mở to ngạc nhiên.

“Tâm Phi?”

“Tề Diệu, tối nay em tức lắm. Anh là một người cha vô trách nhiệm, một người chồng tồi”.

Anh nhìn vào mắt cô, cô giận sao?

Cô lạnh lùng nói tiếp.

“Tề Diệu, cho dù anh không yêu em, nhưng Duy Duy là con anh, em mong anh sau này quan tâm tới con một chút”.

“Trình Tâm Phi, em đang nói xàm gì vậy?”. Lời nói của cô làm cho anh không còn kiên nhẫn nữa.

Cô tức giận nên có thể quát anh nhưng cô không thể nói mấy câu xàm xàm như thế chứ.

Làm việc cả ngày, tối gần sáng mới về nhà, anh mệt mỏi lắm rồi. Anh thừa nhận tối nay anh thất hứa là sai nhưng không tới mức cô phải tức giận như vậy, mà anh cũng đã nói rồi sau này anh sẽ giành thời gian chăm sóc hai mẹ con cô, nhưng phải đợi khi vụ kiện kia kết thúc đã.

“Tâm Phi, anh không biết tối nay em có chuyện gì, tự nhiên lại tức giận với anh. Anh đang mệt, sáng mai anh còn phải ra tòa, chuyện này nói sau được không?”. Anh chưa bao giờ nghĩ hai vợ chồng sẽ cãi nhau, nhưng đây không phải là lúc để cãi nhau, anh cần tắm rửa, đi ngủ.

“Không được, em và anh phải nói chuyện rõ ràng”. Cô bướng bỉnh nói.

“Tâm Phi!”

“Nếu giờ không nói, sau này không còn dịp nào nữa để nói”.

“Em đang nói gì?”. Tề Diệu cảm thấy tối nay vợ anh rất lạ, đây là cô gái mà anh biết hơn hai mươi năm sao?

“Tề Diệu, Duy Duy rất yêu anh, em mong anh giành nhiều thời gian cho con, anh đồng ý với em được không?”. Coi như đây là yêu cầu cuối cùng của cô.

“Anh nói rồi, để sau đi!”.

“Tề Diệu, em muốn anh đồng ý với em bây giờ”. Cô kiên trì nói.

“Trình Tâm Phi, em chưa bao giờ cố tình gây sự với anh như thế này”.

“Vì sao em phải cố tình gây sự, mới có một lần này thôi mà. Anh, đồng ý với em, anh phải giành thời gian cho con”.

Anh mới thất hứa có một lần mà cô lại như sắp phát điên rồi. Tề Diệu nghĩ, nếu tối nay anh không đồng ý, chắc cô sẽ làm ầm lên mất.

“Ừm, anh đồng ý. Giờ anh về phòng tắm rửa được chưa?”. Anh xoay người đi tới phòng, nhưng vợ anh vẫn đứng chôn chân tại chỗ.

“Em lấy quần áo cho anh rồi, em để trên giường. Tối nay em muốn ngủ ở phòng khách”. Trình Tâm Phi nói xong bước vào trong phòng, đóng sầm cửa lại.

Tề Diệu không tin được, cô muốn anh và cô ngủ riêng. Rốt cuộc tối nay cô làm sao vậy?.

Anh vò đầu, không thể hiểu được thái độ của cô. Thở dài, anh đi vào trong phòng ngủ.

Hôm nay là cái ngày gì thế này! Ở Sở đã lộn xộn, về nhà cũng loạn cả lên.

Ngày mai, vụ kiện kia chấm dứt, anh phải nói chuyện với cô vì sao lại phải ngủ riêng.

Nhưng điều mà anh không ngờ tới là buổi chiều khi anh trở lại Sở, nhận được bưu phẩm chuyển phát nhanh của vợ anh là đơn ly hôn. Và cô cũng đã ký tên.

Chết tiệt!

Cô ấy nghĩ cái gì vậy?

Anh nhìn đơn ly hôn, không biết vì sao Tâm Phi lại như vậy, bất giác anh thấy bất an.

Anh gọi ngay về nhà, chờ lâu lắc cũng không có ai nhắc máy, liền gọi cho cô.

“Trình Tâm Phi, em ăn nhầm cái gì vậy? Tự nhiên lại ký cái của nợ này đưa cho anh?”. Tề Diệu quát to.

“Anh xem rồi à?”

“Trình Tâm Phi, em đang ở đâu? Anh tới đó ngay bây giờ”.

“Diệu, anh đừng tìm em. Em đã quyết định ly hôn với anh. Sáng nay sau khi anh đi làm, em đã chuẩn bị xong xuôi hành lý, dọn ra khỏi nhà rồi”.

Chuyện gì thế này, cô dọn đi sao? Gương mặt Tề Diệu cứng đờ, vừa ngạc nhiên vừa khó hiểu.

“Trình Tâm Phi, em nói đi, em đang ở đâu?”. [Bơ vừa ngậm kẹo vừa nói: “Dạ thưa anh. Em biết. Cho em tiền em nói cho!”)

“Diệu, em quyết định ly hôn rồi. Sau này, anh và em không có quan hệ gì nữa hết. Duy Duy do anh nuôi nấng. Em biết anh cũng bận rộn nhiều việc nên con đang ở nhà ba mẹ em, ba mẹ sẽ chăm sóc cho con. Mà em thấy con ở nhà ba mẹ em cũng rất tiện vì gần nhà trẻ”.

Thấy vợ kiên quyết nói ly hôn anh, còn gửi con ở nhà mẹ đẻ, Tề Diệu bực bực tức giận.

“Trình Tâm Phi, em nghe cho rõ. Anh-không-ly-hôn-đâu!”.

“Diệu.....”

“Anh không bao giờ ly hôn, cả đời này em cũng đừng nghĩ anh sẽ đồng ý ly hôn”.

“Diệu, anh đừng vậy mà. Hai chúng mình một chút cũng không hợp nhau”.

“Em nói xàm gì thế? Hai chúng mình sống gần nhau hai mươi năm, hôm nay em lại nói anh và em không hợp nhau? Trình Tâm Phi, em muốn gì đây? Chỉ vì anh không đi ăn với hai mẹ con em mà em lại muốn ly hôn với anh?”

Đầu dây bên kia im lặng, anh lại thấy nóng cả mặt.

“Đừng có im lặng, anh muốn biết chính xác lý do vì sao phải ly hôn, hay chuyện này có liên quan đến Tiêu Duẫn Kiệt?”

“Diệu, anh điên rồi. Chuyện của chúng ta không liên quan tới anh Duẫn Kiệt, tự nhiên anh lại nhắc tới anh ấy làm gì?”

“Vậy em nói cho anh biết, vì sao lại muốn ly hôn với anh. Nói đi!”.

Cô im lặng mất mấy giây mới mở miệng.

“Tề Diệu, em không yêu anh”.

“Em nói láo!”. Cô tưởng cô nói vậy anh tin chắc. “Trình Tâm Phi. Em ở đâu? Ở nhà mẹ em phải không. Được, giờ anh tới đó!”

“Diệu.....”

“Anh phải gấp em”.

Không quan tâm cô nói trong điện thoại là cô không ở nhà mẹ đẻ, Tề Diệu tức giận rời khỏi Sở, lái xe tới thẳng Trình gia.

Anh muốn gặp cô. Ngay lập tức!

Thấy Tề Diệu lao ra khỏi văn phòng, trợ lý của anh đứng bên ngoài mắt hờn. Có chuyện gì vậy?

Cô vừa mới nghe Luật sư Tề nói to trong phòng anh sẽ không bao giờ ly hôn. Không phải cô nghe lén mà là anh ấy nói to quá. Làm trợ lý cho anh nhiều năm, đây là lần đầu tiên cô nghe luật sư Tề lớn tiếng như vậy, chỉ vì chị Tề muốn ly hôn?

Xem ra, ai cũng nghĩ luật sư Tề vì vâng lời mẹ mới kết hôn, nhưng xem ra không phải như vậy...

Tề Diệu thất vọng. Trình Tâm Phi đúng là không có ở nhà ba mẹ vợ. Con anh ngồi trong phòng khách nhưng lại không thèm để ý đến anh. Ngay cả ba mẹ cô cũng không biết cô đang ở đâu, chỉ nói cô đem cháu ngoại đến giao cho họ.

Tề Diệu hỏi con:

“Duy Duy, mẹ đâu?”

Tề Tuấn Duy không thèm nhìn anh.

“Duy Duy, nói chuyện với ba, mẹ con đang ở đâu?”

Mẹ Trình từ đầu tới cuối không nói một câu, chỉ có ba Trình nói.

“Tề Diệu, con đừng hỏi Duy Duy. Thăng nhỏ không biết đâu. Tâm Phi đưa nó tới đây rồi đi liền”.

Vậy là cô không ở đây, thế thì cô đi đâu?

Anh chợt nhớ ra người mà anh đoán người đó sẽ biết.

Tề Diệu lại lái xe đi ngay lập tức, tới cửa hàng của Giản Phái Lam.

Cửa bị đẩy rầm một cái, làm Phái Lam giật nảy mình. Cũng hên một cô đến mua đồ vừa đi khỏi nếu không đã bị dọa cho bệnh tim tái phát.

“Tề Diệu, anh tưởng cửa kính của tôi anh muốn phá là phá hả? Coi chừng tôi báo với công an phường, anh phá hoại tài sản của dân”. Anh là luật sư danh tiếng cỡ nào cô cũng tố cáo anh.

“Ở đây là chỗ buôn bán, không phải nhà dân. Tâm Phi đâu?”. Tề Diệu hỏi.

“Anh buồn cười thật, bà xã anh ở đâu anh không biết, anh hỏi tôi tôi biết hỏi ai?”

Cô liếc mắt.

“Mà thôi, quên đi. Nói chuyện với anh cũng vô ích”. Cô không đấu lại anh ta. “Tôi không biết, mà cho dù tôi biết cô ấy ở đâu, còn khuya tôi mới nói”.

Anh đoán Phái Lam biết Tâm Phi ở đâu.

“Cô nói với cô ấy, tôi sẽ không ly hôn”.

“Tề Diệu, tại sao anh không muốn ly hôn? Từ trước tới giờ, anh coi Tâm Phi như người giúp việc, đó là sở thích của anh hả? Anh quá đáng lắm”.

Anh không để ý đến câu nói gay gắt của cô, ở tòa anh nghe nhiều câu khiêu khích hơn nhiều. Anh chỉ hỏi điều anh muốn biết.

“Tại sao cô ấy muốn ly hôn với tôi?”

“Vì...” Phái Lam chợt nhớ mình đã hứa với bạn, liền im ru.

Cô đã lỡ miệng cãi nhau với anh ta nên anh ta có thể đoán ra cô biết Tâm Phi ở đâu và biết cả lý do Tâm Phi muốn ly hôn.

“Cô ấy sao?”

Nhớ tới bạn thân, mắt Giản Phái Lam cay cay.

“Do cô ấy không yêu anh nên muốn ly hôn, thế đã hiểu chưa?”

“Hình như cô khóc?”

“Tôi khóc mặc tôi liên quan gì đến anh. Tôi đang tập khóc trong vòng mười giây, không được hả?”. Sáng nay lúc Tâm Phi nói với cô, cô đã muốn tới chỗ bạn ngay nhưng vì bận việc ở cửa hàng, đang định lát nữa sẽ tới chỗ Tâm Phi.

Thấy Tề Diệu nhìn mình chằm chằm, cô tức giận hét toáng lên:

“Nè, anh luật sư, anh đừng nhìn tôi như vậy. Vì Tâm Phi không làm vợ anh nữa nên tôi mừng quá tôi khóc, bộ không được hả?”.

Mặt Tề Diệu tối sầm lại.

“Tôi và cô ấy nói chuyện, cô đều biết hết?”

“Vâng, chuyện gì tôi cũng biết”. Giản Phái Lam khó có cơ hội trả đũa lại anh. “Anh chỉ vì chữ hiếu mới lấy Tâm Phi nhưng Tâm Phi lại yêu anh đến ngu ngốc, một lòng tình nguyện làm người giúp việc cho anh, vì anh mà chịu khổ, ngốc hết sức”.

“Tôi không có thời gian nói chuyện với cô, cô chỉ cần nói cho tôi biết, Tâm Phi đang ở đâu?”

“Tôi không nói cho anh biết đâu!”.

Tề Diệu nghĩ có lẽ Phái Lam sẽ không nói cho anh biết nhưng anh lại rất muốn biết. Bây giờ anh chỉ muốn được gặp vợ anh.

Nhìn Giản Phái Lam, anh cảm thấy có chuyện gì đó không ổn.

Lúc này ở nhà ba mẹ vợ, mẹ vợ anh cứ cúi đầu xuống, giống như bà đang khóc...

Lòng anh dấy lên cảm giác bất an, anh xoay người đi ra khỏi cửa hàng, không quan tâm Giản Phái Lam ở phía sau hét to.

“Tề Diệu, đứng lại cho tôi, tôi chưa nói xong,...anh quay lại đây cho tôi...”

Ngồi trong xe, Tề Diệu không còn tức giận nữa, mặt anh trở nên lo lắng. Anh sợ vợ anh đang gặp chuyện gì đó?

Có thể lắm. Nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, nên hôm qua anh về nhà thái độ của cô lạ lùng như vậy nhưng anh lại không phát hiện ra. Anh đúng là một thằng chồng tồi.

Anh lái xe trở lại nhà ba mẹ vợ, định ấn chuông cửa thì thấy hai ông bà đang mở cửa đi ra. Mắt hai người đỏ hoe, có vẻ như mới khóc xong.

“Tề Diệu, sao con lại tới nữa?”. Ba Trình hoảng hốt. Ông bà mới gửi Duy Duy sang nhà hàng xóm và đang định đến bệnh viện.

“Ba, mẹ, ba mẹ hãy nói cho con biết. Đã có chuyện gì xảy ra với Tâm Phi?”

“À thì.....”. Ba Trình nói lấp lửng.

“Ba!”. Đúng là đã có chuyện gì đó xảy ra với cô ấy.

“Tâm Phi nói không cho con biết”.

Tề Diệu quay lại phía mẹ Trình đang khóc.

“Mẹ, xin mẹ nói cho con biết. Con là chồng Tâm Phi, con cần phải biết”.

“Tâm Phi nó...”

“Không được nói, mình quên Tâm Phi dặn gì rồi sao?”. Ba Trình cản lại.

“Nhưng...”. Mẹ Trình không phải là không biết con gái mình dặn gì. “Nhưng lỡ có chuyện gì không hay xảy ra với con bé, cả nhà mình biết làm sao bây giờ?”.

Mẹ Trình quay về phía Tề Diệu, quyết định nói ra chuyện của Tâm Phi.

“Tề Diệu, Tâm Phi bị bệnh!”.

6. Chương 6

Trong phòng bệnh, Tề Diệu nhìn gương mặt vợ anh tái nhợt đang nằm trên giường, lòng đau đốn.

Một tuần trước, khi biết được bệnh tình của mình, Trình Tâm Phi sẽ phải nằm viện theo chỉ định của bác sĩ. Cô gửi con ở nhà mẹ đẻ, chuyển phát nhanh đơn ly hôn cho anh, rồi mới đến bệnh viện.

Từ trước tới giờ cô luôn như vậy, làm việc gì cũng không để anh phải bận tâm.

Cô bị bệnh không những không cho anh biết mà còn yêu cầu được ly hôn. Anh hiểu, anh hiểu vì sao cô làm thế. Vì cô không muốn anh lo lắng. Dẫu biết là như vậy nhưng tại sao cô lại không tin tưởng anh, không dựa vào anh?

“Nếu em thực sự yêu anh, em đã không làm như vậy...”. Nhìn vào đôi mắt nhắm nghiền, Tề Diệu nói nhỏ.

Buổi chiều ngày hôm đó, anh và ba mẹ vợ tới bệnh viện. Bác sĩ đã nói: “Chị Tề mắc bệnh bạch cầu cấp tính, bệnh đang chuyển biến theo chiều hướng xấu...”.

Cũng tối ngày hôm đó, cô lâm vào tình trạng hôn mê, vài ngày sau mới hồi phục được ý thức nhưng tình trạng của cô luôn không ổn định.

Trình Tâm Phi tỉnh lại, vừa nhìn thấy người đàn ông đứng cạnh giường mình, khóe mắt cô đỏ lên.

Mấy ngày nay, cứ tỉnh dậy là lại thấy anh, cô cảm thấy rất yên tâm nhưng anh còn phải làm việc cơ mà.

Mấp máy môi, giống như chỉ nói bằng hơi:

“Diệu, anh ký tên chưa? Anh ký rồi thì anh và em không có quan hệ gì nữa. Anh không cần tới bệnh viện đâu”. Cô không biết mình có thể khỏe lên được hay không, cũng không biết mình sẽ phải nằm viện bao lâu,

cô chỉ không muốn làm phiền đến anh. Cô đã cản trở sự nghiệp của anh nhiều năm nay, đã đến lúc cô phải buông tay ra để anh kết hôn lần nữa. Cô sẽ không trách anh mà còn chúc phúc cho anh nữa.

Ký tên? Sao lần nào tỉnh dậy câu đầu tiên cô nói với anh cũng là câu này? Tề Diệu thấy khó chịu.

“Tâm Phi, em nói thật à? Em thật sự muốn ly hôn với anh?”

“.....Đúng vậy.”

“Câu trả lời của anh trước sau như một, anh-không-ly-hôn”.

“Diệu.....”

“Đừng nói nữa, em sẽ mệt. Nghỉ ngơi cho khỏe”. Tề Diệu kéo ghế ngồi xuống: “Bác sĩ nói người nhà cần nói chuyện nhiều với em để em tỉnh táo. Một mình anh nói với em là được rồi, em chỉ cần nghe thôi”.

“Anh, còn công việc của anh...”. Cô không thể là gánh nặng của anh.

“Em nghe anh nói”. Anh dịu dàng ngắt lời cô. “Anh vẫn chưa nói với em, anh đã quyết định thành lập Công ty Luật. Ông chủ Phương là người đầu tư. Đối với anh, ông ấy là bậc chú bác đáng kính, giống như cha anh vậy, còn Uyển Gia là em gái anh”.

Đáng lẽ những lời này anh phải nói với cô từ trước mới phải.

“Sau khi công ty Luật được thành lập, anh sẽ có khá nhiều thời gian để quan tâm tới em và Duy Duy, nên anh mới cố gắng giải quyết xong tất cả các vụ kiện”. Vì cô chưa từng hỏi về công việc của anh nên anh cũng không muốn nói.

Trình Tâm Phi tròn xoe mắt ngạc nhiên. Anh ấy bận rộn nhiều việc là vì thế sao?

“Chiều cái ngày mà anh bào chữa xong vụ kiện cuối cùng, gọi điện cho em hỏi về đơn ly hôn, em có biết là anh sống sót như thế nào không?”

“Em... xin lỗi”

“Không, là anh sai”. Tất cả đều là lỗi của anh. “Từ trước tới giờ, anh ít khi nói chuyện công việc với em. Vì anh thấy em không muốn biết, lại thấy em ngày nào cũng vui vẻ nên không nghĩ gì”.

Anh nói đúng như cô nghĩ. Cô không hiểu những vấn đề về Luật nên giả sử nếu có thảo luận với nhau cô cũng không thích lắm.

“Em biết vì sao mẹ anh lại thích em không?”

Mẹ chồng cô đã từng nói cô rất ngoan, điều này làm cô rất vui, không phải thế sao?

“Chính là vì khi em xuất hiện, em đã hàn gắn tình cảm của mẹ và anh, và làm thay đổi cả suy nghĩ của anh”.

Tề Diệu nắm nhẹ lấy bàn tay nhỏ bé của cô.

“Từ nhỏ đến lớn, anh hận vì sao anh sinh ra không có cha, có thể nói anh lúc đó rất bất hiểu, không hề muốn nói chuyện với mẹ anh. Anh rất tức giận vì sao mẹ lại sinh anh ra, cho đến khi em xuất hiện, nói cho anh biết không có cha thì có sao, chỉ cần anh thông minh, nổi bật hơn bất cứ ai. Lúc đó anh mới mở lòng mình ra được”.

Nếu anh không nhắc lại chắc cô cũng quên mất những lời cô nói với anh lúc đó.

“Đúng. Anh đạt được nhiều thành tích, so với nhiều người đều xuất sắc hơn, việc gì anh phải để tâm tới những chuyện nhỏ nhặt, để ý tới thân thể của anh, dù sao cũng không có cách nào có thể thay đổi được sự thật là anh không có cha”. Lúc đó nghe cô nói khí thế như vậy, anh vẫn còn nhớ từng câu từng chữ.

“Rồi em lại hay chạy tới nhà anh, làm cho nhà anh lúc nào cũng có tiếng cười vô tư vui vẻ của em. Anh và mẹ nói chuyện với nhau nhiều hơn, tình cảm được khôi phục trở lại”.

Vì cô mà nhà anh đã thay đổi, cảm xúc trong lòng anh dâng trào, nắm chặt bàn tay của cô.

“Đối với anh, em như một thiên sứ, thiên sứ xinh đẹp hồn nhiên. Thiên sứ của anh, anh không có cách nào để buông em ra đâu. Anh yêu em, Phi Phi”.

Bệnh viện có quy định thời gian vào thăm bệnh nhân nên hết giờ, Tề Diệu phải rời khỏi phòng bệnh.

Tề Tuấn Duy ngồi cùng với ông bà ngoại ở dãy ghế hành lang. Vừa thấy ba bước ra, cậu bé chạy ngay tới.

“Ba!”.

Tề Diệu ôm con, cúi đầu chào ba mẹ vợ. Anh quyết định nói với họ.

“Ba, mẹ, con cảm ơn ba mẹ cả tuần nay đã chăm sóc Duy Duy. Từ hôm nay trở đi, con sẽ chăm sóc cho con con”.

Mẹ Trình ngạc nhiên.

“Con lo cho thằng bé? Còn công việc của con? Mà con là đàn ông sao lo cho thằng bé được?”

“Tề Diệu, mẹ con nói đúng đó. Tâm Phi đang nằm viện, con còn phải làm việc. Ba thấy Duy Duy cứ để ba và mẹ chăm sóc cho nó là tốt nhất”.

“Nhưng con thích ở với ba”. Tề Tuấn Duy nói ra ý muốn của mình.

“Ba cũng muốn ở với Duy Duy”. Tề Diệu vỗ mặt con. “Ba, mẹ, công việc của con ở Sở, con đã bàn giao cho người khác rồi, giờ chỉ chờ cho tới khi Công ty Luật được thành lập. Cho nên con có khá nhiều thời gian để chăm sóc Duy Duy”.

Anh biết trước mắt anh không có tâm trí đâu để đi quản lý nên đã đến gặp ông chủ Phương nói anh từ chối vị trí Tổng giám đốc công ty Luật đang xây dựng và anh cũng không cảm thấy tiếc nuối gì.

Không ngờ ông chủ Phương vẫn nhất quyết muốn hợp tác với anh, không có chuyện đi tìm đối tác khác. Ông đầu tư vào công ty là vì anh. Do đó Công ty sẽ tiếp tục được xây dựng, vị trí Tổng giám đốc vẫn để không chờ anh.

Ông chủ Phương ra sức thuyết phục làm anh không có cách nào từ chối. Mặt khác, vì không muốn làm Tâm Phi lo lắng nên anh vẫn quyết định đi làm. Có như vậy cô mới an tâm chữa bệnh.

Bác sĩ nói, bệnh của cô không phải là không có cơ hội điều trị thành công. Việc điều trị bằng hóa chất là bắt buộc nhưng cô vẫn cần phải được thay tủy thì bệnh mới có cơ hội được chữa khỏi hoàn toàn.

Trước mắt, bệnh viện đang liên lạc với các bệnh viện lớn khác và nhiều trung tâm y học để tìm tủy thích hợp với Tâm Phi vì cả anh, Duy Duy, bácô, bạn bè, tất cả đều không phù hợp. Mọi người đều hy vọng sớm tìm thấy tủy thích hợp để thay cho cô.

“Tề Diệu, con có thể lo cho Duy Duy thật à?”. Nhìn hai cha con ôm nhau vui vẻ, Ba Trình cảm động. Nhưng Tề Diệu vừa làm việc vừa chăm sóc con nhỏ, còn phải đến bệnh viện, như vậy có quá sức không.

“Ba, mẹ yên tâm. Con sẽ lo cho Duy Duy thật tốt”. Anh không cần biết anh có chăm sóc được cho con của anh, mà là anh thật sự muốn con ở với anh. “Chắc ngay từ đầu con sẽ gặp không ít khó khăn, nhưng con và Duy Duy sẽ cùng nhau làm việc nhà, chờ Tâm Phi xuất viện”.

“Ba, con phụ ba làm việc nhà”. Tề Tuấn Duy ưỡn ngực nói.

“Được, con ngoan lắm”.

Thấy con rẽ quyết tâm như vậy, ba Trình và mẹ Trình cũng không phản đối. Nhưng nếu có việc gì đó xảy ra, họ hy vọng Tề Diệu không quá cứng rắn như lúc này, cứ để họ chăm sóc cháu ngoại.

“Ba mẹ, từ hôm nay trở đi, con sẽ cố gắng làm tròn nghĩa vụ của một người cha, khi nào Tâm Phi xuất viện về nhà, con sẽ cố gắng để xứng đáng làm chồng cô ấy”.

Một người đàn ông và một cậu nhóc sống cùng với nhau đúng là không phải chuyện dễ.

Ngay ngày đầu tiên, Tề Diệu lồm cồm bò dậy. Nhiều ngày nay không đến Sở, hôm nay anh phải đến đó, hơn nữa Duy Duy phải đi nhà trẻ, cũng không xin phép nghỉ được.

Hai cha con đều ngủ dậy trễ nên sau khi đánh thức con, hai cha con anh phải đánh răng, rửa mặt, chải đầu trong thời gian nhanh nhất rồi anh còn phải thay quần áo cho con.

Anh rất ít khi mở tủ quần áo của con nên không biết Duy Duy phải mặc đồ gì để đến nhà trẻ.

“Ba, lấy cho con bộ quần áo màu xanh. Hôm nay con sẽ mặc bộ đó”. Tề Tuấn Duy đang ngồi trên giường chờ ba thay quần áo cho không hiểu đã tới đứng cạnh anh từ lúc nào.

Tề Diệu lấy cái áo thun màu xanh ra.

“Ở đây không có quần?”

“Ba, ở gần kéo bên cạnh”.

Kéo gần kéo bên cạnh ra, quả nhiên, bên trong có đủ quần dài quần đùi của con trai, còn có cả quần jean, quần thể thao.

“Tất của con để ở đây, khăn tay để ở gần kéo đây”. Tề Tuấn Duy cầm tất, cũng không quên lấy khăn tay ra. Mẹ đã quy định như thế.

Tề Diệu nhìn mọi hành động của con rồi hỏi.

“Sao con biết quần áo để chỗ nào?”

“Con biết. Có lần mẹ không khỏe, con giúp mẹ gấp quần áo rồi bỏ vào tủ”. Tề Tuấn Duy vừa thay đồ vừa nói. “À, con cũng biết mẹ để caravat ở đâu. Mẹ bảo, nếu lúc nào ba không tìm thấy caravat, con phải lấy cho ba”.

Tâm Phi dạy con làm tất cả những việc này sao?

Ngay cả chuyện cô không được khỏe, Duy Duy cũng biết trong khi anh ngủ cùng cô hàng ngày, chỉ biết cô mệt, gầy đi, nhưng lại không hề biết cô bị bệnh... Anh là một thằng chồng tồi. Anh đau khổ ngồi phịch xuống giường.

Bởi vì sao? Bởi vì chỉ cần quay đầu lại là thấy cô, cô luôn luôn ở bên người anh không rời. Anh đã nghĩ sẽ sống với cô cả đời này nhưng không nghĩ sẽ có lúc cô bị bệnh, thậm chí cô sẽ bỏ anh mà đi... Phi Phi...

Nhìn mặt cha, Tề Tuấn Duy lo lắng hỏi:

“Ba, ba làm sao vậy? Duy Duy làm sai cái gì phải không ba?”.

Tề Diệu thở mạnh, một tay kéo con ôm vào ngực.

“Con không làm sai chuyện gì hết, con ngoan lắm”. Vì công việc, anh hết lần này tới lần khác thất hứa với con, anh càng ôm chặt lấy con trai.

“Ba ơi?”

“Duy Duy, trước đây ba không có thời gian dành cho con, con không giận ba chứ?”

“Không ạ. Mẹ nói, ba làm việc vất vả đều vì muốn cho con được tới trường nên con không giận”. Đúng là có lúc cậu rất giận ba nhưng sau đó thì không giận nữa.

“Duy Duy, ba xin lỗi...”. Tề Diệu nghẹn ngào nói. Tâm Phi đã dạy con rất tốt.

Cô ấy từ trước tới giờ chưa bao giờ làm anh phải lo lắng. Anh biết vì anh, cô đã cố gắng quá nhiều. Anh sẽ cố gắng làm cho cô ngày nào cũng cười, ngày nào cũng hạnh phúc.

“Ba, ba đừng khóc, nếu không con cũng khóc. Huuuuuuu”. Tề Tuấn Duy ôm lấy cổ ba, bật khóc. “Ba, mẹ sẽ không chết phải không ba?”.

“Con đừng lo, mẹ không thể chết được, mẹ chỉ mắc bệnh thôi”.

“Nhưng sao mẹ nói với con, nếu sau này có mẹ mới, con phải ngoan ngoãn vâng lời mẹ mới? Ba, con không cần mẹ nào nữa, con chỉ cần mẹ của con,... Óa ồa...”.

“Duy Duy, con đừng khóc”

“Sao ông bà ngoại lúc nào cũng khóc, dì Lam cũng khóc, ba cũng vậy, con không muốn mẹ chết... Con cần mẹ... Óa òa òa”.

Mới làm cha có một ngày mà đã làm cho con khóc ròng như vậy, có thể nói anh hoàn toàn thất bại.

Tề Diệu cầm chiếc khăn trong bàn tay nhỏ xíu của con, lau nước mắt cho cậu bé.

“Duy Duy, đừng khóc nữa. Mẹ con sẽ không sao cả. Ba hứa với con, mẹ sẽ về với ba và con, cả nhà mình sẽ giống như trước đây”.

“Thật ă?”. Đôi mắt to ngập nước có chút nghi ngờ.

“Thật! Ba không lừa con đâu”. Trước đây anh nhiều lần thất hứa với con nhưng ngay lúc này đây anh thật sự không muốn con thất vọng.

“Ba, ngoắc tay ba”.

Nhìn con giơ ngón tay nhỏ ra, Tề Diệu ngoắc lấy ngón tay của con, sau đó vỗ tay một cái.

“Được rồi, con thay quần áo nhanh đi, nếu không cả hai chúng ta đều bị muộn”.

“Dạ”.

“Hôm qua anh nói với em thế nào?”

Ngồi trên giường bệnh của vợ, Tề Diệu nhỏ giọng nói.

Sau khi đưa con tới nhà trẻ, sau đó đến Sở giải quyết một số việc, đợi đến giờ thăm bệnh nhân, anh mới lái xe đến bệnh viện.

Ngày nào anh cũng nói với Tâm Phi về chuyện này.

“Diệu, anh chưa ký tên à?”

“Anh không ký”

“Diệu.....”. Trình Tâm Phi nhận thấy cơ thể cô càng lúc càng yếu đi, cô không muốn anh lúc nào cũng ở trong bệnh viện.

Trước đây, cô ích kỷ muốn lấy anh nhưng bây giờ, đã đến lúc cô phải giải thoát cho anh khỏi cuộc hôn nhân này. Anh nói anh yêu cô, cô nghe rõ mồn một. Cô biết, vì cô bị bệnh nên anh mới nói như vậy, nhưng cô cũng mãn nguyện lắm rồi.

Bác sĩ đã nói, cho dù cô thay tủy đi nữa cũng phải mất ít nhất nửa năm để trị liệu lần nữa và theo dõi các biến chứng khác của bệnh. Tóm lại, cô không muốn cô là gánh nặng của anh.

Cô cũng không ngờ rằng anh lại kể cho cô chuyện trước đây của hai người. Về mặt của anh rất tha thiết nồng nàn. Tất cả đều giống như thật. Nhưng cô biết, anh nói thế là để trấn an tinh thần của cô, muốn cô đấu tranh với bệnh tật, kể cả câu “Anh yêu em” kia.

“Hôm qua anh và em nói đến lúc em đang học trung học”.

“Diệu.....”

“Anh đã nói là em không cần phải nói, chỉ nằm nghe anh nói thôi. Ngoan, nghe lời anh”. Tề Diệu cúi người, vuốt đầu cô. “Đúng rồi, hôm nay anh muốn đưa em coi cái này”.

Trình Tâm Phi nhìn anh lấy trong túi ra một hộp bọc nhung, bên trong là một chiếc nhẫn. Cô nhớ rất rõ, đây chính là chiếc nhẫn mà anh muốn tặng ột người con gái.

“Anh đoán em đã từng thấy chiếc nhẫn này phải không?”. Nhìn vẻ mặt của cô, anh nghĩ anh đã đoán đúng. “Anh cố tình đặt nó ở giá sách vì em thường đến nhà anh mượn sách. Anh hy vọng một lúc nào đó em sẽ phát hiện ra nó”. Cô thường hay chạy qua nhà anh mượn sách để học.

Đây là chiếc nhẫn cô đã nhìn thấy, nhưng sau anh lại cố ý đặt trên giá sách để cô phát hiện ra?

“Anh hy vọng em phát hiện ra nó, sau đó chạy tới hỏi anh, chiếc nhẫn này anh muốn đưa cho ai, anh sẽ tặng nó cho em ngay. Vì đây chính là món quà anh muốn tặng em vào dịp sinh nhật năm em 18 tuổi”.

“Quà sinh nhật của em hả?”. Cô ngạc nhiên.

“Hôm sinh nhật em, không biết tại sao anh rất muốn tặng chiếc nhẫn này cho em nên đã lao ra ngoài”.

“Sau giờ làm việc, anh đã đến cửa hàng trang sức ở khu trung tâm thương mại mua chiếc nhẫn này, định tặng nó cho em nhưng không ngờ em lại yêu cầu một món quà khác nên chiếc nhẫn này vẫn chưa tặng đi được. Em nói em muốn anh hôn em nụ hôn đầu tiên để làm quà sinh nhật, anh đã hơi bất ngờ. Lúc đó anh nghĩ em cố tình đưa ra yêu cầu đó vì em biết anh đã từng hôn trộm em”.

“Anh hôn trộm em lúc nào?”. Trình Tâm Phi ghen giọng quắc mắt.

“Trước sinh nhật em một tuần, tối hôm đó vừa lúc anh đi làm về, mẹ anh nói em thức khuya đọc sách, mẹ cũng đã làm bữa tối cho em. Khi mẹ anh về phòng, anh đến nhà bếp thấy em nằm trên bàn ăn ngủ ngon lành, nhìn rất dễ thương nên anh đã hôn em”.

Nhìn vẻ mặt cô ngẩn ra, đúng là cô không biết chuyện anh từng hôn trộm cô, anh mỉm cười.

“Lúc đó, anh mới nhận ra em chưa biết mình từng bị hôn trộm nên anh mới ở ra, nhưng rồi sau đó em lại nói không hôn nữa. Anh nghĩ hay là em muốn tìm anh tập hôn để sau này hôn người khác. Anh giận quá nên anh mới gấp gấp hôn em”.

“Sau đó, anh lại phát hiện em cứ tránh mặt anh, anh còn nghĩ em bị dọa vì anh hôn em quá đáng quá”. Anh cũng không hiểu được chính anh vì sao lúc đó lại thô lỗ như vậy. “Anh nhìn ra cửa sổ thấy em đi mua đồ nên anh vội xuống dưới cửa chờ em. Anh rất lo quan hệ của anh và em bị lung lay”.

“Diệu.....”. Có quá nhiều chuyện cô chưa biết làm cho lòng cô hết sức phức tạp, cảm động có, rối bời cũng có.

“Thật ra, anh luôn tự hỏi em có yêu anh không. Anh thấy khó hiểu, vì sao chỉ mới hôn em một cái mà em lại tránh mặt anh, hay em không muốn anh làm anh của em nữa? Vì thế nên anh mới cố ý đặt nhẫn ở đó. Rõ ràng là em có thấy nhưng tại sao em không nói với anh, làm anh buồn bực mất một thời gian”. Lúc đó anh cũng không hiểu một người thông minh như anh lại ngổ trong chuyện tình cảm đến vậy.

“Diệu, đừng nói nữa. Em mệt rồi”. Giờ cô chỉ muốn khóc. Cô quá yêu anh, rất yêu.

Cô không thể nghe anh nói nữa, cô sợ càng nghe cô càng cảm động, cuối cùng không lý hôn được, ích kỷ ở lại bên cạnh anh.

“Được”. Tề Diệu đứng dậy. “Em biết lúc nào thì anh nhận ra em yêu anh chứ không phải coi anh như một người anh trai không? Đó là lúc em đồng ý lấy anh. Lúc đó em đã gật đầu ngay không do dự, cũng giống anh, nghe nói sẽ kết hôn với em, anh cũng gật đầu ngay lập tức”.

Anh sờ đầu cô. Trước khi đi anh nói:

“Anh không biết tại sao em lại nghĩ anh không yêu em, có lẽ trước kia anh không thể hiện ra ngoài tình cảm của anh. Mấy năm qua, anh và em sống với nhau một nhà nhưng lại không thể hiện tình yêu. Thật ra,...anh đã yêu em từ năm mười sáu tuổi”.

“Luật sư Tề, đây là quà của mọi người chúc cho chị Tề mau chóng khỏe lại”.

Sau khi Tề Diệu đi vào văn phòng, trợ lý của anh cũng vào theo, đặt túi quà của mọi người trên bàn, còn có người gấp những con hạc giấy.

“Nhờ cô chuyển lời cảm ơn của tôi tới mọi người”. Lúc này anh đi vào cửa, các đồng nghiệp ai cũng tới nói chuyện với anh, bảo Tâm Phi hãy cố lên, làm anh rất cảm động.

“Vâng! À, còn đây là những quyển sách mà em đã mua giúp anh”.

Cô đưa ra một chiếc túi bên trong là mấy quyển sách dạy nấu ăn mà cô đã mua cho anh, từ món đơn giản cho đến những món cầu kỳ.

“Ồ, nhanh vậy sao? Cảm ơn cô”. Tề Diệu lấy một quyển sách ra xem.

“Không có chi”. Một luật sư lớn không xem văn bản tố tụng mà lại xem sách dạy nấu ăn, đúng là không quen lắm.

“Luật sư Tề, anh đọc những cuốn sách này, vậy anh muốn tự nấu ăn à?”

Mấy ngày gần đây, nhà Luật sư Tề có chuyện, chị Tề mắc bệnh bạch cầu cấp tính khá nghiêm trọng đang phải chờ được hiến tủy, hy vọng sẽ tìm được tủy thích hợp trong thời gian sớm nhất.

“Tôi muốn tự nấu ăn”. Tề Diệu không phủ nhận.

Từ lúc hai cha con anh bắt đầu sống mà không có Tâm Phi bên cạnh, cả hai điều đi ăn cơm hộp vì không còn cách nào khác. Anh thì không thể xuống bếp. Nhưng ngày nào cũng ăn cơm hộp, nhóc Duy Duy nhìn là thấy ngán, ăn càng ngày càng ít, sút mất mấy kí.

Mặc dù vậy nhưng anh chưa bao giờ nghe con than thở nên càng đau lòng. Không trách được, thằng bé không quen ăn đồ ăn ngoài, ai bảo vợ anh nấu ăn ngon như thế.

Vì thế, mấy ngày tới, tự anh phải lăn xả vào bếp.

Nhưng sau đó anh nhận ra, nấu ăn cũng là một môn học không hề dễ chút nào. Ngay cả bữa sáng đơn giản, tự Duy Duy đã bỏ bánh mì vào máy để nướng, anh chỉ việc hun chân giò vô cùng dễ thế mà tất cả đều cháy đen thui.

Bữa tối lại càng tệ thảm hơn. Nấu phở thành ra nấu hồ dán sền sệt. Còn món cơm chiên trứng, nhìn thì thấy rất là dễ nhưng vì anh vặn lửa to quá thế là cơm chiên thành cơm cháy.

Cuối cùng, cả nhà náo loạn, nấu món gì cũng không ăn được.

Không ngờ Tề luật sư thật sự muốn đọc sách dạy nấu ăn để tự mình vào bếp. Trợ lý Từ ngạc nhiên. Có điều nhiều món cũng không giống như trong sách viết, ngay cả cô, kết hôn xong mới học nấu ăn nên không dễ dàng chút nào.

“Luật sư Tề, em thấy, anh nên thuê một người giúp việc sẽ tốt hơn đó”. Chưa bao giờ làm việc nhà, giờ mới học, sẽ gặp không ít khó khăn, vợ anh ấy lại đang bệnh, thuê người giúp việc là biện pháp tốt nhất lúc này”.

“Thuê người giúp việc?”

“Vâng, nếu anh muốn, em sẽ lên mạng tìm giúp anh, nhanh lắm ạ”.

Tề Diệu suy nghĩ một lúc rồi nói.

“Tôi thấy không cần thiết, tôi làm là tốt nhất”. Anh nghĩ, sớm muộn gì anh cũng phải học nấu ăn. Đến khi Tâm Phi xuất viện, anh có thể nấu những món ăn ngon và bổ cho cô.

Cứ quyết định như vậy đi. Anh tự tin anh sẽ học được cách nấu những món ăn ngon.

Và anh cũng tin rằng, Tâm Phi chắc chắn sẽ khỏe lại, sau đó cả nhà sẽ vui vẻ sống bên nhau.

Không ngờ anh ấy lại kiên trì như vậy. Trợ lý từ nhắc nhở anh.

“Nhưng Luật sư Tề, không lâu nữa anh sẽ đảm nhận vị trí mới, anh có thời gian nấu ăn sao?”

Luật sư Tề và ông chủ Phương hợp tác thành lập Công ty Luật sư đã được quyết định. Tất nhiên cô là trợ lý của anh nên cũng sẽ đi theo anh, cô cũng sẽ được thăng chức lên làm trợ lý Tổng giám đốc. Được làm việc với một luật sư chuyên nghiệp như Tề Luật sư, từ những ngày đầu tiên, cô đã nghĩ chắc chắn anh sẽ thành lập được một công ty Luật vì anh rất có năng lực và khả năng đó.

“Tôi đã quyết định làm một người cha tốt nên tôi nghĩ không có việc gì là không làm được”.

Anh sẽ cố gắng cân bằng giữa sự nghiệp và gia đình.

Giản Phái Lam và bạn trai của cô ngồi ghế hành lang trong bệnh viện. Thấy Tề Diệu nắm tay con đi ra, cô liền đứng dậy bước lên phía trước.

“Tề Diệu, tôi có chuyện muốn nói với anh”.

“Có chuyện gì?”

Giản Phái Lam nhìn Tề Tuấn Duy.

“Duy Duy, con lại chỗ chú Ngô chơi, chú Ngô sẽ dẫn con đi mua đồ chơi. Dì có chuyện muốn nói với ba con, được không?”

“Dạ!”.

Sau khi Ngô Tử Dục cùng cậu bé đi mất, cô nói ngay:

“Tề Diệu, tôi mong anh ký tiên liên đi, ly hôn với Tâm Phi đi.”

Anh hỏi

“Tại sao?”

“Anh không thấy Tâm Phi rõ ràng không muốn dính dáng tới anh mà. Lần nào nó gặp tôi cũng hy vọng tôi khuyên anh ký tên vào đơn ly hôn. Nhìn đôi mắt nó tôi biết nó một lòng sợ làm phiền tới anh. Anh muốn hoàn thành trách nhiệm của một người chồng nhưng Tâm Phi lại không muốn như thế”.

Lòng cô rất mâu thuẫn. Mỗi lần nhớ tới chuyện Tâm Phi nhờ cô, cô không thể không làm.

Mình không muốn trở thành gánh nặng của Tề Diệu. Mình biết bây giờ tình trạng của mình đang rất xấu. Mình không muốn anh ấy nhìn thấy bộ dạng của mình lúc này... Mình không muốn... Phái Lam, giúp mình khuyên anh ấy ký vào đơn ly hôn đi, cũng không cần phải đến bệnh viện...

Cô vì Tề Diệu có thể làm tất cả, giờ cô ngã bệnh, cô càng không muốn Tề Diệu vì cô mà mệt mỏi. Cô thật sự hết hy vọng.

Thấy Tề Diệu im lặng, Giản Phái Lam tiếp tục khuyên anh.

“Nếu anh yêu Tâm Phi, anh cứ đồng ý đi, cho dù là ly hôn giả cũng được mà, đừng làm cho nó cứ suy nghĩ mãi chuyện này, được chứ?”

Trước đây cô đã nghĩ Tề Diệu không yêu Tâm Phi, ít nhất là cô nắm tin tức từ cô ấy nhưng hơn một tháng nay, cô thấy không thể có khả năng đó được, không thể phủ nhận được rằng Tề Diệu yêu Tâm Phi, rất yêu nữa là đằng khác.

Tề Diệu không chỉ một mình chăm sóc con, sau đó chờ Tâm Phi xuất viện làm cô cảm động mà còn nhiều chuyện khác nữa. Cô ở bên ngoài phòng bệnh nghe lén được những gì Tề Diệu và Tâm Phi nói với nhau mỗi khi đợi hết giờ thăm bệnh nhân.

Cô thấy hoang mang, vì sao lần nào nói chuyện với Tề Diệu, Tâm Phi càng muốn ly hôn với Tề Diệu.

Nói đúng ra, chuyện của Tề Diệu và Tâm Phi cô nghe Tâm Phi nói cũng không phải là ít. Tâm Phi cũng nói với cô về vụ hôn đầu tiên thay cho quà sinh nhật năm 18 tuổi. Cô nói Tề Diệu rất tức giận nhưng mà thật ra anh lại vì yêu mới hôn cô ấy. Tâm Phi ngốc nghếch quá! Sao lại nghĩ Tề Diệu không yêu mình cơ chứ.

Nhưng càng biết Tề Diệu yêu mình bao nhiêu, Tâm Phi càng thấy đau lòng. Bởi vì bây giờ cô không có cách nào đáp lại tình yêu của anh được nữa. Cô còn chưa biết cô phải nằm bệnh viện bao lâu nữa, nếu không tìm thấy tùy thích hợp, việc điều trị bằng hóa chất dài ngày là điều hiển nhiên, càng không có cơ hội chữa khỏi.

“Dù ly hôn chỉ là giả, tôi cũng không đồng ý”.

“Tề Diệu”

“Tôi không thể không có cô ấy”. Anh biết rõ ý muốn của vợ anh nhưng anh sẽ không bao giờ buông tay ra. “Nếu tôi đồng ý, cô ấy sẽ không có gì vướng bận nữa, rồi tới lúc mà có người hiến tủy thích hợp cho cô ấy, tôi sẽ mất cô ấy. Vì vậy, cô ấy suy nghĩ nhiều cũng được, tôi tin nhất định sẽ tìm được tủy phù hợp”.

Giản Phái Lam bật khóc. Rốt cuộc Tề Diệu vẫn nhất quyết như vậy, không chịu ly hôn.

Hai người này, sao cứ khẳng khái với quyết định của mình vậy.

“Tôi chưa bao giờ thấy cặp vợ chồng nào như hai người. Lúc khỏe mạnh thì sao không hét lên với nhau nói yêu người kia, bây giờ coi đó, những lúc đau khổ như thế này thì mới bộc lộ tình cảm”. Giản Phái Lam cũng không biết mình nên cười hay nên khóc nữa.

Ngô Tử Dục và Duy Duy trở về thì Tề Diệu ôm con đi mất.

Ngô Tử Dục thấy bạn gái khóc, liền an ủi.

“Anh nghe được câu cuối cùng mà hai người nói. Nếu là anh, anh cũng sẽ kiên quyết như Tề Diệu”. Anh nhìn về phía hai bố con Tề Diệu. “Đừng coi thường sức mạnh của tình yêu. Anh thấy có được tình yêu của Tề Diệu yêu, Tâm Phi càng có nghị lực hơn”.

“Em biết, nhưng em không đành lòng nhìn thấy bộ dạng của nó...”

“Anh nghĩ, không được nhìn thấy Tề Diệu, cô ấy càng đau lòng hơn”. Anh có cảm giác như vậy. “Khi em bỏ nhà ra đi, anh đã quyết tâm sẽ thay đổi vì anh yêu em, muốn có em cả đời”. Cuối cùng, cả hai đã quay lại.

Nghe bạn trai nói, Giản Phái Lam thấy yên lòng.

Cô quá nghi ngờ về tâm sự của Tâm Phi nhưng lại xem nhẹ tình cảm của Tề Diệu. Người ta nói người ngoài cuộc tỉnh táo, người trong cuộc ngu ngốc cũng đúng. Chỉ vì cô không biết phải làm thế nào.

Kệ đi! Cô nên đứng ngoài xem. Vở kịch này giao cho hai vợ chồng họ viết, và tất nhiên, cô muốn được xem một cái kết thúc hạnh phúc mỹ mãn.

7. Chương 7

“Tâm Phi, xin lỗi em vì giờ anh mới tới thăm em được”.

Tiêu Duẩn Kiệt mặc áo blu trắng đứng trong phòng bệnh. Đây không phải là thời gian để thăm bệnh nhân nhưng vì anh là bác sĩ nên có thể vào bất cứ lúc nào.

Cách đây không lâu, anh có nghe thông tin bệnh viện đang chờ hiến tủy để cấy ghép ột bệnh nhân mắc bệnh bạch cầu cấp tính, nhưng không ngờ được đó lại là Trình Tâm Phi. Cho đến khi nghe đồng nghiệp nói chuyện, anh mới biết bệnh nhân đó chính là vợ của luật sư Tề Diệu.

“Cảm ơn anh đã tới thăm em”. Trình Tâm Phi yếu ớt trả lời.

“Anh đã xem bệnh án của em. Em đừng lo lắng quá, chỉ cần được ghép tủy, em sẽ khỏi bệnh”.

“Cảm ơn anh!”

“Em nhất định sẽ được chữa khỏi. Chồng em yêu em như vậy, lại có một cậu nhóc rất đáng yêu. Người ta nói Tề Diệu ngày nào cũng đến gặp bác sĩ điều trị chuyên khoa để hỏi về tình hình bệnh của em”.

Trình Tâm Phi ngạc nhiên. Cô không hề biết anh ngày nào cũng đến gặp bác sĩ.

Hàng ngày, cô nằm trên giường nghe từng câu từng chữ Tề Diệu nói chuyện trước kia của hai người. Anh còn nói về bí mật đêm tân hôn, cô mới biết anh phải đi tìm hiểu “chuyện đó” vì lo không làm được trong đêm đầu tiên thì còn gì là luật sư nổi tiếng nữa.

Cô cứ nghĩ vì cô mắc bệnh nên thái độ của anh, ngay cả cách nói chuyện cũng rất dịu dàng. Rồi khi cô nghe cả chuyện trước đây, cô mới chợt nhận ra, anh thật sự là một người đàn ông dịu dàng.

[Alo: Bơ đã từng kết một bài thơ thế này: Người ấy dịu dàng, người ấy đẹp trai. Người ấy giống anh cũng hào hoa, phong nhã... Bạn nào bít bài thơ này chép cho Bơ dzới. Bơ làm mất tờ báo có bài thơ này ời).

Thật sự là như thế. Anh không phải là người đàn ông dịu dàng thì làm sao có thể lo lắng khi cô ngồi ở cầu thang không vào nhà. Anh không phải là người đàn ông dịu dàng thì làm sao có thể kiên nhẫn kèm cô học khiến môn nào cô cũng đạt điểm cao, nhưng cô lại không nhận ra.

Có lẽ vì lần nào nhìn thấy anh, cô cũng cuống quýt, run bắn lên. Mà cũng bởi vì mặt anh rất khó nhìn ra cảm xúc nên cô không thể biết được và đã không chú ý...

Cô cuối cùng cũng không thể nào phủ nhận được rằng anh yêu cô, thật sự yêu cô.

“Tề Diệu giờ cũng như trước đây, luôn coi em là người quan trọng nhất với cậu ta”.

“Anh khóa trên, anh trước đây biết Tề Diệu hả?”. Cô nghi hoặc hỏi.

“Anh chưa nói với em là cậu ta từng đến tìm anh sao?”

“Anh ấy đến tìm anh lúc nào?”. Trình Tâm Phi mở to mắt ngạc nhiên.

Vậy là cô đã không biết một số chuyện.

“Năm học trung học, lúc tan học, cậu ta cầm bức thư tình anh đã đưa cho em đến trước cửa lớp dọa anh”.

“Cái gì?”. Diệu từng cầm lá thư tình đó tới gặp anh khóa trên.

“Nhìn em ngạc nhiên như thế này vậy là không biết rồi. Năm đó anh bị cậu ta túm lấy cổ áo, hung hăng cảnh cáo”. Nhớ lại, anh vẫn thấy buồn cười. “Cậu ta đứng trước mặt anh, giơ bức thư tình lên, nói anh sau này không được viết thư tình cho em nữa. Cậu ta còn nói em là của cậu ta, nhưng vì em còn nhỏ nên sẽ chờ cho tới khi em trưởng thành”

Tề Diệu đi tìm anh khóa trên nói như vậy sao? Theo như lời anh nói thì anh đã yêu cô từ lâu rồi...

“Nói thật, lúc đó anh rất ngại. Anh không hề biết em đã có bạn trai mà bạn trai em lại đẹp trai như vậy, lại học Luật rất giỏi nên sau đó anh đã không nói lại với em”. Tề Diệu vừa tìm gặp anh đã “đánh phủ đầu” nói ra mình là gì của Tâm Phi.

“Giờ nghĩ lại, dân học Luật nên mới có thể uy hiếp đe dọa được người khác. Cậu ta rất sợ em bị người khác cướp đi đó. Ha ha ha!”.

Thấy Tiêu Duẩn Kiệt cười sảng khoái, Trình Tâm Phi lại muốn khóc. Thì ra không phải chỉ có cô “đơn phương yêu” anh thời gian dài mà anh còn yêu cô sớm hơn nữa.

Cả cô và anh sống bên nhau nhưng vì đã quá thân thiết nên không nói ra tình yêu trong lòng.

Nếu cô sớm nhận ra thì tốt biết mấy. Cuộc hôn nhân với anh đã hạnh phúc vô cùng.

“À, còn chuyện này nữa. Anh viết thư tình cho em lâu lắm, vậy mà bữa anh chở em và Duy Duy về nhà gặp chồng em. Cậu ta vẫn còn trừng mắt nhìn anh từ đầu tới cuối. Anh chưa bao giờ thấy ông chồng nào mà ghen như chồng em, làm anh không thể không lái xe đi ngay lập tức. Anh tin anh mà ở lại thêm một giây lập tức bị cậu ta bực liên”.

Nghe anh Tiêu nói quá lên, Trình Tâm Phi liền bật cười.

Tiêu Duẩn Kiệt thấy cô cười cũng cười theo.

“Ha ha. Em phải cười vui vẻ như thế này, được chứ?”.

Cô cảm kích nhìn anh nói:

“Dạ, em cảm ơn anh”.

“Em phải nhanh nhanh khỏi bệnh để anh có thể mời “mối tình đầu” của anh đến dự đám cưới, nhưng cảm em đi cùng với ông xã, anh ta tới lại khùng bố anh thì nguy to”.

Trong một công trình mấy tầng đang thi công, các công nhân ra sức đẩy nhanh tiến độ xây dựng.

Kiến trúc sư chính cùng với hai trợ lý đứng bên cạnh Tề Diệu thảo luận về từng văn phòng và cách bài trí của văn phòng Tổng giám đốc từ bàn làm việc cho tới tủ, bàn ghế tiếp khách đều được đầu tư thiết kế kỹ lưỡng.

Hai trợ lý một nam một nữ trước đây chỉ nghe đồn về Luật sư lớn Tề Diệu nay được gặp mặt nên rất phấn chấn. Họ có thể thấy Tề Diệu quả thực là một vị luật sư tài năng mọi lĩnh vực, và là một người đàn ông rất oai nghiêm.

“Văn phòng của tôi, anh muốn thiết kế như thế nào là tùy anh. Tôi không có yêu cầu gì đặc biệt”.

Anh chỉ cần mọi người cố gắng, còn phong thủy hay gì khác không quan trọng. Anh chỉ bản thiết kế.

“Nhưng tôi muốn có một tủ lớn để tài liệu”.

“Vâng, không có vấn đề gì”.

Tề Diệu nhìn đồng hồ.

“4 giờ rưỡi rồi, đã tới lúc tôi phải đến nhà trẻ đón con, rồi còn phải đi mua đồ ăn về nấu. Được rồi, hôm nay tới đây thôi, những vấn đề khác, ngày mai chúng ta lại bàn tiếp”.

Anh không để ý đến vẻ mặt hết sức ngạc nhiên của hai trợ lý kiến trúc sư rời khỏi chỗ đó.

“Kiến trúc sư, chúng ta có nghe nhầm không? Luật sư Tề sao có thể đi đón con, rồi đi mua đồ ăn, còn nấu ăn nữa. Ai nói với tôi đây là thật hay giả?”. Nữ trợ lý mở to mắt.

“Đó mà là luật sư nổi tiếng không có đối thủ với các vụ kiện nhận bào chữa đều có 99% là thắng kiện – Tề Diệu sao?”. Nam trợ lý cũng không thể tin được chính tai mình nghe được. “Một Luật sư lớn chẳng phải chỉ nghiên cứu các vấn đề về Luật Pháp, tại sao lại có thể đi mua đồ ăn về nấu ột đĩa nhóc?”

“Hai người lần đầu tiên nghe nên bất ngờ là tất nhiên. Nhưng đúng là thật đó, cậu ta đi mua đồ ăn về nấu cho con”. Lần nào bàn bạc với Tề Diệu, cứ tới 4 giờ rưỡi là Tề Diệu lại đi đón con, để mặc anh với các kiến trúc sư khác.

Lúc đầu anh rất nghi ngờ, có phải vị luật sư nổi tiếng này chỉ nói đùa nhưng sau đó nghe ông chủ Phương nói vợ Tề Diệu đang mắc bệnh nặng nên anh càng nể Tề Diệu hơn.

Thật ra chỉ cần thuê người giúp việc là mọi việc sẽ ổn thỏa nhưng Tề Diệu lại muốn tự mình làm tất cả càng khiến người ta cảm động. Anh đoán Tề Diệu làm như vậy để bà xã yên tâm chữa bệnh, cũng là để chờ bà xã về nhà.

“Thật đáng ngạc nhiên, luật sư nổi tiếng lại nấu ăn”.

“Đúng rồi, mất phong độ quá. Một giây trước đây còn là một luật sư lớn anh tuấn tự tin, đầy bản lĩnh nhưng một giây sau lại biến thành một ông bố đúng nghĩa, chà, khó tin quá”. Nam trợ lý không thể tưởng tượng ra cảnh Luật sư nổi tiếng đứng trong bếp.

“Ai nói cứ là luật sư nổi tiếng thì không thể làm tốt bốn phận làm chồng làm cha?”

“Thế vợ Tề Luật sư đâu? Vợ anh ấy không làm việc nhà sao?”

“Đúng thật, vừa làm việc ở Sở vừa làm việc nhà, vất vả lắm đó”.

“Hai người tới đây làm việc hay tới đây để tán dóc?”. Kiến trúc sư chính giục hai trợ lý. “Tốt, đem tất cả bản thiết kế cuộn lại, về công ty”.

Một người đàn ông vừa muốn chăm sóc gia đình, vừa muốn chu toàn công việc xem ra cũng mệt đứt hơi. Đối với chuyện gia đình Tề Luật sư, anh rất cảm động nhưng không thể giúp được gì. Điều duy nhất anh có thể làm lúc này là cứ tới 4 giờ rưỡi, tự động thả người.

Lúc lái xe đến nhà trẻ để đón Duy Duy tan học, Tề Diệu nhận được điện thoại gọi từ bệnh viện, mặt anh nhanh chóng biến sắc.

“Tôi biết rồi, tôi sẽ tới ngay lập tức”.

Anh gọi điện về nhà nhờ ba vợ giúp anh đón con. Anh chỉ nói anh có việc bận, Duy Duy có lẽ phải nhờ ba mẹ chăm sóc, không hề nhắc tới tình hình nguy kịch của Tâm Phi mà bệnh viện vừa thông báo.

Anh cấp tốc lái xe tới bệnh viện trong thời gian nhanh nhất có thể, chạy tới phòng cấp cứu.

Vừa nảy y tá gọi điện thông báo cho anh biết Tâm Phi đột ngột sốt cao và cô hiện đang trong tình trạng rất nguy kịch, anh cần phải tới bệnh viện để ký tên vào giấy xác nhận ngay lập tức.

Nguy kịch?...Nguy kịch.... Tim anh đập nhanh và dữ dội. Anh sợ, anh thật sự rất sợ. Nếu cô sốt cao thì sẽ rất nguy hiểm... Mặt anh căng thẳng, cả người cứng đờ.

Một tiếng sau bác sĩ mới ra nói với anh:

“Bệnh nhân đã qua cơn nguy kịch”.

Sự sợ hãi tột cùng trong phút chốc được giải phóng, Tề Diệu ngồi phịch xuống ghế, hai tay run run ôm lấy đầu.

Y tá đẩy vợ anh nằm trên băng ca ra, gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô gầy đi trông thấy.

“Giờ tôi sẽ đưa bệnh nhân về phòng bệnh, nhưng sau khi cô ấy tỉnh thì người nhà mới được phép vào thăm. Anh Tề có thể về, tôi sẽ gọi điện thông báo sau”.

“Không. Tôi sẽ ở lại bệnh viện tới khi nào vợ tôi tỉnh lại”. Anh phải nghe được giọng nói của cô, phải biết chắc chắn một điều rằng cô không sao.

Chờ hơn ba tiếng đồng hồ thì y tá ra nói với anh Tâm Phi đã tỉnh và anh có thể vào thăm cô.

Vừa bước vào trong phòng, Tề Diệu nhìn thấy cô, ngay lập tức cảm xúc lồng ngực anh bùng lên tới mức không thở được. Hai tay anh nắm chặt lấy bàn tay đầy kim tiêm của cô.

Trình Tâm Phi nói nhỏ:

“Anh à, em xin lỗi... làm anh lo lắng...”

“Em, tim anh lúc này như ngừng đập. Giờ nó mới đập trở lại”.

“Diệu.....”

“Hứa với anh! Cho dù có chuyện gì đi nữa, em cũng phải cố gắng sống, được không em?”. Mắt Tề Diệu hoeen đỏ, nghẹn ngào nói: “Phi Phi, anh xin em đấy. Anh không thể nào mất em được”.

Nhìn bàn tay to bè của anh nắm chặt lấy tay cô run run, Trình Tâm Phi bật khóc khi cảm nhận được tình yêu sâu sắc của anh dành cho cô...

“Diệu...”

Cô cứ một mực không muốn là gánh nặng cho anh nhưng anh lại sợ mất cô. Cũng giống như tâm trạng sợ hãi của cô lúc này. Cô sợ, sợ không được thấy anh nữa. Rốt cuộc cô cũng đã hiểu. Miệng thì nói anh đừng quan tâm tới cô nhưng thâm tâm lại muốn dựa vào anh.

Nếu như anh không thổ lộ tình cảm với cô, nói cho cô biết anh yêu cô nhiều như thế nào thì có lẽ cô đã không thể chống chọi nổi.

Nhìn chồng yêu vì mình mà khóc, cô thật sự không thể nào mở miệng nói ly hôn nữa.

Anh ấy yêu mình...

“Nếu anh mất em, anh phải làm sao?... Hic...”

Tề Diệu mất tinh thần khiến cả người anh đều run lên. Lòng Trình Tâm Phi đau nhói. Anh yêu cô nhiều như thế mà cô cứ một hai đòi ly hôn làm anh đau khổ đến thế nào. Bất giác cô nghĩ tới việc nếu cô khỏi bệnh và ra viện, cô sẽ yêu anh gấp trăm gấp ngàn lần, nhất định cô sẽ làm mọi thứ để anh được hạnh phúc.

“Phi Phi, em hãy hứa với anh! Hứa đi!”. Căn bệnh của vợ anh không phải là không thể chữa trị, nhưng anh vẫn muốn được nghe chính miệng cô nói để sự sợ hãi trong lòng anh tiêu tan.

“Dạ... Em hứa với anh. Vì anh, không cần biết có bất kỳ chuyện gì xảy ra, em sẽ cố gắng chống chọi với bệnh của em”.

Sợ sợ hãi cũng tạm giảm đi một nửa, Tề Diệu xúc động ôm chặt lấy cô:

“Anh cảm ơn em. Anh yêu em, Phi Phi”.

“Em cũng yêu anh”.

“Ừm, hai chúng ta cùng ngoắc tay”. [Bơ lượn qua: “Trẻ con thía anh chị”. Tề Diệu quát: “Đi-chỗ-khác-chơi”. Bơ: “Biến liền”)

Không ngờ anh cũng học cách ngoắc tay của con trai, nước mắt cô càng trào ra.

“Dạ, anh và em ngoắc tay”.

Cả ngày, Tề Diệu mừng rỡ như phát điên. Anh nói to tới mức các công nhân đều mất hồn, làm ông chủ Phương tới giám sát tiến độ cũng giật mình.

“Tề Diệu, cậu sao thế?”. Ông chủ Phương vội hỏi.

Tề Diệu liền ôm cổ ông chủ Phương.

“Chú Phương, cảm ơn chú đã luôn quan tâm tới cháu. Cả đời này cháu coi chú như cha cháu”.

Thấy Tề Diệu đột nhiên ôm ông chủ Phương nên ai cũng lấy làm lạ.

“Tề Diệu, có phải bệnh viện đã thông báo tin tốt không vậy?”

Ông chủ Phương đoán việc Tề Diệu bất ngờ ôm lấy ông như thế này chắc chỉ xoay quanh việc của vợ.

Gương mặt anh không giấu được sự mừng rỡ.

“Đúng thế. Bệnh viện mới gọi điện tới thông báo cho cháu là đã tìm được ân nhân hiến tủy thích hợp với vợ cháu”

“Thật sao? Chúc mừng cậu. Chắc ông trời cảm động với tất cả những gì cậu đã làm với vợ cậu”. Chính ông còn bị làm cho cảm động nữa là ông trời.

“Cảm ơn chú”.

Công trường ai cũng lên tiếng chúc mừng. Tề Diệu cảm động trước những lời đó còn hơn với lúc đồng nghiệp chúc mừng anh thắng kiện.

“Tôi xin cảm ơn tất cả mọi người”.

“Sao cậu không tới bệnh viện ngay đi?”. Ông chủ Phương cười nhưng mắt lại hơi đỏ.

“Dạ, cháu muốn xin phép chú cho cháu tới bệnh viện!”.

“Thằng này, xin phép gì mà xin phép. Đi đi!”

“Dạ!”

“Nhớ sau khi vợ cậu ra viện, tôi mời cả nhà cậu ăn cơm”

Cuộc giải phẫu ghép tủy thành công, không hề phát sinh bất kỳ bài xích nào. Sau đó Trình Tâm Phi bắt đầu điều trị bằng hóa chất. [Hùi xưa, coi phim gì cũng có nói “bài xích”... nôm na là... chuyện gì bất thường)

Nửa năm sau...

Vì mẹ Trình nhất quyết muốn chăm sóc cho con gái nên Tâm Phi tạm thời về sống với mẹ. Tề Diệu cũng đồng ý. Vợ anh dù sao đi nữa cũng còn yếu, cần mẹ chăm sóc.

Sau khi công ty Luật thành lập, anh giao việc cho cấp dưới và chỉ giải quyết những chuyện quan trọng nhất. Trừ khi khách hàng chỉ đích danh muốn anh làm luật sư đại diện, còn không anh đều giao cho các luật sư khác.

Hàng ngày, sau giờ làm việc, anh đi đón nhóc Duy Duy rồi lái xe đến nhà ba mẹ Trình thăm vợ và ở lại ăn cơm. Anh tin, ngày cô về nhà với anh không xa nữa.

Sau bữa tối, Duy Duy xem ti vi cùng ông bà ngoại trong phòng khách. Trình Tâm Phi ra trước ban công ngắm trăng.

Nhìn bầu trời đêm đẹp lung linh, cảm xúc của cô ùa đến.

Bất chợt, người cô được choàng lên bởi một chiếc áo khoác. Cô không cần quay đầu lại cũng biết ai choàng ình.

“Ở đây lạnh lắm. Sau này ra đây đứng em phải mặc áo khoác”.

Đúng là hơi lạnh. Hì. Tề Diệu lo lắng quá rồi. Nhưng cô cũng cảm thấy rất ấm áp trước sự chăm sóc của anh.

“Em cảm ơn”. Cô cười. Qua đợt xạ trị bằng hóa chất làm cô rụng hết tóc, giờ phải đội mũ len”.

Tề Diệu nhìn vợ, môi cong lên. Nhìn cô hơi yếu nhưng sắc mặt đang dần trắng hồng trở lại. Anh chắc chắn không bao lâu nữa cô sẽ hoàn toàn khỏe mạnh.

“Sao anh nhìn em? Vì không có tóc nên giống “ni cô”...

Trình Tâm Phi nói chưa hết câu đã bị anh ôm vào lòng, hôn lên môi.

“Anh yêu em, Phi Phi”

Ui trời. Cô còn chưa nói hết câu. Lúc này cô chỉ định giỡn chút cho vui.

Không biết tại sao sau khi cô mắc bệnh và phải điều trị lâu dài như thế, cô lại có cảm giác anh và cô lúc đó mới thực sự là vợ chồng, chỉ cần nhìn vào nhau là hiểu được tâm tư tình cảm của nhau.

Rời môi cô, Tề Diệu vẫn ôm chặt lấy cô.

“Cảm ơn em”.

“Sao lại cảm ơn em?”. Cô giương đôi mắt lấp lánh nhìn sâu vào mắt anh.

“Vì chuyện em đã hứa với anh”. Anh lại hôn lên môi cô. “Cảm ơn em đã cố gắng chống chọi với tất cả”. Đợt trị liệu có thể nói là rất khổ, nhưng cô chưa bao giờ mở miệng than vãn, lúc nào cũng vui vẻ.

“Chẳng phải em đã ngoắc tay với anh đó thôi”

“Giờ ngoắc tay nữa em”

“Ủa, sao lại ngoắc nữa?”

“Chúng mình ngoắc tay, phải sống với nhau cả đời”. Tề Diệu giơ ngón tay ra chờ cô cũng giơ ra nhưng lại không thấy. “Phi Phi?”

“Em có được đưa ra điều kiện không?”

“Điều kiện gì? Muốn gì anh cũng chiều”.

“Em muốn sao trên trời kia kìa, anh hái xuống cho em được chứ?”. Trình Tâm Phi nói xong cười khê. Biết anh yêu cô nhiều như thế nào nên giờ lòng cô đã không còn bị đè nén như trước kia, vô tư hơn rất nhiều.

“Anh hái xuống cho em liền đây”.

Anh nói xong thì định trèo lên ban công, cô vội ôm chặt lấy anh.

“Anh làm gì thế? Em giỡn, em nói giỡn thôi. Đừng có tưởng thật. Em biết anh sẽ hái xuống cho em mà”.

“Vậy giờ nói điều kiện khác của em đi?”

“Em muốn chúng mình không chỉ sống với nhau cả đời mà còn yêu nhau tới già, được không?”. Cô cười.

“Đồng ý, yêu nhau tới già”.

Cả hai hôn nhau, sau đó ngoắc tay.

“Ba mẹ ơi, Duy Duy cũng thích ngoắc tay”. Tề Duy Duy từ phòng khách chạy ra gọi ba mẹ vào ăn trái cây. Nhìn thấy ba mẹ đang ngoắc tay nên cậu bé cũng chìa ngón tay nhỏ xíu ra.

“Ừm, cả nhà mình cùng ngoắc tay nào!”

8. Chương 8: Chương 8

“Chào quý khách!”

Nghe tiếng chuông cửa leng keng báo có khách hàng, Giản Phái Lam nói lớn. Lúc ngẩng đầu lên, cô mở to mắt ngạc nhiên.

“Tâm Phi, sao cậu lại tới đây thế này? Ngồi xuống đây đi!”. Cô kéo ngay chiếc ghế nệm cho bạn thân ngồi.

“Không cần cuống cả lên như vậy. Mình không sao đâu”.

“Cậu ngồi xuống đi rồi nói”. Không sao thì trước sau gì chả phải ngồi.

Mấy ngày trước Phái Lam có tới nhà Trình thăm Tâm Phi. Cô cũng biết sức khỏe cô bạn thân nhất của mình đã khôi phục nhưng chỉ cần nhớ lại lúc Tâm Phi nằm ở bệnh viện là cô lại thấy lo lắng cho bạn.

“Được rồi. Cậu đừng cuống quýt nữa mà. Mình ngồi xuống rồi đây”. Tâm Phi mỉm cười. Cô bạn cô nhìn cứ như gà mắc tóc.

“Mà cậu tới đây làm gì vậy? Cần gì cứ nói với mình một tiếng rồi mình đóng cửa hàng tới giúp cậu liền”. Tâm Phi đang trong thời gian dưỡng bệnh, nếu có thời gian cô đều chơi với cô bạn.

“Mình không cần gì cả. Lúc này mình tới bệnh viện để tái khám thấy trời đẹp nên mình tới cửa hàng thăm cậu”. Trước đây lần nào ba cô và Tề Diệu cũng đưa cô đi tái khám nhưng mấy lần gần đây cô đều đi một mình.

“Bác sĩ nói sao?”. Phái Lam liền hỏi.

Trình Tâm Phi nở nụ cười.

“Bác sĩ nói mình rất rất khỏe, sức khỏe hoàn toàn bình thường”.

“Woa, Tâm Phi! Tốt quá rồi!”. Phái Lam ôm vai bạn.

Lát sau thấy cô nàng sục sục Trình Tâm Phi liền hỏi:

“Cậu khóc à?”

“Đâu có. Mũi tớ bị dị ứng”. Giản Phái Lam rút khăn giấy xoa xoa mũi. Chỉ cần cô bạn thân nhất của cô khỏe mạnh thì cô mừng hết lớn. “Mình nghĩ chắc chắn ba mẹ cậu sẽ rất vui, cả Duy Duy và Tề Diệu cũng vậy”.

Trình Tâm Phi cười tươi.

“Nhắc đến Tề Diệu, mình muốn nói với cậu chuyện này. Lúc cậu nằm viện, vì mình không thể chịu đựng được khi nhìn cậu khổ sở nên mình đã đến bảo Tề Diệu ký vào đơn ly hôn với cậu đi, giả cũng được. Nhưng cậu biết Tề Diệu nói sao không? Ảnh nhất quyết không đồng ý, trước sau như một. Ồ, hóa ra ảnh kiên quyết như vậy là đúng. Cậu vì Tề Diệu mới có thể cố gắng vượt qua căn bệnh đó”.

Đúng là trước kia cô có ác cảm với chồng của Tâm Phi. Nhưng từ sau khi Tâm Phi bị bệnh, cô thấy Tề Diệu cứ như là một người hoàn toàn khác, mặt lúc nào cũng điềm tĩnh hiền hòa, còn kiên quyết muốn ở bên cạnh Tâm Phi. Hai cha con sống với nhau chờ mẹ về nhà làm cô rất cảm động.

Chính trong lúc bạn thân nhất của cô đứng trước ranh giới giữa sự sống và cái chết làm cô đã suy nghĩ rất nhiều. Cũng chính vì vậy cô và bạn trai mới giảng hòa, quay lại với nhau.

“Mình không trách cậu, còn muốn cảm ơn cậu nữa kìa”.

“Nhưng mà mình vẫn thấy rất áy náy với anh”. Cũng may giờ hai vợ chồng rất hạnh phúc. “Giờ cậu khỏe rồi, có muốn ly dị nữa không đó?”

Nhớ lại mới có tám tháng cách đây mà như cả thế kỷ, cảm xúc của Trình Tâm Phi dâng trào trong lòng.

“Lúc biết mình bị bệnh, mình đã định li hôn với anh ấy”.

“Mình nhớ rồi. Cậu đột nhiên nói muốn ly dị đúng cái lúc mà tớ đang bực mình. Mình cũng không biết sao cậu lại nói như vậy. Vậy lý do thực sự ở đây là gì?”. Cô cứ nghĩ chỉ vì sợ là gánh nặng cho Tề Diệu nên Trình Tâm Phi mới muốn li dị.

“Tề Diệu quá xuất sắc và tài năng. Mình đã nghĩ nếu như anh ấy không nghe lời mẹ chồng mình kết hôn với mình và giờ lấy một người khác, không phải mình thì tốt hơn nhiều. Chứ cứ như mình, quá bình thường, không giúp được bất kỳ chuyện gì cho sự nghiệp của anh ấy”.

“Cậu nghe đây, các cậu lấy nhau bảy năm rồi nha, mà sao cậu vẫn còn tự ti như vậy? Tớ hỏi thật cậu nha, cậu có điểm gì thua kém mấy cô gái khác, đừng so sánh mình với người khác nữa”.

Ừ thì Tề Diệu là một luật sư nổi tiếng nhưng Tâm Phi cũng có thua kém ai đâu, vừa xinh vừa đảm đang.

“Cậu mà cứ nghĩ như vậy thì mình nói cho cậu biết nè. Nếu cậu không gả cho Tề Diệu thì cậu cũng sẽ lọt vào mắt xanh của một người với điều kiện không tồi nào đó, ví dụ như anh Duẩn Kiệt chẳng hạn. Anh ấy nhà giàu, giờ còn là bác sĩ đa khoa. Nếu mà cậu làm một nữ y tá nữa thì quá hợp. Mà thôi, chả phải người duy nhất chiếm giữ trái tim cậu là Tề Diệu đó sao”.

Nghe cô bạn thân nhất giảng giải như một nhà tâm lý học, Trình Tâm Phi cảm thấy buồn cười. Mà đúng thật, điều quan trọng nhất là cô yêu Tề Diệu. Nếu không phải anh thì cô sẽ không bao giờ đồng ý kết hôn.

Tề Diệu cũng đã nói với cô, vì yêu cô nên anh mới đồng ý cuộc hôn nhân đó. Anh đã nói: “Anh gật đầu ngay lập tức” khiến cô rất cảm động. Vậy là mẹ chồng cô cũng biết nên mới nói ra ý muốn cô và anh lấy nhau. Hóa ra mẹ chồng nói cô sẽ đem lại hạnh phúc cho anh thì ra là như thế.

Chỉ vì ngốc nghếch không hiểu anh mà đã vô tình làm tổn thương anh. Lúc cô tỉnh lại sau hôn mê anh cũng đã xin cô hãy vì anh mà cố gắng chống chọi với bệnh. Và anh cũng vì cô mà khóc. Cô càng yêu anh hơn. Ông trời vẫn còn thương cô, làm cho cô khỏe mạnh trở lại. Tương lai cô sẽ có nhiều thời gian để yêu chồng và nói yêu anh từ trái tim cô.

Ngày nghỉ đẹp trời, bác sĩ nói cô cần phải thường xuyên đi ra ngoài hít thở không khí trong lành nên sáng sớm Tề Diệu đã lái xe đưa hai mẹ con cô đi pic nic. Sợ vợ mệt nên cả nhà không đi khỏi Đài Bắc mà chỉ lái xe đi thăm quan thắng cảnh, sau khi ăn cơm trưa sẽ trở về nhà.

Lúc xe dừng lại, Trình Tâm Phi định trùm chiếc mũ len lên đầu.

“Sáng nay trời trong xanh nên em đừng đội mũ”. Tề Diệu giật chiếc mũ len của cô. “Cả nhà chúng ta đi tới cánh đồng cỏ ngắm cảnh, gió thổi mát lắm”.

“Nhưng mà tóc em ngắn sát đầu, xấu lắm”. Mặc dù tóc cô đã mọc dài ra nhưng nhìn chẳng khác gì con trai để tóc húi cua hay dài hơn xú xiu là cùng.

“Không sao hết. Dễ thương lắm”.

“Thật hả anh?”. Cô sờ tóc mình nghĩ thầm. Như vậy mà dễ thương sao ta?.

“Anh nói thật. Rất dễ thương”. Tề Diệu vuốt mái tóc ngắn của cô. Mặt cô rất xinh, để tóc ngắn càng tinh nghịch dễ thương, có khi còn hấp dẫn hơn.

Nghe anh nói vậy, Trình Tâm Phi không nghĩ gì nhiều nữa.

“Vậy em không đội nha!”.

Cả nhà xuống xe, mặc dù không có trò gì để chơi nhưng trước mắt lại là cánh đồng cỏ trải dài xanh mát. Tề Tuấn Duy chạy lòng vòng quanh ba và mẹ. Cả nhà lâu rồi không đi chơi nên cậu bé rất thích.

Một tiếng sau, Tề Diệu giục hai mẹ con đang ngồi trên bãi cỏ:

“Chúng mình đi thôi”.

“Ngồi chút nữa đi anh. Em khỏe mà”.

“Sau này anh sẽ lái xe đưa em và con tới đây chơi”. Giờ anh muốn đưa hai mẹ con tới một nhà hàng nổi tiếng gần đó ăn cơm trưa.

Tề Diệu nắm tay vợ, vợ anh nắm tay nhóc Duy Duy. Rồi ba người bước tới chỗ đậu xe.

Nửa tiếng sau, cả nhà tới nhà hàng. Đây là một nhà hàng có lối kiến trúc rất đẹp mắt với nhiều cây cối xung quanh và đằng sau nhà hàng là núi non hùng vĩ. Chính trợ lý của anh giới thiệu, nói rằng phong cảnh xung quanh nhà hàng rất đẹp. Và đến đây rồi mới thấy đúng như lời trợ lý nói.

Bước vào trong nhà hàng, nhân viên phục vụ dẫn cả nhà ngồi vào một chiếc bàn gần cửa sổ, nhìn xuống có thể thấy toàn cảnh núi rừng đẹp đẽ.

“Woah! Đẹp quá”. Tâm Phi hoàn toàn bị phong cảnh núi non trước mắt thu hút.

“Con cũng thấy. Đẹp quá mẹ”. Tề Tuấn Duy ngồi sát cửa kính nhìn mấy dãy núi phía xa.

“Sao anh biết nhà hàng này?”. Trình Tâm Phi hỏi.

“Trợ lý Từ giới thiệu cho anh”. Trợ lý Từ hồ hởi giới thiệu cho anh không ít nhà hàng khi biết anh muốn đưa cả nhà đi du ngoạn.

Lúc cả nhà đang ăn cơm, có hai vị khách một nam một nữ kéo ghế đứng dậy, trong đó người con gái vừa nhìn thấy Tề Diệu liền đứng sững lại.

Tề Diệu thấy có người cứ đứng nhìn về phía mình nên nghiêng đầu. Thấy Phương Uyển gia, anh nghĩ chắc có lẽ cô đang do dự không biết có nên đến chào anh.

Chuyện tai tiếng lá cải kia dù sao cũng qua lâu rồi, với lại anh cũng nghe ông chủ Phương nói, Uyển gia đang làm việc trong công ty Phương thị, nhìn quần áo hàng hiệu New York cô đang mặc trông khá tinh tế.

Anh chủ động cười với mình, Phương Uyển Gia quay sang nói với anh chàng trẻ tuổi đi cùng mấy câu rồi bước lại.

“Anh Tề, em chào anh”. Phương Uyển Gia cứ tưởng Tề Diệu sẽ không để ý tới mình nên khi thấy anh chào, cô rất vui.

Nhìn qua người phụ nữ tóc ngắn ngồi đối diện với Tề Diệu, Uyển Gia nghĩ. Đây có phải là vợ anh Tề không nhỉ?

“Chào cô”. Tề Diệu mở miệng giới thiệu. “Đây là vợ tôi, và đây là con trai tôi. Tâm Phi, đây là con gái của ông chủ Phương Uyển Gia, chắc em biết?”

“Uyển Gia?”. Trình Tâm Phi nghĩ ngợi. À há. Nhớ ra rồi. Nhưng cô chỉ cười. “Xin chào, Phương tiểu thư, tôi là vợ của Tề Diệu, cô cứ gọi tôi là Tâm Phi”.

Trước đây Phương Uyển Gia rất muốn được gặp vợ anh Tề, giờ nhìn thấy Trình Tâm Phi mỉm cười dịu dàng thân thiết thế kia, cô vội cúi đầu nói nhanh.

“Em xin lỗi chị!”

Ủa? Ủa? Chuyện gì đây? Sao tự nhiên lại xin lỗi mình. Trình Tâm Phi sững sờ.

“Anh Tề, chị Tề. Bạn trai em đang chờ em, không làm phiền cả nhà ăn cơm nữa. Em đi trước đây!”.

Ngạc nhiên mất mấy giây, Trình Tâm Phi muốn hỏi cô gái này nhưng chưa kịp hỏi thì Phương Uyển gia đã cùng với bạn trai đi mất.

“Anh nghĩ Uyển Gia muốn xin lỗi em chuyện trên báo”. Tề Diệu giải thích.

“Em cũng nghĩ vậy”.

Thật không ngờ chuyện lâu như thế rồi mà cô gái kia vẫn muốn xin lỗi cô. Nhưng mà chưa nghe cô trả lời lại bỏ đi mất.

Chuyện đó cô cũng đã quên phắt từ lâu.

Tề Tuấn Duy chỉ ngồi lầu trên bàn.

“Mẹ, con muốn ăn thịt viên”.

“Ừ, để mẹ múc cho”.

Cả nhà lại vừa ăn vừa ngắm cảnh.

Ra khỏi nhà hàng, Phương Uyên Gia quay đầu lại nhìn cả nhà ăn cơm rất vui vẻ.

“Uyển Gia, họ là ai vậy? Sao em lại xin lỗi?”. Đi ăn cơm với nhau, thấy bạn gái cúi đầu xin lỗi nên anh chàng bạn trai Uyên Gia rất ngạc nhiên.

“Đó là do trước đây em không biết xấu hổ, chút nữa đã làm tổn thương cái chị tóc ngắn kia. Nhưng may mắn là em vẫn chưa làm gì quá đáng”.

Sau sị căng đần tình cảm giữa cô và Tề Diệu, giới truyền thông đăng tin loạn xạ cả lên, cho rằng cô là kẻ chuyên đi tán tỉnh người đàn ông đã có gia đình làm cho cô rất tức giận. Sau đó cô còn bị cha mắng một trận rằng vì cô mà Tề Diệu bị tai tiếng, còn cấm cô không được đi đâu.

Cô chỉ nghĩ rằng chính cô sẽ giúp Tề Diệu thoát khỏi cuộc hôn nhân ép buộc đó, dù sao anh cũng có yêu vợ đâu. Nhưng không ngờ sau đó cô nghe cha nói vợ Tề Diệu mắc bệnh bạch cầu cấp tính và đang chờ được hiến tủy. Tề Diệu không hề bỏ vợ, vừa làm việc vừa chạy đến bệnh viện, chiều tối còn đến nhà trẻ đón con, hai cha con cùng đợi mẹ về nhà.

Lúc nghe cha nói tình cảm chân thành của anh Tề với vợ, cô xúc động lắm. Cho dù có bất kỳ chuyện gì anh cũng ở bên cạnh chị ấy, là chỗ dựa của chị ấy. Nhìn vào ai cũng thấy anh Tề yêu vợ đến nhường nào. Anh còn vì vợ mà từ chối hợp tác với cha cô. Cha còn nói cả hai bố con Tề Diệu đều khóc, và đều cầu nguyện để chị Tề sớm được hiến tủy làm cô ấy nẩy vô cùng.

Cô thường hỏi thăm tình hình sức khỏe của chị Tề, cô cũng rất sợ hãi như chị ấy không tìm được tủy thích hợp sẽ không thể qua khỏi. Sị căng đần đó rất may không ảnh hưởng tới tình cảm của hai vợ chồng anh Tề nhưng cô vẫn cảm thấy rất khó xử.

Thật may mắn, cuối cùng chị Tâm Phi cũng được cấy ghép tủy thành công.

Nhìn cả nhà hạnh phúc như vậy cô cũng rất vui.

Bạn trai cô quay đầu nhìn.

“Anh không biết tại sao em lại làm vậy nhưng giờ cả nhà họ rất hạnh phúc phải không em”.

Đúng vậy, một nhà yêu thương nhau. Cô thầm chúc cho gia đình nhỏ đó mãi mãi hạnh phúc như thế.

Sau khi cả nhà ăn cơm rất vui vẻ, Tề Diệu lái xe xuống núi, quay trở về thành phố. Thấy vợ không nói gì, anh hỏi:

“Tâm Phi, em mệt à? Sao em không nói gì hết?”

Ngồi ở băng ghế sau, Tề Tuấn Duy nghe ba nói mẹ không khỏe cũng vội chồm người lên hỏi:

“Mẹ, mẹ đau ở đâu vậy mẹ?”

“A... Không có, mẹ không đau chỗ nào hết... Tại...”

“Tại sao?”

“Tại vì em muốn về nhà”. Trình Tâm Phi nói xong cười khẽ.

“Ừ, anh sẽ đưa hai mẹ con về nhà ngay bây giờ”. Đoán cô mệt, Tề Diệu lái xe nhanh hơn thẳng hướng nhà ba mẹ Trình, cô cần phải được nghỉ ngơi lại sức.

“Không phải em muốn về nhà ba mẹ em”

“Chẳng lẽ em muốn...”

“Mẹ, mẹ muốn về nhà mình phải không ạ?”. Tề Tuấn Duy mừng rỡ nói to.

“Ừ. Mẹ muốn về nhà với ba và cục cưng của mẹ”. Hôm nay cô rất vui, cô không muốn chia tay hai cha con anh để về nhà mẹ để chút nào.

Tề Diệu mỉm cười, đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô.

“Được, chúng mình về nhà”.

Về đến nhà, anh liền gọi điện cho ba mẹ vợ nói Tâm Phi đã về nhà.

Gần chín tháng không ở trong chính ngôi nhà của mình, Trình Tâm Phi vui sướng đi khắp các góc ngách để nhìn cho rõ. Cô tưởng căn nhà sẽ bị hai bố con Tề Diệu làm lộn xộn nhưng không ngờ lại khá sạch sẽ và gọn gàng.

Cô đang nghĩ không biết có phải anh thuê người giúp việc hay không thì hai cha con cùng nhau kể công.

“Mẹ, con có thể lau bàn, đổ rác, còn giúp ba dùng máy hút bụi. Con rất ngoan phải không mẹ?”

“Duy Duy, để ẹ nằm nghỉ. Chừng nào mẹ dậy muốn nói gì thì nói”.

Tề Diệu thấy sắc mặt cô chuyển biến nên muốn cô về phòng nghỉ ngơi, nhân tiện trong lúc đó hai cha con anh sẽ lái xe tới nhà ba mẹ vợ lấy thuốc của cô rồi còn phải đến siêu thị mua thức ăn nữa.

Khi Trình Tâm Phi thức dậy thì trời đã sập tối, cô không ngờ mình đã ngủ một mạch tới ba tiếng đồng hồ. Có lẽ vì vận động nhiều nên cô hơi mệt.

Cô bước ra ngoài phòng khách nhưng không thấy hai cha con Tề Diệu đâu cả. Lúc đó, cô lại nghe tiếng nồi niêu xong chảo va vào nhau, tiếng băm băm xào xào từ trong nhà bếp.

Nhìn thấy cô đứng ở cửa nhà bếp, Tề Diệu quay đầu nhìn cô cười.

“Em dậy rồi!”

“Hai cha con anh đang làm gì thế này?”

“Con và ba nấu bữa tối, mẹ. Lúc này ba chở con đi mua rất nhiều đồ ăn để nấu một bữa ăn đảm bảo dinh dưỡng ẹ với nhiều món thật ngon”. Tề Tuấn Duy đứng trên ghế cạnh bồn nước, vừa nói vừa vo gạo.

“Con vo được gạo hả?”. Trình Tâm Phi tròn xoe mắt ngạc nhiên.

“Dạ, nhiệm vụ của con là vo gạo”. Cậu nhóc muốn thể hiện ẹ xem nên vo gạo hết sức thành thạo, vẩy nước, đổ nước thế nào.

Tề Diệu nhìn khuôn mặt ngạc nhiên của vợ bật cười.

“Thằng nhóc này cứ đòi giúp anh nên anh chỉ cho con cách vo gạo. Nhóc con khá lắm, chỉ một lần là làm được ngay”.

Trình Tâm Phi không quen nhìn cảnh hai cha con trong bếp chút nào.

“Anh à, để em giúp...”

“Em lên phòng khách ngồi nghỉ tiếp đi, cái bếp này cứ giao cho hai cha con anh”.

“Đúng đó mẹ, mẹ đi nghỉ đi. Ba và con nấu là được rồi”.

Hai cha con muốn nấu cho cô ăn sao? Duy Duy đã từng nói với cô rau ba xào dở tẻ ăn không được nhưng cô không thể tin được rằng anh lại đích thân vào bếp.

Hai cha con anh ra sức đẩy cô vào phòng khách nhưng cô làm sao mà yên tâm ngồi chơi trong khi hai cha con bận rộn nấu ăn thế được. Cô quyết định đứng trong bếp để giúp Tề Diệu và nhóc Duy Duy khi cần.

Tề Diệu vác ghế dựa tới, đẩy nhẹ cô ngồi xuống.

“Duy Duy, mẹ muốn xem hai cha con mình nấu ăn. Hôm nay, cả hai chúng ta phải trở tài ẹ biết nhan nhóc”.

“Dạ, con biết rồi!”

Nhìn cả hai cha con vì cô mà nấu ăn, cô chưa ăn đã thấy no. Yêu quá!

Tề Diệu nhanh nhẹn thái hành làm cô giật cả mình chỉ lo anh thái trúng tay nhưng động tác của anh lại rất gọn gàng, bên cạnh còn có Duy Duy phụ. Hai cha con người tung chảo, người đổ nguyên liệu rất ăn ý, hóa ra là cả hai thường cùng nhau vào bếp.

Sau đó Tề Diệu chiên trứng ốp la trong khi Duy Duy cầm đĩa đứng bên cạnh chờ ba xúc ra. Nhìn đĩa trứng ốp la óng ánh ngon miệng, Trình Tâm Phi khen thầm trong bụng. Woa! Chồng mình nấu ăn không tồi chút nào.

Cô quyết định ra phòng khách đọc báo, yên tâm giao cả căn bếp cho hai cha con.

Một tiếng sau, cô ngồi vào bàn ăn đầy những món ngon, canh, cá, thịt đủ cả làm cô chưa kịp cầm đũa lên đã muốn bật khóc. Cô vui, thật sự cô rất vui vì cô còn sống khỏe mạnh để được ăn bữa cơm do hai cha con anh đích thân nấu.

Ăn xong, hai cha con còn ép nước trái cây cho cô uống nữa.

Cả ngày chạy nhảy lại còn phụ cha nấu ăn nên mới 9 giờ tối Tề Tuấn Duy đã ngủ khò trong lòng mẹ.

“Để anh bế con về phòng”.

Tề Diệu nhẹ nhàng ôm lấy cậu nhóc trên ghế nệm, Trình Tâm Phi đi sau lưng anh cùng vào trong phòng con trai. Đúng như cô nghĩ, phòng Duy Duy cũng rất ngăn nắp.

Kéo chăn đắp cho Duy Duy, cô cúi đầu hôn hai má của con.

Ra khỏi phòng, thấy Tâm Phi cúi đầu khóc nức lên, Tề Diệu vội hỏi.

“Tâm Phi, em sao vậy em?”

Trình Tâm Phi ôm lấy anh, dụi đầu vào bờ ngực vạm vỡ.

“Em không sao cả. Em bị hai cha con anh làm cho cảm động phát khóc luôn nè”.

Anh bật cười:

“Ha ha, hai cha con anh mới nấu cho em có một bữa mà em lại cảm động khóc luôn. Có lẽ nếu sau này nấu cả trăm lần hay ngàn lần chắc em còn khóc tu tu nhiều hơn”.

“Giờ em về nhà rồi, anh không cần nấu nữa đâu”. Cô rất hạnh phúc khi được ăn cơm do tự tay anh nấu nhưng cô không muốn nhìn cảnh chồng yêu đứng bếp chút nào. Anh còn phải làm việc nữa, việc nhà để một mình cô làm là quá đủ.

Tề Diệu nâng cằm cô lên, chăm chú nhìn vào đôi mắt của cô.

“Tâm Phi, anh xin lỗi em. Trước đây anh là một người chồng, người cha vô trách nhiệm, làm em khổ nhiều, anh xin lỗi”.

Cô chăm sóc gia đình rất chu đáo, mỗi lần nhìn lúm đồng tiền đáng yêu trên má khi đưa anh đi làm, cười vui vẻ khi đón anh về nhà, không hề nghe cô than van tiếng nào, anh cứ nghĩ có lẽ cô rất hạnh phúc nên vô tư làm việc, hoàn toàn không biết rằng cô rất muốn được cùng anh chăm sóc cho gia đình nhỏ của cả hai.

Lúc cô mắc bệnh, thẳng tòi như anh không biết, còn tưởng cô chỉ mệt mỗi đúng như lời cô nói.

Anh đã nghĩ cô sẽ mãi mãi ở bên cạnh anh, cô và con mãi mãi là hai người quan trọng nhất với anh, là động lực để anh cố gắng làm việc. Cho dù có vất vả như thế nào đi nữa, chỉ cần nghĩ đến hai mẹ con cô, anh sẽ quên đi tất cả mệt mỏi.

Nhưng điều không ai có thể ngờ tới là trong tích tắc cô lại nằm trong bệnh viện giằng co với lưỡi hái của thần chết. Có trời mới biết lúc đó anh sợ hãi đến mức nào. Anh sợ mất cô. Chưa bao giờ anh nghĩ chuyện

cô sẽ rời xe mình nên vô cùng hoảng loạn. Anh không thể tưởng tượng được cô còn trẻ như thế mà lại phải chết trước anh, không thể nào như thế được, anh đã rất sợ hãi và khủng hoảng tinh thần.

Nhất định anh sẽ không bao giờ để chuyện tương tự xảy ra nữa. Từ nay về sau, chuyện của cô cũng là chuyện của anh, tất nhiên cả việc nhà cũng thế. Từ giờ anh sẽ cố gắng học để trở thành một ông chồng tốt. Hạnh phúc quá em à! Cuối cùng em vẫn ở bên anh.

“Em chưa bao giờ thất vọng về anh cả, ngưỡng mộ nữa là đằng khác”. Không chỉ ngưỡng mộ mà còn yêu tha thiết.

Tề Diệu mỉm cười, nhìn ánh mắt sáng lấp lánh hồn nhiên của cô. Anh yêu cô say đắm quá đi mất. Cô đẹp quá.

Không thể cưỡng lại được sức hấp dẫn của bà xã, anh cuối xuống hôn lên đôi môi cô khá nồng nhiệt và mạnh bạo, có cả khát vọng cháy bỏng của anh, đầu lưỡi ấm áp xâm nhập vào trong miệng cô, quần lầy từng dòng ngọt lịm, mê mê.

Hình như lâu lắm rồi anh mới hôn cô như thế này. Nhưng anh nhớ môi cô, rất nhớ.

“Ừm...”. Trình Tâm Phi hoàn toàn bị nụ hôn say đắm của anh làm cho cả người ngất ngây.

Đến khi thấy cô thở dốc, anh mới từ từ buông cô ra. Khuôn mặt trắng trẻo ngai ngừng phủ lên một mảng ửng hồng.

Anh trước giờ đều liên lạc với bác sĩ điều trị chính cho cô, cho dù không đưa cô đi tái khám nhưng anh biết sức khỏe của cô đã hoàn toàn phục hồi, thể lực cũng trở về như trước đây, chỉ cần không vận động mạnh là được.

“Anh và em về phòng ngủ!”.

“Dạ”.

Bàn tay to của anh nắm lấy tay cô, Tề Diệu nhận ra bước chân cô có vẻ chậm, quay đầu lại thấy vợ cúi đầu xấu hổ, trong khi anh lại muốn dzọt một cái đi thật nhanh tới phòng.

Ha ha. Là vợ chồng mấy năm nay rồi mà cảm giác của cả cô và anh bây giờ rất giống như hai đứa học sinh cấp ba thập thò ăn trái cấm, vừa muốn vừa lo nơm nớp sợ có người phát hiện.

Mặc kệ là người đàn ông trưởng thành hay cậu học sinh cấp ba, anh vẫn nắm chặt lấy bàn tay của người phụ nữ mà anh yêu.

Trong phòng, được cơ thể ấm áp của anh phủ lên trên, cả hai quần lầy nhau trong khi bàn tay của anh không ngừng vuốt ve cơ thể cô làm Tâm Phi bật ra tiếng rên rỉ khe khẽ.

Vòng tay ôm lấy anh thật chặt, hạnh phúc ngập tràn trong lồng ngực.

Cuộc sống sau này của cô, của anh, của con, sẽ chỉ có hai chữ hạnh phúc.

Nhưng điều mà không ai ngờ tới, ba tháng sau, triệu chứng như lúc cô mắc bệnh bạch cầu cấp tính lại xuất hiện, cứ như một bóng ma bao phủ lấy gia đình cô vậy.

9. Chương 9

Căn bệnh đó...chẳng lẽ nó lại tái phát rồi?

Sau khi nôn một trận trong toilet, Trình Tâm Phi ngồi trên ghế nệm trong phòng khách, mặt tái nhợt. Cô ôm lấy đầu gối run sợ. Không phải chính miệng bác sĩ đã nói bệnh bạch cầu cấp tính rất có thể sẽ tái phát trở lại nhưng cả năm nay theo dõi không hề có gì bất thường, tại sao bây giờ lại có triệu chứng như thế này? Cô cũng đã được ân nhân hiến tủy rồi mà, sao lại thế này?

Mấy ngày nay cô buồn nôn, ăn uống không ngon, đúng rồi, còn thấy mệt mỏi nữa.

Cô phải làm sao bây giờ?

Hay gọi điện nói với anh? Anh đã nói từ giờ vợ chồng không được giấu giếm nhau bất cứ chuyện gì hết, nhưng mà...

Cô phải mở miệng nói với anh như thế nào đây?

Bất ngờ, điện thoại di động vang lên bên cạnh cô, là số của anh.

Trái tim cô đập càng lúc càng nhanh. Cô hít vào thở ra rồi mới ấn nút nhận cuộc gọi đến.

“Alo. Anh quên gì ở nhà à?”

“Anh muốn hỏi em. Em có chuyện gì giấu anh đúng không?”

“Ồ... Dạ, không có anh à”.

“Em còn nói không có hả? Sao sáng nay lúc cả nhà ăn sáng, anh thấy mặt em nhăn nhó nên anh lo lắng”. Anh đã định hỏi cô nhưng vì sáng nay có họp báo khá gấp nên anh liền ra khỏi nhà chưa kịp hỏi. Ngay khi buổi họp báo kết thúc, anh vội gọi ngay cho cô.

Không phải chỉ có hôm nay, mấy ngày nay anh đều thấy cô rất lạ, mặc dù mặt lúc nào cũng cười tươi nhưng anh biết cô đang giấu anh chuyện gì đó.

Trình Tâm Phi b giác đưa tay sờ lên mặt. Chẳng lẽ mình hay nhăn mặt lắm hả?

Ai ngờ đâu được rằng Tề Diệu lại quan sát cô kỹ như vậy, nhăn mặt nhíu mày gì anh cũng biết, còn gọi điện cấp tốc hỏi nữa, mình có nên nói với anh ấy không nhỉ?

“Tâm Phi, em đừng làm anh lo lắng nữa được không. Có chuyện gì nói thật cho anh biết”.

“Anh à.....”. Cô ngập ngừng rồi nước mắt tuôn trào. Cô thật sự thấy rất sợ, sợ cô lại phát bệnh, sợ cô phải chia tay chồng và con đến đau thắt cả tim.

“Tâm Phi, em đang khóc phải không?” Ở đầu dây bên kia, Diệu cuống cuống hỏi.

Nghe giọng anh trầm trầm, êm tai nhưng có vẻ như rất muốn biết chuyện gì với cô. Cô nhận ra anh yêu cô thật nhiều, nhưng mà... Anh à, rất có thể chúng mình lại phải xa nhau lần nữa rồi...

“Tâm Phi, có chuyện gì phải không em?”

“Em... Em... Anh à...”

“Tâm Phi?”

Trình Tâm Phi bình tĩnh, lấy lại cảm xúc của chính mình.

“Anh, bệnh của em rất có thể lại tái phát!”

Anh im lặng mất mấy giây.

“Chờ anh, anh lái xe về ngay rồi chúng mình đến bệnh viện”.

Sau khi bác sĩ khám cho cô, Tề Diệu đưa Tâm Phi đi dạo trong khuôn viên bệnh viện. Lúc này tâm trạng của cô không thoải mái chút nào.

Mặc dù bác sĩ nói là đó chưa hẳn là triệu chứng tái phát của bệnh nhưng vẫn làm kiểm tra xét nghiệm máu cho cô. Nửa tiếng nữa mới có kết quả xét nghiệm, thấy Tâm Phi không được khỏe nên Tề Diệu liền đưa cô đi dạo, định nửa tiếng nữa sẽ quay lại.

Anh dìu cô ngồi xuống một chiếc ghế đá.

“Em thấy đỡ hơn chưa?”. Anh nắm chặt lấy tay cô.

“Dạ”. Trình Tâm Phi gật đầu.

“Tâm Phi, em đừng lo lắng quá. Bác sĩ vừa nãy nói không hẳn là bệnh sẽ tái phát, rất có thể là do cơ thể em không được khỏe”.

Hic. Nếu được như vậy thì tốt rồi. Cô biết anh chỉ đang an ủi cô thôi. Cô không thể nói với anh là cô đang rất sợ được. Giờ khắc này, cô có sợ cũng vậy, chẳng thay đổi được gì vì cô biết rất rõ, căn bệnh đó đã tái phát

Cô dựa đầu lên vai anh.

“Anh, nếu em lại bị bệnh thì em phải làm sao bây giờ hả anh?”

“Nếu đúng là như vậy, hai vợ chồng mình lại cùng đối mặt với nó. Không phải lần trước chúng mình đều cùng cố gắng đó thôi, sau đó em đã khỏe lại”. Tề Diệu cũng không phải là không nghĩ tới khả năng bệnh sẽ tái phát trở lại, nhưng anh muốn cô không được quá bi quan.

“Anh à, anh là một người đàn ông tốt”.

Anh khó hiểu nhìn cô.

“Em đang nghĩ gì vậy?”

“Em nghĩ hai chúng ta chưa bao giờ đi hẹn hò, chưa bao giờ cùng nhau đi xem phim, cả đi biển cũng chưa luôn”. Trong truyện tranh tình cảm, các đôi tình nhân thường đi chơi ở biển còn gì. Cô tưởng tượng ra cảnh cô và anh đi bộ trên bãi biển, anh đuổi theo cô hay cô đuổi theo anh giữa bầu trời bao la và biển mênh mông. Wo! Như thế thì vui lắm.

Trước khi kết hôn cả hai đều không có cơ hội để hẹn hò. Anh còn phải làm việc mà ngay sau đó cô đã có thai rồi sinh ra Duy Duy càng không có thời gian dành cho nhau.

“Em muốn chúng mình đi hẹn hò à?”

“Dạ!”

“Được thôi, lần sau nhất định chúng mình sẽ đi hẹn hò”.

Tề Diệu đứng dậy.

“Em, vào xem kết quả xét nghiệm thôi”.

Cuối cùng cũng đã đến lúc phải đối mặt với sự thật, Trình Tâm Phi đứng lên nhưng lại bất ngờ bị anh hôn một cái.

“Em đừng lo. Cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, anh cũng sẽ mãi ở bên cạnh em”.

“Cô Tề, chúc mừng cô, cô có thai rồi”.

Câu trả lời của bác sĩ làm cô hoàn toàn bị bất ngờ. Trình Tâm Phi ngồi ngây cả người, không nói được câu nào. Tề Diệu phải thay cô hỏi lại lần nữa.

“Bác sĩ, ông chắc chắn vợ tôi có thai chứ không phải bệnh lại tái phát?”

“Đúng vậy. Lúc này khám cho cô Tề tôi đã nghi ngờ nhưng chưa chắc chắn. Nên tôi đã làm xét nghiệm máu chứ không chụp X-quang”. Bác sĩ trả lời.

“Tôi mang thai, không phải bệnh tái phát?”. Trình Tâm Phi ngơ ngác hỏi.

“Tôi nói rồi, nếu hai người không tin thì tôi nói lại lần nữa vậy. Cô Tề, gần đây cô hay bị nôn phải không, khẩu vị cũng không tốt. Đó chính là dấu hiệu của thời kỳ thai nghén”. Nhìn hai vợ chồng ngạc nhiên, ông vui vẻ nói.

Vậy là vợ anh không hề phát bệnh trở lại mà là đang mang thai, Tề Diệu không hề tỏ ra vui mừng, dù chỉ là một chút.

“Bác sĩ, vợ tôi có thể mang thai không? Có ảnh hưởng tới sức khỏe của vợ tôi không bác sĩ?”

“Anh Tề, tôi đã nói rồi. Giờ cô Tề là một người phụ nữ khỏe mạnh, hoàn toàn có thể mang thai và sinh con. Cô Tề chỉ cần đến khám định kỳ ở khoa phụ sản là được”.

So với tâm trạng thấp thỏm lúc đến bệnh viện, lúc này lồng ngực Tâm Phi ngập tràn cảm xúc vui sướng, bởi vì cô và anh sắp chào đón một thành viên mới.

Nhưng Tề Diệu đã từng nói chỉ cần một đứa con, nên khi nhìn mặt anh quả nhiên anh không hề cười..

“Anh, anh không muốn có em bé nữa hả?”. Cô rất muốn sinh em bé trong bụng. “Em biết anh chỉ muốn có một nhóc nhưng chúng mình không thể có thêm em bé nữa à?”

“Anh đã nói rồi, anh chỉ muốn có một nhóc thôi vì anh không muốn em mệt”. Anh cũng rất thích con nít. “Nhưng đây không phải là lúc thích hợp, anh lo cơ thể em không khỏe để mang thai và sinh con”.

Biết anh lo cho sức khỏe của cô chứ không phải là vì không muốn cô sinh em bé này ra nên cô thở phào nhẹ nhõm.

“Anh à, đừng lo lắng cho em nữa được không? Bác sĩ vừa mới nói em rất khỏe mạnh, sinh con không sao hết mà”.

Cho dù bác sĩ đã nói như thế nhưng anh vẫn lo.

“Anh à, em không sao thật mà”. Cô vuốt ve bụng vẫn phẳng lì. “Em vui lắm. Em nghĩ đây là món quà mà ông trời ban cho em vì biết em rất thích có con”.

“Tâm Phi.....”

“Anh, em sẽ sinh con, nha anh”.

Tề Diệu hơi mềm lòng trước yêu cầu của cô.

“Em muốn sinh con ra thật sao?”

“Đúng thế!”

“Bụng sẽ càng ngày càng to, đến lúc đó em rất mệt”.

“Mệt đến thế nào cũng mặc kệ. Em muốn sinh em bé ra”. Nhìn vào mắt của anh, cô muốn anh đừng đặt nặng tâm trạng của mình như vậy. “Anh à, anh đừng lo mà. Em đảm bảo với anh, em sẽ khỏe, rất khỏe cho tới khi sinh em bé ra”.

“Thật không?”

“Muốn ngoắc tay không?”. Cô với anh đã mấy lần ngoắc tay với nhau rồi.

Hì. Đại luật sự như anh mà cũng làm trò trẻ con này. Nhưng hình như anh rất thích hành động này thì phải.

Ngoắc tay xong, gương mặt cứng đờ của Tề Diệu mới giãn ra được.

“Chúng mình đi thôi”. Anh nắm chặt tay cô đi tới bãi đỗ xe.

“Anh, đi đâu thế? Về nhà à?”

“Đi hẹn hò”.

Trình Tâm Phi ngạc nhiên hỏi lại.

“Đi hẹn hò hả?”

“Vừa nãy mới nói với anh là rất muốn đi hẹn hò mà. Nói không bằng làm liền, đi, chúng mình đi hẹn hò nào”.

Wo! Không ngờ anh lại dẫn cô đi hẹn hò cơ đấy.

“Anh, còn công việc của anh thì sao? Chẳng phải anh còn phải tới công ty nữa à?”

“Trốn việc một lần có sao”

Trốn việc? A ha, Tề Diệu mà cũng trốn việc à? Chẳng phải trước giờ anh là người yêu công việc còn gì. Nhưng nghe anh nói trốn việc một lần cũng không sao mà.

Cô bật cười.

“Dạ, chúng mình đi hẹn hò”.

“Đi ăn, sau đó đi xem phim, rồi đi biển. Em thấy thế nào?”

“Dạ”. Cô cười tươi.

Tin hay không tin mặc kệ, anh và cô sau hai mươi năm quen nhau, lấy nhau bảy năm, năm sau cả hai sẽ chào đón một em bé thứ hai nhưng đây là ngày đầu tiên cả hai đi hẹn hò.

À há, chuyện khó tin nhỉ?

Trái ngược với các cặp vợ chồng khác, cô và Tề Diệu thuộc loại kết hôn trước rồi mới tỏ tình, nên tới bây giờ mới đi hẹn hò. Nhưng điều quan trọng nhất là anh yêu cô và cô cũng yêu anh.

Không lâu sau đó, Trình Tâm Phi không còn ghen nữa. Cô cảm thấy cơ thể và tinh thần đều rất tốt, chắc chắn sẽ sinh ra một em bé thật khỏe mạnh.

Mặc dù cô đã nói với hai cha con anh là cô cảm thấy rất khỏe nhưng cả hai lúc nào cũng cuống quýt chăm sóc cô. Anh và nhóc Duy Duy cùng chịu khó làm việc nhà và trong bỗng chốc cô trở thành nữ hoàng trong mắt của cả hai cha con. Cô muốn uống nước, nhóc Duy Duy bưng ly sữa tới cho cô. Cô đói lập tức anh bưng đồ ăn tới cho cô.

“Mẹ, mẹ có khát nước không? Con đi pha sữa ẹ uống ghen mẹ?”

“Bà xã, em đói bụng chưa? Ăn gì để anh nấu?”

Trình Tâm Phi mỉm cười. Cô vừa mới uống sữa đây thôi, cũng mới ăn cơm trưa cách đây hơn một tiếng mà hai cha con này lại còn muốn chăm cô kỹ thế này. [Chị, em muốn mà không được nè?]

Cảm nhận được tình yêu của anh và con, cô hạnh phúc lắm.

“Cả hai đừng có yêu mẹ quá như vậy, mẹ cảm động lắm. Giờ nên ôm ai trước đây nhỉ?”

“Con trước!”. Tề Tuấn Duy chạy tới đứng trước mặt mẹ chờ được ôm vào lòng.

Tề Diệu tuy không nói gì nhưng thân hình cao lớn của anh cũng ngồi xuống bên cạnh cô như muốn được cô ôm.

Trình Tâm Phi ôm lấy con, nhìn vẻ mặt ghen tị của ông xã. A ha, chồng mình trẻ con quá! Nhưng cô rất thích anh bây giờ. Cô liền hôn lên má của anh.

Tề Diệu mỉm cười, giang hai tay ôm cả vợ và con. Ba người cùng bật cười hạnh phúc.

ĐOẠN KẾT

Trong khoa sản bệnh viện Đại Lâu, qua lớp kính thủy tinh ngăn cách, Trình Tâm Phi mỉm cười hạnh phúc nhìn bé con đáng yêu của mình.

Nửa tiếng nữa y tá mới bế bé tới phòng để cô cho bú nhưng cô nhớ con quá nên phải chạy tới đây ngắm.

Đáng yêu quá! Dễ thương quá! Con yêu của mẹ!

Cô nhìn sang thấy một người phụ nữ xinh đẹp, mắt đỏ hoe cũng đứng tựa cửa nhìn bé sơ sinh giống như cô.

À, cô nhớ rồi. Đây là người phụ nữ nhập viện cùng ngày với cô, nằm ở phòng ngay bên cạnh.

Người phụ nữ xinh đẹp cũng nhìn cô cười khẽ.

“Chào chị, con gái chị kia hả? Cô bé đáng yêu lắm”.

“Cám ơn chị, bé của chị cũng vậy”. Em bé nào mới sinh ra mặt mũi cũng nhăn nheo, mắt nhắm tịt, có thể không dễ thương lắm nhưng trong mắt của người mẹ, bé là thiên thần nhỏ đáng yêu nhất.

“Đúng thế. Cuối cùng con tôi cũng trở về với tôi”. Người phụ nữ nhìn con, thì thầm.

Trình Tâm Phi không hiểu câu nói của người phụ nữ này, hay là cô ấy từng mất đi một đứa con nhỉ?

Sau đó chồng của người phụ nữ đó đến.

“Thiên Nghi, anh không thấy em ở trong phòng nên biết ngay là em ở đây”. [Hồng biết có chuyện về chị Thiên Nghi không nhỉ? Nếu có Bơ cũng muốn đọc)

“Em muốn ngấm con chúng mình”.

“Mai xuất hiện về nhà tha hồ mà ngấm con 24/24. Giờ anh đưa em về phòng nghỉ ngơi!”.

“Dạ”.

Hà Thiên Nghi quay đầu chào Trình Tâm Phi, sau đó nhìn con lần nữa rồi bị chồng diu đi mất.

Cô ấy thật hạnh phúc khi có chồng ở bên. Mà lúc này nghe hai vợ chồng đó nói chuyện, Tâm Phi có thể biết được rằng ngoài em bé ra, anh chồng này rất yêu vợ.

“Phi Phi, em đang nhìn gì vậy? Không phải em đến đây là để ngấm con à?”

Trình Tâm Phi quay đầu lại. Chồng cô xuất hiện bất cứ lúc nào cũng đẹp trai và cuốn hút hết.

“Anh vừa đi mua mấy thứ, lúc quay trở lại phòng thì không thấy em đâu nữa nên anh đoán em đang ở đây”.

Cô nhìn tay anh vẫn còn đang xách mấy bọc túi giấy. Ồ, vậy là anh vội đi tìm cô mà quên cả việc phải cất mấy túi này đi. Hóa ra chẳng cần phải hâm mộ người khác, mình cũng luôn có chồng mình ở bên.

“Ba mới gọi điện cho anh nói là ba mẹ lát nữa sẽ đến đây. Chúng mình về phòng chờ ba mẹ nào em”.

“Dạ”. Trước khi bước đi, cô quay lại nhìn con gái.

“Mai xuất viện rồi thì lúc nào em cũng được nhìn con, giờ về phòng nghỉ ngơi đã”. Tề Diệu ôm lấy vai cô, đi thẳng tới phòng.

Trình Tâm Phi mở to mắt ngạc nhiên, sau đó trên khuôn mặt của cô nở nụ cười tươi như hoa.

“Em cười gì?”

“Không có gì hết”. Cô vẫn cười, cười rất hạnh phúc.

Chồng cô cũng yêu cô đến nhường nào!

“Em, chắc chắn là có gì đó em mới cười. Nói anh nghe!”

“Dạ, em nói. Anh, em yêu anh!”. Đang đứng ở hành lang thì đã sao, người người qua lại thì đã sao, cô không ngượng gì hết.

Tề Diệu dừng lại, hôn lên trán cô, gương mặt đẹp trai biểu lộ ra niềm vui và cả cảm động nữa.

“Anh cũng yêu em, Phi Phi của anh. Em là thiên sứ của anh”.

Hai bàn tay đan vào nhau. Mặt anh và cô đều lộ ra niềm hạnh phúc khó tả, nắm tay đi bên nhau.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoc-lam-ong-xa>